

Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk

Edición trilingüe: español, rusa y armenia

**Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos
bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto
sagrado?**

**Двойные стандарты в Библии и
околобиблейских апокрифах. Кто внёс их в
священный текст?**

**Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և
աստվածաշնչյան պարականոն գրվածքներում.
Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի մեջ:**

Ed.electronica “CREDO”

ISBN: 978-987-47632-5-9

Bs.As. 2022

Ter-Grigorian de Demianiuk, Natalia

Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos : ¿Quién los introdujo en el texto sagrado? / Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk. - 1a edición multilingüe. - Ciudad Autónoma de Buenos Aires : Credo, 2022.

Libro digital, PDF

Archivo Digital: descarga y online

Edición multilingüe : Armenio ; Español ; Ruso.

ISBN 978-987-47632-5-9

1. Teología. I. Título.

CDD 229

Indice

1. Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto sagrado?..... 4
2. Двойные стандарты в Библии и околобиблейских апокрифах. Кто внёс их в священный текст?..... 34
3. Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և աստվածաշնչյան պարականոն գրվածքներում. Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի մեջ: 66

Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto sagrado?

La Biblia, compuesta por los libros del Antiguo y Nuevo Testamentos, es una colección de Escrituras divinamente inspiradas y dadas al hombre expulsado de la eternidad para su orientación en las verdaderas causas y en los destinos de la creación, necesaria para su formación gradual a imagen y semejanza de Dios, salvación y regreso al mundo incorruptible. En su profunda coherencia espiritual y lógica, ambos Testamentos constituyen unidad absoluta en sucesión. Cualquier estudioso concienzudo e imparcial de los textos bíblicos, que consisten enteramente en parábolas, orientadas simultáneamente al mundo eterno y al mundo temporal, puede convencerse de esto.

Sin embargo, los textos de ambos Testamentos, como lo he demostrado repetidamente en mis libros, no se salvaron de inclusiones posteriores en ellos, hechas por la mano del hombre, ya sea por incomprensión, o con el fin preconcebido de desviar de la verdad a quienes los mismos fueron predestinados. Estas inclusiones son varias y se revelan claramente a través de violaciones lógicas impropias a la Palabra del Creador. Su número total ahora es difícil de determinar. Sobre muchas de ellas he escrito en mis libros *"Los seis días de la creación y el Día séptimo"* y *"Armenia Bíblica – tierra incógnita"*. Pero hoy hablaré de otra forma de tales inclusiones, a saber, de la aparición en los Textos Sagrados de dobles estándares, como, por ejemplo, los siguientes:

- 1) El patriarca Enoc (Henoc) en las genealogías de Caín y de Set
- 2) Dos genealogías contradictorias de Sem en los capítulos 10 y 11 del Génesis
- 3) Distintos relatos sobre el nombramiento de Jacob como Israel en los capítulos 32 y 35 del Génesis
- 4) Controversia sobre la usura en el Antiguo Testamento
- 5) Contradicciones en el texto referido al legado de Noé sobre la alimentación humana, manifestadas en el apócrifo bíblico *"El Libro de los Jubileos"*.

Claro que el Señor de haber creado el mundo de la nada y siendo perfecto (Mateo 5:48), no puede contradecir a sí Mismo. Por lo tanto, de los dos informes opuestos, uno, sin duda, es falso. Para convencernos de esto, consideremos cada uno de los puntos señalados por separado.

1. El patriarca Enoc (Henoc) en las genealogías de Caín y de Set

Antes de hablar del asunto recordemos que Dios creó el mundo con la Palabra. (Jn 1: 1-3) Entonces, si cada su Palabra es una creación especial, está claro que con la misma Palabra no pueden crearse cosas diferentes, pues para cada una de ellas hay una Palabra especial, revelando su esencia.

El nombre también es una Palabra especial, por lo que el nombre dado al hombre por Dios (Adán, Eva, Caín, Abel, Set, Noé, Jafet, Abrahán, Jacob etc.) refleja su esencia irrepetible. Consiguientemente, Dios no lo da el mismo nombre a los hombres distintos. Lo pueden hacer solo los hombres.

Ahora, siempre teniendo en cuenta lo dicho, miremos las genealogías de Caín (Gen 4: 17-22) y de Set (Gen 5: 6-32)

Caín

Henoc

Irada
Mejuyael,
Metusael
Lámek/c
Yabal y Yubal, Túbal Caín,

Set

Enos
Quenán
Mahalalel
Yéred
Henoc
Matusalén
Lámek
Noé

Comparando ambas genealogías, vemos que, de hecho, contienen los mismos nombres, aunque colocados en un orden diferente y con una ligera alteración, debida a la derivación lingüística. Derivaciones lingüísticas o simplemente repeticiones son: *Henoc* de genealogía de Cain y *Henoc* (y, puede ser, también *Enos*) de genealogía de Set; *Irada* de genealogía de Cain y *Yered* de genealogía de Set; *Mejuyael* de genealogía de Cain y *Mahalalel* de la de Set; *Metusael* de la de Cain y *Matusalen* de la de Set; *Lamek/c* de ambas genealogías y *Tubal (Yabal y Yubal) Cain* de la de Cain y *Quenan* de la de Set. No se repite solo el nombre *Noé* de la genealogía de Set.¹

Desde el punto de vista de la palabra creadora las genealogías presentadas parecen un absurdo, y más aun porque Caín y Set representan dos principios opuestos.

Caín, el primer hijo de Adán, mató a su hermano Abel por envidia, porque a Dios le gustó más el don espiritual de Abel que el don material de Caín nacido, según las Sagradas Escrituras, del adulterio espiritual del hombre con la serpiente,² es decir, de la semilla (palabra) de la Serpiente.

En cuanto a Set, el fue dado a Adán en lugar de Abel asesinado. (Génesis 4:25) Así que Set reemplazó a Abel, lo que significa que, igual que Abel, Set había nacido de la Semilla (Palabra) de Dios y para Dios.

Entonces, estas extrañas genealogías nos hacen pensar que dos principios fundamentalmente opuestos, a saber: el bien y el mal, tienen la misma descendencia, lo que es un disparate, porque el bien no puede brotar de la semilla del mal, así como el mal no puede brotar de la semilla del bien. Como dice Jesús,

«(...) no hay árbol bueno que dé fruto malo y, a la inversa, no hay árbol malo que dé fruto bueno. Cada árbol se conoce por su fruto. No se recogen higos de los espinos, ni de la zarza se vendimian uvas. El hombre bueno, del buen tesoro del corazón saca lo bueno, y el malo, del malo saca lo malo. Porque de lo que rebosa el corazón habla su boca.» (Lc 6: 43-45)

Por lo tanto, está claro que Caín y Set son como dos “árboles” diferentes que tienen frutos completamente distintos. Así que los mismos nombres en sus genealogías evidencian una manipulación humana, que consta de la intervención en el texto sagrado y su modificación, lo que se nota especialmente en la presencia de Enoc en ambas genealogías, - de Enoc que es el más destacado y misterioso de todos los patriarcas, de quien, además, sabemos más que del resto de ellos. Por eso consideremos a Enoc como ejemplo para entender el asunto y preguntémonos:

El "hijo"¿de quién podría ser realmente Enoc: de Caín o de Set, del mal o del bien, del diablo o de Dios?

El texto bíblico que disponemos hoy, presta poca atención a Enoc. Y no es casual.

Al patriarca Enoc dediqué un capítulo entero en mi libro *“Los seis días de la creación y el Día séptimo”*. Por eso aquí presentaré un breve resumen de lo dicho antes.

"Henoc anduvo con Dios," (Gen 5: 22 y 24), - leemos en el Génesis, es decir, no como Caín que *"salió de delante de Yahveh, y habito en tierra de Nod, al oriente de Edén."* (Gen 4: 16)

“Andar con Dios” significa mirar a la Verdad y Justicia universal y reflejarlas, mas *“salir de delante de Yahveh, y habitar en tierra de Nod, al oriente de Edén.”* significa rechazar la Verdad y Justicia, encontrando su refugio en la mentira y construyendo un “oriente” material, un paraíso falso, lejos de la mirada del Señor.

Ya solo estas comunicaciones muestran unívocamente que Enoc no podría ser hijo de Caín, y más aun por lo que el cuenta de sí mismo:

“Llegó a mí aquel ángel, me saludó y me dijo: —Tú eres el Hijo del hombre que naciste para la justicia; ella ha morado en ti, y la justicia del «Principio de días» no te dejará..... Todos marcharán por tu camino, no dejándote la justicia nunca. Contigo será su morada, contigo su suerte, y de ti no se separarán por los siglos de los siglos. Habrá así largura de días (en la época) de ese Hijo del hombre, y tendrán los justos paz e irán por el camino recto en nombre del Señor de los espíritus eternamente” (1Enoc 71: 14, 16-17).³

Un poco antes Enoc había dicho que *“los ángeles tomaban las medidas para medirme el lugar de los elegidos y los justos.”* (1Libro de Enoc III 70: 3)

Entonces, se queda claro que Enoc representa la Verdad y Justicia de Dios, por lo que todos, quienes irían por su “camino” y a quienes pertenecerá la herencia de la Vida, estarán a su lado.

Además, lo dicho por Enoc nos hace recordar las siguientes palabras de Jesús: *“Yo soy el Camino, la Verdad y la Vida”* (Jn 14: 6) *“Y si me voy y os preparo lugar, vendré otra vez y os tomaré a mí mismo, para que donde yo esté, vosotros también estéis”*. (Jn 14: 3)

Como vemos, los dichos de ambos coinciden.

Está claro que por este camino de la verdad y justicia va solo aquel, quien percibe la perfección del Señor de los Espíritus, la que Dios abre a los santos y elegidos. De los ojos de tales cae el velo que no permite a los hombres percibir el cuadro real del mundo actual, construido, según la palabra de la Serpiente bíblica, y ellos comienzan a ver toda su falsedad y crueldad, y detestándolo, se sienten ajenos a él. Como dice Enoc, la sabiduría del Señor *“reservó el lote de los justos porque aborrecieron y desecharon este mundo inicuo, y aborrecieron todas sus obras y maneras en el nombre del Señor de los espíritus, por cuyo nombre son salvos, pues ha sido él el vindicador de sus vidas”*. (1Enoc 48: 7)

No es difícil notar que también esas palabras de Enoc coinciden con las de Jesucristo y de sus apóstoles: *“El que ama su vida,”* dice Jesús, *“la perderá; y el que odia su vida en este mundo, para vida eterna la guardará.”* (Jn 12: 25)

Lo mismo enseña el apóstol Juan diciendo: *“No améis al mundo ni las cosas que están en el mundo. Si alguno ama al mundo, el amor del Padre no está en él, porque nada de lo que hay en el mundo --los deseos de la carne, los deseos de los ojos y la vanagloria de la vida-- proviene del Padre, sino del mundo. Y el mundo pasa, y sus deseos, pero el que hace la voluntad de Dios permanece para siempre”*. (1 Jn2: 15-17)

A lo mismo refería también el apóstol Santiago al decir:

“(…) ¿no sabéis que la amistad del mundo es enemistad contra Dios? Cualquiera, pues, que quiera ser amigo del mundo se constituye en enemigo de Dios”. (St 4: 4)

Enoc que descubrió la esencia maligna del mundo de Adán caído, fue arrebatado por el Señor sin que conociera la muerte. Del ocurrido en primer lugar habla el Génesis, donde leemos:

“*Henoc anduvo con Dios, y desapareció porque Dios se lo llevó.*” (Gen 5: 18, 21-24) Lo mismo dice también Siracides (44: 16) el que, además, en otro lugar añade lo siguiente:

“*Nadie fue creado en la tierra igual a Henoc, pues él fue arrebatado de la tierra.*” (Si 49: 14).

Preguntémonos: ¿adonde fue llevado u arrebatado Enoc? –

En su Libro de los secretos el lugar se llama *Achuzan*:

“(…) *vinieron al lugar (llamado) Achuzán*”, leemos ahí, “*donde se encontraba Henoc con sus hijos*” (Libro de los secretos de Enoc 16: 2).

Respecto a la ubicación de *Achuzan* después se dice, que se encuentra “***en el centro de la tierra, donde fue creado Adán, y allí mismo será emplazado luego su sepulcro***” (Libro de los secretos de Enoc 23: 45), es decir, aquí se habla de la tierra del paraíso que, según su revelación, “*está situado entre la corrupción y la incorrupción.*” (Libro de los secretos de Enoc 5: 4), o en aquel lugar, donde termina lo terrenal y comienza lo celestial. Justamente por eso los hijos de Enoc dijeron respecto a su localización, que “***él habita con los ángeles, a los confines de la tierra.***” (1 Enoc 106: 7-8)

Lo mismo atestigua el hecho de que Enoc al rey de *Achuzan* lo llame *Melquisedec*, diciendo: “*Melquisedec será sacerdote y rey en el lugar de Achuzán*” (Libro de los secretos de Enoc 23: 45) ⁴

Pero sabemos que era Jesús, a Quien Dios llamó por este nombre, diciendo:

“*Tú eres mi Hijo, yo te he engendrado hoy*” y “*Tú eres sacerdote para siempre, según el orden de Melquisedec*”. (Hb 5: 5-6; Sm 110: 4)

Como se sabe, a *Melquisedec* el Génesis lo llama “*rey de Salem*” y “*sacerdote del Dios Altísimo*” (Gen 14: 18). Se sabe también que bajo *Salem* se entiende *Jerusalén*, pero no terrenal, sino invisible, celestial. Eso significa que *Achuzan* representa la *Jerusalén Celestial*.

Todo esto, según confesó Enoc mismo, él había leído en las *tablas de cielo* y escrito por el orden de Dios en 366 libros.

“*Yo me estuve sentado,*” dice, “*el doble de treinta días y treinta noches y apunté exactamente todo, llegando a escribir trescientos sesenta y seis libros*”. (Libro de los secretos de Enoc 10: 9)

Desafortunadamente, se conservaron solo unos fragmentos de estos libros, condicionalmente reunidos por investigadores en tres libros. Mientras tanto la herencia perdida de Enoc, con toda probabilidad, era aquella fuente que nutrió los Textos Sagrados, tanto representados en la Biblia como en algunos apócrifos.

Entonces, ¿podría Enoc, que fue la proto imagen de Jesús y de la Verdad y Justicia de Dios, la del Rey y Sacerdote supremo de la Jerusalem Celestial, ser hijo de Caín mentiroso y homicida, o del diablo?

No cabe duda que no, que es un non-sens. Significa que en realidad Enoc pertenecía a la genealogía de Set.

Y, sin embargo, alguien lo colocó también entre los hijos de Caín y propaga intensamente esta idea entre la gente comun, al menos, por ejemplo, entre los amantes de los crucigramas

- en cualquier caso, esto lo demuestran los crucigramas argentinos, en los que el patriarca aparece invariablemente como hijo de Caín.

Pero de todos modos, como ya he señalado, el doble estándar concierne no sólo a Enoc. Ya hemos visto que casi todo el linaje de Caín es el mismo linaje de Set con dos excepciones: de Noé que está ausente en la genealogía de Caín, y de Quenán que al juzgar por su raíz debería estar no en la genealogía de Set, sino en la de Caín.

Entonces, surge la pregunta: quién, cuándo y por qué introdujo en la Sagrada Escritura este doble estándar respecto a Enoc y otros patriarcas anotados en las genealogías, y por qué, como veremos más adelante, de los dos contrarios mensajes siempre se da preferencia al falso?

A esta pregunta hay dos respuestas: o se hizo todo esto y sigue haciéndose, por la falta de comprensión de la incompatibilidad de los principios representados por Caín y por Set, o bien, para borrar las huellas de aquel, bajo el cual la parábola divina se refiere a Jesucristo, y así privar al lector de claridad del pensamiento y entendimiento, sembrar dudas en él e incluso quebrantar su confianza en el texto de las Sagradas Escrituras, **plantando en él la idea blasfema de que Caín también puede tener hijos de Dios. Y aunque esa idea sea un disparate, a los ojos de la gran mayoría de las personas, quienes piensan en el nivel material y corporal, y no en el nivel espiritual, parece bastante natural.** Pero la semilla del espíritu es inmutable y del tipo del espíritu depende, si es semilla del bien o del mal. Y no es casual que el Príncipe de este mundo desee borrar lo Divino en el hombre, mezclándolo con el mal. Justamente con esta fin Enoc que pertenece en realidad a la genealogía de Set, fue colocado también en la de Caín. Por la misma razón casi toda la información referida a Enoc, fue borrada de la Sagrada Escritura, evidentemente, por los servidores de Caín.

-
1. Este hecho al principio me hizo pensar en la presencia de Caín y Set en el alma humana. Véanse el capítulo "Caín y Abel. Seth" de mi obra "Los seis días de la creación y el Día séptimo". Pero incluso en tal caso los nombres de sus "hijos" no podrían ser los mismos, ya que se refieren a representantes de dos principios irreconciliables.
 2. Lo que se refiere al nacimiento de Cain de la Serpiente, se enfatiza tanto por los textos canónicos de la Biblia como por los escritos apócrifos. El apóstol Juan, por ejemplo, hablando del amor y contraponiéndolo a la acción de Caín, dice: "*no como Caín que era del maligno y mató a su hermano. ¿Y por qué lo mató? Porque sus obras eran malas, pero las obras de su hermano eran justas*" (1 Jn 3, 12). Lo mismo leemos en los textos apócrifos. Por ejemplo, según el evangelio apócrifo de Felipe, Cristo dice: "*Primero hubo adulterio y luego (vino) el asesino engendrado de adulterio, pues era el hijo de la serpiente. Por ello vino a ser homicida como su padre y mató a su hermano. Ahora bien, toda relación sexual entre seres no semejantes entre sí es adulterio.*" (Ap. Ev. de Philip, 42). [Fuente: Los Evangelios Apócrifos, por Aurelio De Santos Otero, BAC](#)
 3. A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro 1 de Henoc (etíópico y griego)*, trad. por Federico Corriente y Antonio Piñero, en vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 39—143.
 4. Fuente: A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202.

2. Dos genealogías contradictorias de Sem en los capítulos 10 y 11 del Génesis

Como en el capítulo anterior, también aquí, antes de pasar al tema principal, debo decir unas palabras preliminares sobre el significado de los hijos de Noé, del que hablé en casi todas mis obras, porque sin conocerlo es imposible comprender la Sagrada Escritura, cuya clave ellos representan. En mis obras he mostrado que *Jafet* personifica al Espíritu Santo de Dios, *Can*, al espíritu inmundo de la carne, y *Sem (Adán)*, al hombre creado por Dios. Según el plan de Dios, para que *Sem* se convierta en la imagen de Dios, en sus "tiendas" debe instalarse *Jafet*, es decir, *Jafet* debe vivir en el alma de *Sem*, predestinada para El. En el caso contrario, cuando el alma de *Sem* se ocupa por *Can*, entonces *Sem* se convierte en un monstruo con imagen humana. Así que es el espíritu, el que determina la cualidad y la imagen del hombre. Entonces, los tres hijos de Noé no son equivalentes, no representan tres razas carnales, como se piensa comúnmente, sino apuntan a la esencia principal de la creación, que consiste en la elección del hombre, o en su "matrimonio", ora con *Jafet*, ora con *Can*. La elección de *Jafet* lo lleva hacia la Vida, y la de *Can*, hacia la muerte y perdición. Es la falta de comprensión de la esencia de los hijos de Noé, la que conduce a los estudiosos a confusión y error en la interpretación de las genealogías bíblicas.

Después de este breve prefacio, y siempre teniéndolo en mente, pasaremos al tema principal del capítulo.

Como muestra su título, en el texto bíblico hay dos diferentes genealogías de *Sem (hombre)*. La más clara y ordenada de padre a hijo, es la genealogía dada en el capítulo 11 del Génesis, donde leemos:

¹⁰*Estos son los descendientes de Sem: Sem, de edad de cien años engendró a Arfaxad, dos años después del diluvio. (...)*

¹²*Arfaxad vivió treinta y cinco años, y engendró a Sala. (...)*

¹⁴*Sala vivió treinta años, y engendró a Heber. (...)*

¹⁶*Heber vivió treinta y cuatro años, y engendró a Peleg. (...)*

¹⁸*Peleg vivió treinta años, y engendró a Reu. (...)*

²⁰*Reu vivió treinta y dos años, y engendró a Serug. (...)*

²²*Serug vivió treinta años, y engendró a Nacor. (...)*

²⁴*Nacor vivió veintinueve años, y engendró a Taré. (...)*

²⁶*Taré vivió setenta años, y engendró a Abram, a Nacor y a Harán. ” (Gen 11: 10-26)*

En general esta genealogía es bastante fidedigna, si excluyamos de ella por lo menos a uno de los dos *Nacores* indicados en ella, pues el hecho mismo de la presencia en ella de dos *Nacores* - del hijo de Serug y del hijo de Taré - ya contradice a la esencia creadora de la Palabra de Dios, porque, como ya se mencionó en el primer capítulo de este libro, la misma palabra no puede crear dos hombres diferentes o dos cosas diferentes. Así que el hecho significa que estamos ante la intervención humana en el texto sagrado.¹

Pero he ahí en el capítulo 10 del Génesis encontramos una genealogía más del mismo *Sem*, diferente a la del capítulo 11, en la que leemos:

²²*Los hijos de Sem fueron Elam, Asur, Arfaxad, Lud y Aram.*

²³*Los hijos de Aram: Uz, Hul, Geter y Mas.*

²⁴*Arfaxad engendró a Sala, y Sala engendró a Heber.*

²⁵*A Heber le nacieron dos hijos: el primero tuvo por nombre Peleg, porque en sus días fue repartida la tierra; y su hermano se llamó Joctán.*

²⁶ *Joctán engendró a Almodad, Selef, Hazar-mavet, Jera,*

²⁷ *Adoram, Uzal, Dicla,*

²⁸ *Obal, Abimael, Seba,*

²⁹ *Ofir, Havila y Jobab; todos estos fueron hijos de Joctán.*

³⁰ *Y la tierra en que habitaron iba desde Mesa, en dirección de Sefar, hasta la región montañosa del oriente.*

³¹ *Estos fueron los hijos de Sem por sus familias, sus lenguas, sus territorios y naciones.”*
(Gen 10: 22-31)

Lo primero que aquí notamos, son los nombres que no encontraron lugar en la genealogía ordenada de padre a hijo del capítulo 11. Estos son *Elam, Asur, Lud y Aram*. Incluso se dan “hijos” de *Aram: Uz, Hul, Geter y Mas*, - y todos en una simple enumeración, sin ordenación de padre a hijo.

Pero ¿cuál es la causa de su presencia en una genealogía de *Sem* y ausencia en la otra?

Antes de responder a la pregunta planteada, prestemos atención al carácter recopilatorio de esta genealogía. Su primera parte es una simple enumeración de nombres que, salvo a *Arfaxad*, están ausentes en la genealogía de *Sem* del capítulo 11. Luego los versos 24 y 25 corresponden a los versos 12-16 de la genealogía del capítulo 11, pero después de *Peleg*, la correspondencia se interrumpe, porque en lugar de la continuación, - *Reu, Serug, Nacor, Taré, Abram*, - por razones desconocidas, se da la genealogía de *Joctán*, hermano de *Peleg* (Líneas 26-31), que está ausente en la genealogía del capítulo 11. Y así la genealogía de *Sem* del capítulo 10 se termina sin llegar a Abram, su persona principal.

Ya por lo dicho, no hay duda de que esta genealogía compilada es la creación del hombre que, como veremos a continuación, la inventó ora intencionalmente, ora por la incompreensión. Para asegurarnos aun más en lo dicho, consideremos una a una a todas las personas enumeradas en ella y ausentes en la genealogía del capítulo 11.

Comencemos con *Aram*, de quien ya he escrito en mis otros trabajos, en particular, en “*Los seis días de la creación y el séptimo día*” y “*Armenia bíblica - tierra incógnita*”. Por lo tanto, aquí, para no repetirme, lo representaré muy brevemente.

El mero hecho de que *Aram* no haya encontrado un lugar en la genealogía de *Sem* del capítulo 11 del Génesis, ordenada de padres a hijos, ya es una señal segura de que *Aram* no pertenece a la genealogía de *Sem*. Pero entonces, ¿a que genealogía pertenece?

El texto bíblico que disponemos, casi nada dice de *Aram*. Sin embargo, lo que la lengua *aramea* de las Sagradas Escrituras se llame también la de *Targum* por el nombre de uno de los hijos de *Jafet*, a saber, de *Togarma (Torgom)*, ² indica que la *lengua aramea*, contrariamente a lo aceptado, también debe pertenecer a las *lenguas jaféticas*. Es decir, si *Togarma* se refiere a los hijos de *Jafet*, entonces *Aram* también debe referirse a ellos.

Lo que *Togarma* pertenece a la genealogía de *Jafet* atestigua la enumeración de los hijos de *Jafet* del mismo capítulo 10 del Génesis (Gen 10: 3), y se confirma por la genealogía de *Jafet* ordenada de padre a hijo, ausente en el texto bíblico, pero conservada en la fuente encontrada por Movses Jorenatsi. ³ En esta tanto *Togarma* como *Aram* figuran en la genealogía de *Jafet*.

Jafet engendró a Gomer
Gomer engendró a Tiras
Tiras engendró a Togarma
Togarma engendró a Hayk
Hayk engendró a Aramaniak
Aramaniak engendró a Aramais

Aramais engendró a Amasia
Amasia engendró a Guelam
Guelam engendró a Harma
Harma engendró a Aram

Diciendo de otra manera, *Aram* pertenece a la genealogía del Espíritu Santo de Dios y por lo tanto representa un concepto espiritual, y no carnal. Consiguientemente, no puede contarse entre los hijos de *Sem*, así como los *arameos* bíblicos no pueden ser una tribu “*semita*”, porque en esencia bíblica pertenecen a *Jafet*.

No obstante, los teólogos de todas las confesiones cristianas (y no cristianas), como por una muda orden de alguien, unánimemente cambiaron los conceptos, atribuyendo a *Aram* y a los *arameos* a la genealogía de *Sem*.

Mientras tanto de la procedencia divina – *Jafética/aria* - de *Aram* habla incluso su nombre, que formó la base de la palabra sánscrita “*Arama*” con el significado “*jardín de las delicias*” (paradisíacas),⁴ y de la palabra sumeria “*Arammu*”, que significa “*Amor*”(con toda evidencia, celestial)⁵

Lo que *Aram* apunta a *Edén* - lo mismo que *Jerusalén Celestial* - , indirectamente indica también el siguiente mensaje de Eusebio Pánfilo, obispo de Cesárea (siglos 3-4 d. C.), quien escribió “*Onomástico*” basado en el texto bíblico. Este conservó para nosotros una información que, manifiestamente, fue después borrada de la Biblia. Ahí explicando el significado del nombre *Aram*, el obispo dice:

“*Aram, (Ἀράμ), ciudad donde vivían los hijos de Jetro, hijo de Jobab, suegro de Moisés, en medio de Israel*” (“*Onomástico*” de Eusebio Pánfilo)⁶

Como se sabe, el suegro de Moisés era el sacerdote de Madián que le dio “*pan*”, premiándolo así por la salvación de sus hijas, y quien, como lo mostré en el capítulo “*El monte Ararat como el monte de Moisés*” de mi libro “*Armenia bíblica - tierra incógnita*”, no es otro que el *Sumo Sacerdote Melquisedec, el Rey de Salem*, llamado también “*Rey de la Verdad*”, o el mismo Señor *Jafet (Yahve)*, “*sin comienzo de días, ni fin de vida,*” (Heb 7: 2-3) - Aquel que antes había dado “*pan*” a Abrahán después de su victoria sobre Quedorlaomer, el rey de Elam (Gn 14, 18-20). Además, en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abraham*” del mismo libro mostré que *Aram* como ciudad sagrada de *Ur de los caldeos* es la patria espiritual de Abrahán y de todos los profetas. Así que atribuir a *Aram* a la genealogía de *Sem* podría solo aquel, quien no logró adentrarse en la esencia de las parábolas bíblicas.

Y lo que se refiere a los hijos de *Aram* de la misma genealogía de *Sem* que lo vincula con *Uz, Hul, Geter y Mas (Mesec)* es también de la serie de los absurdos. Y he ahí porque.

Uz como supuesto hijo de *Aram* es un non-sens, porque, según el verso 28 del capítulo 36 del Génesis, es el hijo de Disan del linaje de *Esau* (Gen 36: 9,28) que personifica el mundo temporal, mientras que *Aram*, como hemos visto, es la imagen de la eternidad (correspondiente a *Jacob*).⁷

De *Hul* y *Geter* la Biblia no contiene más información, pero los teólogos que confunden el texto sagrado con el histórico, los consideran antepasados de las tribus sirias, a las cuales por una razón desconocida las llaman *arameas* (aunque los sirios no son nativos del monte de Dios) y *semíticas*, mientras que el concepto “*semítico*” en realidad significa “*humano*”, y por lo tanto no existen pueblos o tribus que no sean semíticos, o humanos.⁸ Pero todo esto fue inventado para cambiar el concepto espiritual “*arameo*” por el concepto material y atribuirlo a las tribus ajenas al monte de Dios.

En cuanto a *Mas*, o *Mesec*, aquí el absurdo del compilador de la genealogía de *Sem* del capítulo 10 llega a su cumbre, pues es suficiente recordar las siguientes palabras de Ezequiel para comprender la monstruosidad de la mentira que a *Mas* (*Mesec*) lo relaciona con la “descendencia” de *Aram*:

“Vino a mí palabra de Jehová, diciendo: ***"Hijo de hombre, pon tu rostro contra Gog, en tierra de Magog, príncipe soberano de Mesec y Tubal, y profetiza contra él*** diciendo: *"Así ha dicho Jehová, el Señor: Yo estoy contra ti, Gog, príncipe soberano de Mesec y Tubal. (...) "Así ha dicho Jehová, el Señor: En aquel día subirán pensamientos a tu corazón y concebirás un plan perverso. Dirás: Subiré contra un país indefenso, iré contra gentes tranquilas que habitan confiadamente. Todas ellas habitan sin murallas, y sin cerrojos ni puertas. Subirás para arrebatar despojos, para tomar botín, para poner tus manos sobre las ruinas ahora habitadas y sobre el pueblo recogido de entre las naciones, que se hace de ganado y posesiones, que habita en la parte central del país. (...) "Por tanto, profetiza, hijo de hombre, y di a Gog que así ha dicho Jehová, el Señor: "En aquel tiempo, cuando mi pueblo Israel habite con seguridad, ¿no lo sabrás tú? Vendrás de tu lugar, de las regiones del norte, tú y muchos pueblos contigo, todos ellos a caballo, una gran multitud y un poderoso ejército; y subirás contra mi pueblo Israel como un nublado que cubra la tierra. Así será al cabo de los días: yo te traeré sobre mi tierra, para que las naciones me conozcan cuando sea santificado en ti, Gog, delante de sus ojos.”* (Ez 38: 1-3, 10-12, 14-16)

Así, se ve que por *Mas* (*Mesec*) se entiende nada más que el diablo mismo y su "tierra".⁹

Parece una burla funesta que la teología moderna también a *Mas* (*Mesec*) lo considere como antepasado de una de las tribus "arameas".

Todo lo dicho manifiesta que *Aram de Jafet*, otrora glorioso, se “semitiza”, mientras que a los *arameos* reemplazan los *sirios*.¹⁰

Así, el falso acuerdo histórico, al alterar el significado espiritual de la Palabra del Creador, de hecho, vuelca todos los conceptos.

Preguntemonos a nosotros mismos: ¿Quién fue el que de haber confundido todos los principios, puso a *Aram de Jafet* en la genealogía de *Sem*? - Está claro que la semejante falsificación podría cometer solo aquel, quien ignorando los conceptos espirituales, los reemplaza por los conceptos materiales en consonancia con los fines, ideas y razonamientos puramente humanos, y lo hace ya sea por la incomprensión o por la mala intención.

Como hemos visto, además de *Aram*, a los hijos de *Sem* en su genealogía del capítulo 10 fue añadido también *Elam*. ¿Qué se puede decir de él?

Lo más importante y revelador de todo relacionado con el, es el hecho de que la mencionada victoria de Abrahán sobre el rey elamita *Quedorlaomer*, por la que el Sumo Sacerdote *Melquisedec* premió a Abrahán con “*pan*”, ya (desde el punto de vista del texto sagrado) atestigua la oposición espiritual entre Abrahán y el rey elamita, la que indica la pertenencia de ellos a diferentes principios espirituales. Y si el *hebreo* Abrahán fue el portador del espíritu *arameo/ario*, por lo que se llamó *padre de los arameos*,¹¹ entonces *Elam* sólo podría personificar al portador del espíritu de *Can*, pues todo lo descrito en la Sagrada Escritura se refiere a la lucha entre esos dos principios espirituales a favor y en contra de la vida humana. Así que atribuir a *Elam* a la genealogía de *Sem* también es un absurdo.

En cuanto al nombre *Lud* en la genealogía de *Sem*, bastará recordar el mensaje del profeta *Isaías* que con este nombre determina un país o pueblo que nunca había oído la Palabra de Dios, es decir, a los paganos de conciencia carnal y materialista, a aquellos, a

quienes la misma será anunciada sólo después del establecerse el reino de Dios en la tierra como en el cielo (Isaías 66: 19) y a quienes el Señor los “*regirá con vara de hierro*” (Ap 2: 27) A *Lud*, además, identifican con *Ludim*, descendiente de *Mizraim* de la genealogía de *Can* que simboliza a Egipto. (Génesis 10:13) Consiguientemente, igual que *Mizraim*, también *Lud/Ludim* tendría que pertenecer a la genealogía de *Can*, y no de *Sem*, lo que se atestigua también por el hecho de que hasta los teólogos que consideran las Sagradas Escrituras desde posiciones históricas, vinculándolo con *Can*, lo determinan como una de las tribus que habitan en el norte de África (Egipto). Entonces, tampoco *Lud* puede pertenecer a la genealogía de *Sem*.

Finalmente, como descendiente de *Sem* el capítulo 10 nombra a *Asur*, ausente en la genealogía de *Sem* del capítulo 11. Pero el profanador del texto sagrado, que introdujo esa nueva genealogía absurda de *Sem* en el capítulo 10 del Génesis, parece no darse cuenta de que *Asur* está indicado en la genealogía de *Can*, en la que leemos:

"Hijos de Cam: Kus, Misráyim, Put y Canaán. Hijos de Kus: Seba, Javilá, Sabtá, Ramá y Sabteká. Hijos de Ramá: Seba y Dedán. Kus engendró a Nemrod, que fue el primero que se hizo prepotente en la tierra. Fue un bravo cazador delante de Yahveh, por lo cual se suele decir: «Bravo cazador delante de Yahveh, como Nemrod.» Los comienzos de su reino fueron Babel, Erech y Acad, ciudades todas ellas en tierra de Senaar. De aquella tierra procedía Asur, que edificó Nínive,(...)" (Gen 10: 6-11)

En la traducción española de Reina Valera del mismo fragmento, *Asur* hasta se identifica con *Nimrod*, el fundador de Babilonia (y Nínive),¹² quien personifica al gobernante del mundo caído, o, diciendo de otra manera, al diablo.

Y si *Asur* se iguala a *Nemrod*, significa que en realidad el pertenece a la genealogía de *Can*, lo que se confirma por el 2º Libro de los Reyes, donde bajo *Asur* el Señor refiere a aquel gobernante, a quien le estaría prohibida la entrada en Su Reino, como al portador del espíritu de *Can*, o de la imagen del diablo.¹³

"Por eso, así dice Yahveh al rey de Asiria", leemos en él: "No entrará en esta ciudad. No lanzará flechas en ella. No le opondrá escudo, ni alzaré en contra de ella empalizada. Volverá por la ruta que ha traído. No entrará en esta ciudad. Palabra de Yahveh..Protegeré a esta ciudad para salvarla, por quien soy y por mi siervo David.»" (II Rey 19: 32-34)

Y no obstante, el capítulo 10 lo atribuye a los hijos de *Sem*. ¿Por que?

La razón es la misma: o la incomprensión de las parábolas bíblicas, o la mala intención. En rezultas, *Asur* se entiende solo como el fundador histórico de Asiria y Siria, mientras que su pueblo se conoce como pueblo "*semítico*", aunque, como ya se mencionó, en realidad, no existen pueblos semíticos, ya que todos los pueblos son de *Sem* (o *Adán*). El absurdo señalado se desborda aun mas, cuando, haciendo pasar los conceptos espirituales por los raciales, el profanador del texto sagrado, además, contrapone los pueblos "*jaféticos*" a los pueblos "*semíticos*".

La conclusión que se desprende de todo lo dicho, es que la genealogía de Sem del capítulo 10 del Génesis no tiene nada que ver con la Palabra de Dios y es enteramente una creación del hombre, en el mejor de los casos, confundido, por no poder “*entender*” la Palabra de Dios (Mt 19: 12, etc.), y en el peor de los casos, malicioso, simplemente por querer profanarla.

A pesar de esta obviedad, los teólogos de todas las confesiones se apoyan precisamente en la genealogía del capítulo 10, por lo que las personas más gloriosas de la Biblia irreflexivamente (¿o intencionalmente?) se deshonoran. El ejemplo más vivo de esto es la

atribución a *Aram* a la genealogía de *Sem* y, así, de hecho, su identificación implícita con *Azur*, el portador de la imagen del diablo.

Entonces, se puede concluir que la presencia de los dobles estándares en la genealogía de *Sem* es la consecuencia de las obras del Enemigo de Dios, hechas por las manos de las personas descarriadas o simplemente maliciosas con el propósito de confundir al hombre y desviarlo del camino predestinado para él por el Señor.

-
1. A veces por no conocer el significado de una palabra los intérpretes bíblicos cometen diferentes errores, por ejemplo, las *determinaciones* confunden con los *nombres*, justo como en el caso con *Nacor*. Véanse de él en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*” o en los capítulos dedicados a *Abraham* de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*”.
 2. Por mas detalles véanse el capítulo “*Jarán y por qué el hebreo Abraham se llama arameo*” de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día séptimo*”
 3. *Movses Jorenatsi*, el padre de la historiografía armenia del siglo V. “*Historia de Armenia*”. Según él, las genealogías presentadas fueron tomadas de una fuente escrita en lengua caldaica, que se guardaba en los archivos reales de Nínive con el siguiente título: “*Este libro fue traducido por el orden de Alejandro (el macedonio) del idioma caldeo al griego y contiene la verdadera historia de los antiguos y antepasados*”. - Մ. Խորենացի. Հայոց պատմություն <http://iievanlib.ysu.am/wp-content/uploads/2018/01/Movses-Khorenaci.pdf>
 4. **Sanskrit-English Dictionary:**
<http://bhagavata.org/downloads/SanskritDictionary.html>
 5. Sumerian/English <https://doormann.tripod.com/engsum.htm>
 6. “*Onomástico*” de Eusebio Pánfilo, obispo de Cesárea. Al no poder encontrar el texto español de esta obra, el fragmento lo traduje de la traducción rusa de la siguiente fuente: http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html
 7. Por mas detalles véanse los capítulos “*Esaú y Jacob*” y “*Jacob (Israel). Lía y Raquel*” de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día séptimo*”.
 8. Véanse mi artículo “*Acerca de los conceptos de "pueblos", "arios", "semitas" y "camitas"*”.
 9. Por mas detalles véanse el capítulo “*Gog y Magog*” de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día séptimo*”.
 10. Para más detalles véanse el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*”.
 11. *Idem*
 12. *Idem*
 13. Hay que destacar que lo dicho no se refiere a los pueblos que llevan su nombre, - en este caso a los sirios y asirios, llamados así por los hombres, - sino de todos los que llevan el espíritu de Can independientemente de su raza terrenal.

3. Distintos relatos sobre el nombramiento de Jacob como Israel en los capítulos 32 y 35 del Génesis

Igual que en casos anteriores, existen dos relatos referidos al nombramiento de *Jacob* como *Israel*. El relato más conocido es del capítulo 32 del Génesis, donde leemos:

“Se levantó aquella noche, tomó a sus dos mujeres, a sus dos siervas y a sus once hijos, y pasó el vado de Jaboc. Los tomó, pues, y les hizo pasar el arroyo a ellos y a todo lo que tenía. Así se quedó Jacob solo; y luchó con él un varón hasta que rayaba el alba. Cuando el hombre vio que no podía con él, tocó en el sitio del encaje de su muslo, y se descoyuntó el muslo de Jacob mientras con él luchaba. Y dijo: --Déjame, porque raya el alba. Jacob le respondió: --No te dejaré, si no me bendices. --¿Cuál es tu nombre? --le preguntó el hombre. --Jacob --respondió él. Entonces el hombre dijo: --Ya no te llamarás Jacob, sino Israel, porque has luchado con Dios y con los hombres, y has vencido. --Declárame ahora tu nombre --le preguntó Jacob. --¿Por qué me preguntas por mi nombre? --respondió el hombre. Y lo bendijo allí mismo. Jacob llamó Peniel a aquel lugar, porque dijo: “Vi a Dios cara a cara, y fue librada mi alma” Ya había pasado a Peniel cuando salió el sol; y cojeaba a causa de su cadera. Por esto hasta día de hoy no comen los hijos de Israel del tendón que se contrajo, el cual está en el encaje del muslo, porque Jacob fue tocado en este sitio de su muslo en el tendón que se contrajo.”.(Gen 32: 22-32)

Este relato se considera algo místico, porque no se queda claro con que dios lucha aquí *Jacob*, a quién pide bendiciones y quién fue que “no lo podía con él”. Si este es el Señor, el Creador de la Vida y del Universo, como se cree, hay que aceptar que es imposible que El “no pudiera con” un hombre, es decir, que hombre Lo “supiere”. Además, sería absurdo admitirlo, porque significaría luchar con la Vida misma y hasta casi vencerla. Y ¿cómo es posible y por qué es necesario vencer la Vida? El único que lo intenta hacer y exclusivamente por su locura, es el diablo, el Príncipe de este mundo temporal que tiene dominio a la muerte.

En el segundo relato que encontramos en el capítulo 35 del Génesis, no hay ni rastro de la lucha de *Jacob* con Dios. Aquí el Señor dándole a *Jacob* el nombre *Israel*, lo bendice como lo había bendecido a Abrahán e Isaac, sin ninguna su lucha con El.

“Se le apareció otra vez Dios a Jacob a su regreso de Padan-Aram, y lo bendijo. Le dijo Dios: “Tu nombre es Jacob; pero ya no te llamarás Jacob, sino que tu nombre será Israel”; y lo llamó Israel. También le dijo Dios: “Yo soy el Dios omnipotente: crece y multiplícate; una nación y un conjunto de naciones saldrán de ti, y reyes saldrán de tus entrañas. La tierra que he dado a Abraham y a Isaac te la daré a ti, y a tu descendencia después de ti”. Y se fue Dios de su lado, del lugar desde el cual había hablado con él. Jacob erigió entonces una señal en el lugar donde había hablado con él, una señal de piedra; derramó sobre ella una libación y echó sobre ella aceite. Y Jacob llamó Bet-el a aquel lugar donde Dios le había hablado”.(Gen 35: 9-15)

Pero ¿cuál es el autentico de estos dos relatos? ¿Luchó *Jacob* con Dios o no? La pregunta es importante porque, como veremos, se relaciona con la esencia de la creación.

Aunque el primer relato parezca absurdo, la atención de los santos padres de las Iglesias se centra precisamente en el, es decir, en el capítulo 32 del Génesis.

Tratando de explicar este extraño relato, ellos proponen todo tipo de fantasías producidas por la mente humana, que no se encajan en la lógica del texto sagrado.

Así, el archimandrita ortodoxo Raphael (Karelin) en su obra "*Cristianismo y modernismo*" escribe respecto el asunto:

*"Santos Padres explican que aquí, simbólicamente, en imágenes alegóricas, se habla de oración profunda, salida de corazón – de oración que se vuelve victoriosa. En tal oración el hombre, por así decirlo, abraza a Dios con sus manos, igual que un luchador abraza a su rival durante la lucha. La oración representa aquel gran poder que detiene el castigo de Dios, merecido por el hombre."*¹

Es obvio que esta explicación es inventada igual que la ofrecida por el santo Jerónimo y por Orígenes, según quienes, "*el don de Dios será dado sólo a quien luche con valentía y se vuelva a Dios con oración persistente*".²

Es inventada, porque, como veremos, ignora el significado de *Jacob* en la Sagrada Escritura.

Lo mismo se puede decir de la versión del investigador católico que ve en *Jacob* al enemigo de Dios, pues, oponiéndolo a Jesucristo, escribe:

*"Jacob lucha por lo tanto para plegar a Dios a su voluntad; Jesús lucha para plegar su voluntad humana a Dios"*³

Esta última explicación ha ganado más aceptación tanto entre los ortodoxos como entre los católicos. En relación con la misma *Israel* comenzó a explicarse como "*el que lucha con Dios*".

Sin embargo todas estas "interpretaciones" no resisten a la crítica, pues son productos del razonamiento humano basado en la ignorancia del papel verdadero de *Jacob* en la Creación. Por lo tanto, para aclarar el asunto, volvámonos al texto de la Biblia y preguntémonos: ¿qué sabemos de *Jacob*?

Según el Génesis, *Jacob* era uno de los hijos gemelos de Isaac y Rebeca. La parábola bíblica refiriéndose a su nacimiento dice:

"Cuando se cumplieron (los) días (de Rebeca) para dar a luz, he aquí había gemelos en su vientre. El primero salió rubio; era todo velludo como una pelliza, y le pusieron por nombre Esaú. Después salió su hermano, trabada su mano al talón de Esaú, y le pusieron por nombre Jacob." (Gen 25: 24-26) - Este a diferencia de *Esaú*, su hermano "**velludo**", era "**lampiño**", como marcó el mismo diciendo a su madre, "*Mi hermano Esaú es hombre velloso (enredoso), y yo lampiño (claro, transparente)*." (Gen 27: 11)

Respecto a *Jacob* el Génesis dice también que "*era hombre tranquilo, que habitaba en tiendas*". (Gen 25: 27) La última indicación se refiere a las tiendas de *Sem*, en las que, por la profecía de Noé, debe vivir *Jafet*, o el *Espíritu Santo de Dios*, pues el patriarca había dicho: "*¡Haga Dios dilatado a Jafet; habite en las tiendas de Sem, y sea Canaán esclavo suyo!*" – De ahí se concluye, que *Jacob* que "*habitaba en las tiendas*" es equivalente a *Jafet* habitando en *Sem*.

Desde este punto de vista resulta interesante el factor lingüístico que muestra la equivalencia de los nombres *Jacob*, *Jafet* y *Yahveh*.

Notemos que todos esos nombres son bisílabos y se presentan de la siguiente manera: *Jac- ob*, *Yah-ve(h)*, *Ja-fe(t)*. Así, en las primeras *silabas/raíces* de estos nombres vemos derivación de los consonantes: *c-h-j*, el principal de los cuales es el "*h*", pues indica al espíritu del Padre de la creación – *Hair*⁴ – con "*r*" reducido, mientras que los otros son sus derivaciones. En las segundas *silabas/raíces* de esos nombres vemos derivación de consonantes *b-v-f*, que forman el nombre de *Eva*, relacionado con la vida. Así que las dos *silabas/raíces* juntas se refieren al Espíritu del Padre Celestial que da Vida.

Consiguientemente, los tres nombres presentan derivaciones lingüísticas del mismo nombre que en la Sagrada Escritura se presenta como “eterno” o “el que es”, o “el que tiene la Vida eterna”. De ahí se ve que *Jacob* es *Jafet* revelado en *Sem*. Más detalladamente he escrito de esto en varias de mis obras.⁵

En cuanto al texto bíblico, este confirma la observación lingüística presentada. Por ejemplo, al hablar de la predestinación de *Jacob* el profeta Jeremías lo llama directamente “el plasmador del universo, y aquel cuyo heredero es Israel; **Yahvé Sebaot es su nombre.**” (Jer 10: 16; 51: 19) – Aquí, de hecho, el profeta iguala a *Jacob* con Dios.

Lo mismo atestigua el Señor por la boca del profeta Malaquías, diciendo: “**amé a Jacob**”. (Mal 1: 2), lo que significa “forme un lazo matrimonial con él”, y después lo repite refiriéndose a Jesucristo: “**Este es mi Hijo amado, en quien me complazco.**»” (Mt 3: 17)

Entonces, resulta que el nombre Jacob determina al Señor Jesucristo venido en carne, que también se llama Yahvé Sebaot (lo mismo que Jafet)

Y lo que se refiere a los conceptos *Jacob* e *Israel*, estos corresponden al vínculo entre el Señor y *Edén*. Es por eso que el profeta Isaías al hablar del vínculo que los une, dice:

“Este dirá: “Yo soy de Jehová”. Otro se pondrá por nombre Jacob, y otro escribirá con su mano: “A Jehová”, y se apellidará con el nombre de Israel.” Así dice Jehová, Rey de Israel y su Redentor, Jehová de los ejércitos: Yo soy el primero y yo soy el último, y fuera de mí no hay Dios. (Is 44: 5-6)

Significa que *Jacob* al pertenecer al Señor se convierte en el rey del *Edén/Israel*. O, diciendo de otra manera, el concepto de *Israel* es equivalente a los conceptos *Jacob* y el Señor.

Al descubrir la esencia de *Jacob*, pasemos a *Esaú*, su hermano primogénito, y preguntémosnos: ¿cuál es su papel en la Biblia?

Lamentablemente, los que consideran la Sagrada Escritura, según la costumbre humana, a menudo unen a los hermanos en el tiempo, pues entienden su nacimiento literalmente, como simultáneo, y los distinguen solo en el sentido racial o religioso, mientras que, en realidad, ellos se refieren a distintos mundos, lo que nos muestra muy claramente el profeta Esdras diciendo:

“Desde Abraham hasta Isaac, cuando nacieron de él Esaú y Jacob, la mano de Jacob retenía al nacer el calcañar de Esaú; pues **el fin de este siglo es Esaú y el comienzo del siguiente es Jacob.** La mano del hombre entre el calcañar y la mano” (4 Esdras 6: 8-10).

Como vemos, los hermanos presentan distintos “siglos” de la creación, o, mejor dicho, distintos mundos. *Esaú* “velludo” personifica al Príncipe de este mundo caído y temporal, mientras que *Jacob* “lampiño” que nace tras él, representa al Señor Santo del mundo venidero, donde el hombre estará liberado del cautiverio de la carne mortal y se presentará como alma pura vestida en el vestimento de la Vida eterna.

Ambos mundos con sus Príncipes son mutuamente hostiles, pues en la parábola bíblica representan creaciones de dos espíritus opuestos, - de *Jafet* y de *Can*. La parábola bíblica al marcar el origen de esa hostilidad cuenta que los hijos de Rebeca aun siendo en su vientre, “luchaban dentro de ella” (Gen 25: 22), - es decir, ellos desde el principio representaban conceptos contrarios.

Pero ¿quién puede luchar con el Señor, si no su enemigo, si no el mal mismo? Por lo tanto si la Biblia presenta a *Jacob* como a *Jafet* que habita en *Sem*, es natural que a *Esaú* la misma muestre como un *canita(cainita)*. De hecho, diciendo que *Esaú se fue “á otra tierra de delante de Jacob su hermano.”* (Gen 36: 6 – RV 1909), la Sagrada Escritura lo iguala con *Caín* que también salió “**de delante del SEÑOR**” (Gen 4: 16- Sagr.Escr. 1569) ⁷

Como vemos, aquí, aunque indirectamente, *Jacob* y *Yahve* se identifican, igual que *Esaú* y *Caín*. Además, al describir a *Esaú*, la Sagrada Escritura usa las mismas determinaciones, con las que caracteriza a *Nemrod* de los hijos de *Can/Caín*, que lleva la imagen del Príncipe de este mundo, y al que llamaban “*bravo cazador delante de Yahveh.*” (Gen 10: 6). Notemos que del mismo modo se llamó *Esaú* como “*diestro en la caza, hombre de campo.*” (Gen 25: 27)

En relación con ultima determinacion cabe señalar también que a diferencia de *Jacob*, que “*vive en las tiendas*”, es decir, en el matrimonio con Dios, la determinación de *Esaú* como un “*hombre del campo*” implica su arbitrariedad y desobediencia a Dios, igual a la de *Adán primogénito* caído. Por lo que es natural que el apóstol Pablo lo determine a *Esaú* como “*fornicario o profano*” que “*por una sola comida vendió su primogenitura*” (Ebr 12: 16), con lo que el manifiesta inequívocamente su compromiso con el materialismo (o con las exigencias de la carne) y su negación de lo espiritual, revelando así su pertenencia segura al mundo temporal. A propósito, lo mismo atestigua su otro nombre que es *Edom* y que se explica como “*rojo*”, pues tras esta determinación están otras dos: la primera es “*que consiste de la sangre roja (Edom) y de la carne*” (“*velludo como una pelliza*”, o con “*túnicas de piel*”), las que, según el apóstol Pablo, “*no pueden heredar el Reino de los cielos*”, pues “*la corrupción no hereda la incorrupción*” (1Cor 15: 50), y la segunda determinación es “*cazador sanguinario*”, que es, de hecho, *asesino*. Justamente por eso el Señor dijo de él que “**a Esaú aborrecí; convertí sus montes en desolación y abandoné su heredada los chacales del desierto.**” (Mal 1: 3) – lo que muestra que en la Sagrada Escritura *Esaú* es el Príncipe de este mundo temporal. Como la Serpiente antigua conducida por “*la soberbia de su corazón*” y envidiando al hermano por su predestinación (a la que él mismo había renunciado a causa de su preferencia del espíritu de *Can*), *Esaú* “*mora en las hendiduras de las peñas, en (s)u altísima morada, (y) dice() en (s)u corazón: “¿Quién me derribará a tierra?”*” (Abd 1: 3), a lo que el Señor le responde diciendo: “*Aunque te remontaras como águila y entre las estrellas pusieras tu nido, de ahí te derribaré, dice Jehová.*” (Abd 1: 4)

Así que está claro que *Jacob* “*tranquillo*” es el que lleva el espíritu de *Jafet*, mas *Esaú*, el “*hombre de campo*”, es el que lleva el espíritu de *Can*, o de la Serpiente que en la Biblia se presenta como la más astuta entre todos los animales *de campo*.

Entonces, *Jacob* personifica al Creador, quien es *Jafet/Yahveh*, o el Señor de la Verdad que viviendo en las tiendas de *Sem*, es decir, en el alma y el cuerpo humano, se opone al mundo de la mentira y a su Príncipe, a los que personifica *Esaú*. La oposición de ellos se basa en la incompatibilidad de sus esencias espirituales y mundos, construidos, según ellas. En la parábola bíblica esa incompatibilidad se presenta como la causa de la partida de *Esaú* de la presencia de su hermano *Jacob*, la que se expresa así: “***porque los bienes de entrambos eran demasiados para poder vivir juntos, y el país donde residían no daba abasto para tanto ganado como tenían. Esaú se estableció, pues, en la tierra de Seír.***” (Gen 36: 6-8) – Diciendo de otra manera, los hermanos se aíslan por sus conceptos espirituales incompatibles, a los cuales simbolizan los ganados.

Y lo que se trata del monte Seir, este en la Biblia simboliza nuestro mundo actual, construido sobre la mentira de la Serpiente bíblica, que se contrapone al mundo venidero del *Señor de la verdad* (o *Jacob*). Por eso es *Jacob* el que, como la piedra angular, convertirá el mundo del revés a la fachada, de la mentira a la verdad, destruyendo todos los entresijos de la mentira, todos sus huecos y elevaciones, es decir, levantará todo lo que está humillado y rebajará todo lo que se exaltó, pues el Señor por la boca del profeta Isaías dice a *Jacob*:

“He aquí que yo te he puesto por trillo, por trillo nuevo, lleno de dientes; trillarás montes y los molerás, y collados reducirás a tamo. Los aventarás y se los llevará el viento; los esparcirá el torbellino; pero tú te regocijarás en Jehová, te gloriarás en el Santo de Israel.” (Is 41: 15) - Es lo que hace la Verdad que *trilla y muele* todas las construcciones de la mentira *reduciéndolas a tamo* y haciendo la creación *lampiña*, como es *Jacob*, preparando, así, el camino del Señor. A esto se refieren también las profecías de Isaías y de Juan el Bautista, que proclaman:

“Voz del que clama en el desierto: "Preparad el camino del Señor, enderezad sus sendas. Todo valle se rellenará y se bajará todo monte y collado; los caminos torcidos serán enderezados, y los caminos ásperos allanados, y verá toda carne la salvación de Dios”” (Lc 3: 4-6)

Significa que a través de *Jacob/Jesucristo* el Señor *“Ajustará el juicio a cordel, y a nivel la justicia”*. El granizo barrerá el refugio de la mentira y las aguas inundarán el escondrijo.” (Is 28: 17)

Consiguientemente, *Jacob personificando al Señor del mundo eterno venidero, no puede luchar Consigo Mismo, pues, estando en la unión con Jafet, o en el matrimonio con El, no es dividido contra sí mismo. Al contrario, el que lucha con el Señor, es Esaú, su hermano primogenito, es decir, el Príncipe de este mundo.*⁷

Entonces, resulta que en el relato del capítulo 32 del Génesis vemos una *falsedad* la que acciones de *Esaú* atribuye a *Jacob*.

Concluyendo todo lo dicho podemos confirmar que el relato del capítulo 32 del Génesis no es autentico, no pertenece a la Palabra del Señor. Mas el relato autentico es el del capítulo 35 del Génesis.

Surge la pregunta: ¿por qué de los dos relatos bíblicos la preferencia se da justamente al falso que es del capítulo 32 del Génesis, y se ignora el otro, autentico, dado en el capítulo 35 del Génesis?

La respuesta es la misma que en todos los casos anteriores: ¿acaso, se da preferencia al relato del capítulo 32 del Génesis, porque este concuerda con las intenciones del Príncipe de este mundo que pretende ser Dios? Esta falsedad fue introducida en el Texto Sagrado desde los tiempos inmemoriales con el propósito impuro de desviar al hombre profanando a *Jacob* y convirtiéndolo en la imagen del Príncipe de este mundo, cuando él, en realidad, simboliza a *Jehová /Jesucristo*, al *Señor Santo de la Verdad*, Cuyo mundo es el venidero y eterno, o a *Adán recuperado* que reemplazará a *Adán caído*.⁸

-
1. Архимандрит Рафаил (Карелин) Христианство и модернизм Глава 1: О молитве. Сокровище, которое всегда при нас.- Православие и современность. Электронная библиотека. Православие и современность. Информационно-аналитический портал Саратовской епархии Русской Православной Церкви:

«Святые Отцы объясняют, что здесь символически, в иносказательных образах говорится о глубокой, сердечной молитве – молитве, которая становится победоносной. В такой молитве человек как бы так же охватывает своими руками Бога, как борец охватывает борца. Молитва – это та великая сила, которая удерживает наказание Божие, заслуженное человеком». <http://lib.eparhia-saratov.ru/books/16r/rafail/modernizm/5.html>;

2. Esta información es tomada de la nota al capítulo 32 de la Biblia publicada en Bruselas en ruso en 1983 - Editorial “Vida con Dios” (Издательство «Жизнь с Богом») - «дар Божий будет дан только тому, кто мужественно борется и обращается к Богу с настойчивой молитвой»
3. Del padre Raniero Cantalamessa O.F.M.Cap., predicador de la Casa Pontificia www.iglesia.org
4. Veanse el capítulo “Hayr (Padre) - como la base del concepto “ario” y de los vinculados con el topónimos y nombres étnicos de la meseta de Ararat/Armenia” de mi libro “Armenia bíblica – tierra incógnita” Bs.As. 2021
5. Por ejemplo, véanse el capítulo “Enigma de los hijos de Noé” de mi libro “Los seis días de la creación y el Día Séptimo” y también y su parte V-ta entera, nombrada “Isaac y Jacob”.
6. He elegido esta traducción, ya que la misma corresponde más al sentido de la parábola que en ambos casos (en el texto hebreo y en el de Septuaginta) usa la misma frase “se fue de delante” del Señor/Jacob.
7. Para más detalles véanse la parte V (“Isaac y Jacob”) de mi obra “Los seis días de la creación y el Día Séptimo.”
8. La misma *falsedad* se observa también en la historia de la bendición a Jacob por Isaac, su padre, según la cual Jacob la recibió por engaño y falsificación que son cualidades propias de Esaú y de ninguna manera, de Jacob.

4. Controversia sobre la usura en el Antiguo Testamento

Cuando el texto bíblico se considera fragmentariamente, las violaciones lógicas debidas a la intervención humana en él, a menudo se quedan inadvertidas.

A eso se debe, por ejemplo, la creencia común que el Antiguo Testamento, a diferencia del Nuevo, no condena a la usura, sino, al contrario, la instruye. La misma se basa en el siguiente pasaje de Deuteronomio:

*"**No exigirás de tu hermano interés por el dinero**, ni por los comestibles, ni por cosa alguna de la que se suele exigir interés. **Del extraño podrás exigir interés**, pero de tu hermano no lo exigirás, para que te bendiga Jehová, tu Dios, en toda la obra de tus manos, en la tierra adónde vas a entrar para tomarla en posesión."* (Dt 23: 19-20)

Aquí, de hecho, se permite y hasta se estimula el exigir interés del extraño, por lo que la universalidad de la moral adquiere limitaciones raciales o religiosas. Pero entendida selectivamente, la misma en su esencia deja de ser moral, pues procediendo del Padre universal, supone su extensión sobre toda la creación. Y sin embargo al ignorar esa conclusión lógica, muchos, partiendo del fragmento presentado, piensan que el Antiguo Testamento aprueba la usura y lo hacen sin tener en cuenta el hecho de que en todo el texto bíblico este fragmento es el único que fomenta la usura, porque los demás mensajes referidos a ella, son contrarios a el.

Por ejemplo, en el Levítico leemos:

*"Si tu hermano empobrece y recurre a ti, tú lo ampararás; **como forastero y extranjero vivirá contigo. No tomarás de él usura ni ganancia**, sino tendrás temor de tu Dios, y tu hermano vivirá contigo. No le darás tu dinero a usura ni tus víveres a ganancia. Yo soy Jehová, vuestro Dios, que os saqué de la tierra de Egipto para daros la tierra de Canaán¹ y para ser vuestro Dios."* (Lev 25: 35-38)

De ahí podemos sacar dos conclusiones: la primera es que el forastero y extranjero que recurre a los hijos de Dios, debe ser tratado como hermano, pues Dios es el Padre de todos. La segunda es que el bien, hecho en aras de la ganancia, deja de ser un merito para el hombre, ya que, en realidad, lo importante no es tanto la acción, sino su motivo.

Asimismo, según el Antiguo Testamento, un usurero que presta su plata a interés, no puede habitar en el monte santo de Dios. Lo atestigua, por ejemplo, la siguiente pregunta retorica de David, que parte del reconocimiento de la inmensa santidad y perfección del Señor, inalcanzables para el hombre en su estado mortal: "*Jehová, ¿quién habitará en tu Tabernáculo?, ¿quién morará en tu monte santo?!*" , y su respuesta diciendo que en el Monte de Dios puede vivir aquel, "*quien su dinero no dio a usura ni contra el inocente admitió soborno.*" Este, concluye David, "*no resbalará jamás*" (Sal 15: 1,5), es decir, no cayera más, sino "*entrara por las puertas en la ciudad*". (Ap 22: 14) y heredara la eternidad.

Además, para los hijos de Dios se resulta repugnante también la toma de prenda a cambio del dinero entregado:

"Cuando entregues a tu prójimo alguna cosa prestada", leemos en Deuteronomio, "no entrarás en su casa para tomarle la prenda. Te quedarás fuera, y el hombre a quien prestaste te sacará la prenda. Y si el hombre es pobre, no te acostarás reteniendo aún su prenda. Sin falta le devolverás la prenda cuando el sol se ponga, para que

pueda dormir con su ropa y te bendiga; para ti será como una obra de justicia delante de Jehová, tu Dios.” (Dt 24: 10-13)

Significa que el que en tal caso no toma prenda, realiza un acto de justicia y sera contado entre los justos. Lo mismo el Señor repite por la boca del profeta Ezequiel diciendo:

*"El hombre que es justo, que actúa conforme al derecho y la justicia; que no come sobre los montes ni alza sus ojos a los ídolos de la casa de Israel; que no viola a la mujer de su prójimo ni se une a la mujer menstruosa; que no oprime a nadie, sino **que al deudor devuelve su prenda;** que no comete robo alguno; que da su pan al hambriento y cubre con vestido al desnudo; **que no presta con interés o con usura;** que retrae su mano de la maldad y practica verdaderamente la justicia entre unos y otros; **que camina en mis ordenanzas y guarda mis decretos a fin de actuar rectamente, este es justo y vivirá, dice Jehová, el Señor.**" (Ezeq 18: 5-9)*

De ahí se ve también que la herencia del Reino de Dios pertenece a aquellos, que, además de otras cosas, no prestan con interés y no toman la prenda del deudor. Ellos son los justos, aunque en la tierra sumida en el mal se queden incomprendidos y oprimidos. He ahí, como el profeta Jeremías se queja por este motivo:

*“¡Ay de mí, madre mía, que me has engendrado hombre de contienda y hombre de discordia a toda la tierra! **Nunca les di a interés, ni lo tomé de ellos; y todos me maldicen.** Dijo el SEÑOR: De cierto tus reliquias serán en bien; de cierto haré que el enemigo te salga a recibir en el tiempo trabajoso, y en el tiempo de angustia. (Jer 15: 10-11- Sagradas Escrituras 1569)*

La queja del profeta y la respuesta del Señor manifiestan que el mundo actual no es el mundo de los justos, sino es de los usureros que maldicen a los justos, pues a ellos pertenece el Reino venidero de Dios.

Así, vemos que el Antiguo Testamento, igual que el Nuevo, no fomenta la usura o la toma de prendas del deudor y bajo hermano entiende a cualquier persona, pues Dios es Padre de todos. Por supuesto, estas reglas son antes de todo para aquellos que reconociéndose a sí mismos como hijos de Dios, se guían por *Jafet*, el Espíritu Santo de Dios. Ellos reinarán sobre los pueblos de la tierra en el mundo venidero del Señor, donde la Verdad y Justicia Divina abastecerán el bienestar común. Y aunque para los paganos (o los mismos cananeos) las últimas son ajenas, ellos tendrán que obedecer al Señor encarnado (a Jafet en Sem) y a Sus reglas morales, ya que se ha dicho: “**¡Maldito sea Canaán! Siervo de siervos sea para sus hermanos!**” (Gen 9: 25)

Entonces, ¿Cómo fue que en la Sagrada Escritura apareció este único fragmento fomentando usura contra la Palabra de Dios? Por supuesto, de alguien, quien quiso profanarla con el fin de distorsionar la imagen Santa de Dios, confundir a los hombres y alejarlos del Creador, sembrando entre ellos discordia y parcialidad, y a la vez apoyando al usurero con un argumento ficticio a favor de la usura, que le permitiría hacer cosas contrarias a Dios con su supuesto permiso y bendición.

Desafortunadamente, como siempre en tales casos, se pone en primer plano el fragmento corrompido, introducido por el hombre, mientras que aquellos mensajes que exigen la santidad, se quedan ignorados como si no existieran o sean inviables en este mundo.

1. Aquí tenemos otra falsificación del texto bíblico ya que tanto *Egipto*, como *Canaán* pertenecen al linaje de *Can (Canaán) maldito*, por lo que el fragmento tal como esta, significa que el Señor saca a sus hijos de un mal para sumergirlos en el otro igual, o, mejor dicho, en el mismo mal. Entonces, es obvio que el nombre *Canaán* aquí es ajeno, pues contradice al sentido del mensaje del Señor, sustituyendo por *Canaán* al *Edén*, o *Aram Divino*. Para más detalles véanse mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*”; capítulos 8 y 9 y también los capítulos referidos a Egipto de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*”.

5. Contradicciones en el texto referido al legado de Noé sobre la alimentación humana, manifestadas en el apócrifo bíblico "El Libro de los Jubileos".

Cabe afirmar con amargura que, interponiéndose en la Sagrada Escritura, el hombre hace lo mismo con los apócrifos bíblicos, tratando de sincronizarlos con los cambios que hizo en el texto bíblico. Hechos similares encontramos en casi todos los apócrifos. Pero ahora hablaremos solo de uno de ellos, a saber, del Libro de los Jubileos, y en particular, de dos textos contrarios consecutivos referidos al pacto de Noé sobre la comida del hombre. En el primero se dice:

. *“Creced y multiplicaos en la tierra, aumentad en número y servidle de bendición. Os haré temidos y terribles a cuantos hay en ella y en el mar. **Os otorgo todas las bestias, los animales volátiles, réptiles de la tierra y los peces en las aguas, todos, como alimento. También os concedo las verduras: comed de todo. Pero no comáis carne con espíritu, con sangre, pues la vida de todo ser carnal está en la sangre, no sea que se os demande vuestra sangre con vuestra vida.** De mano de cualquier hombre, de mano de todos reclamaré la sangre humana. Todo el que derrame sangre de hombre, por mano de hombre será su sangre derramada, pues a su imagen hizo el Señor a Adán. Creced vosotros y multiplicaos sobre la tierra.”* Noé y sus hijos juraron no comer sangre alguna de **ningún ser carnal**, e hizo pacto eterno ante el Señor Dios para siempre en este mes.. (Libro de los Jubileos, 6: 5-10) ¹

Al analizar este texto, lo primero que notamos, es la incompatibilidad mutua de sus mensajes. Así, incompatibles e ilógicos son ya los primeros dos de ellos, pues el primero dice: “servidle (a la tierra) de bendición”, mientras que el segundo a todas las creaturas impone *temor y terror* ante el hombre, lo que no coincide con el concepto de la bendición en la tierra, que supone un vínculo amoroso uniendo a toda la creación, y más aún porque el mensaje que sigue, de hecho, habla de los asesinatos de las creaturas de Dios, pues dice: “Os otorgo todas las bestias, los animales volátiles, réptiles de la tierra y los peces en las aguas, todos, como alimento. También os concedo las verduras: comed de todo”. Como vimos, en realidad, es un permiso de matarlos y comer.

Pero después sigue una frase confusa: “*Pero no comáis carne con espíritu, con sangre, pues la vida de todo ser carnal está en la sangre, no sea que se os demande vuestra sangre con vuestra vida*” que borra el mensaje anterior, prohibiendo matar y comer las vidas, pues la vida de las creaturas, que se encuentra en la sangre, se demandara con la vida (sangre) de su asesino. Mas el mensaje siguiente, parece “corregir” el anterior, imponiendonos que lo dicho se refiere solo a los hombres y no a “*todo ser carnal*”, como indica el mensaje anterior, pues dice: *De mano de cualquier hombre, de mano de todos reclamaré la sangre humana. Todo el que derrame sangre de hombre, por mano de hombre será su sangre derramada, pues a su imagen hizo el Señor a Adán.* Así, se resulta, o se impone el pensar, que bajo el ser vivo al que se prohíbe matar, se entiende solo al hombre, mientras que los animales se quedan privados del ser, es decir, del alma, por lo que se les permite matar.

Sin embargo, ¡es un disparate manifiesto! Y en primer lugar, porque el Creador Mismo a todas las bestias, los animales volátiles, réptiles de la tierra y los peces en las aguas los llamó “*almas/seres vivos*” (Génesis 1: 20-21, 24), y después, porque en el mismo texto se dice que “*la vida de todo ser carnal está en la sangre*”, es decir, el ser carnal no se refiere

solo al hombre, sino también a cualquier otra creatura de Dios, y se lo repite en la penúltima frase del texto diciendo: “Noé y sus hijos juraron no comer sangre alguna de ningún ser carnal”, es decir, nuevamente no sólo del hombre, sino también de cualquier otro ser carnal. Y no obstante el fragmento exige el derramamiento de la sangre del hombre que derramó la sangre de otro hombre, pues en él se dice: “Todo el que derrame sangre de hombre, por mano de hombre será su sangre derramada”. Pero eso contradice a uno de los puntos de la Ley de Dios, que dice: “No matarás”. (Ex. 20:13)

Entonces, en todo este texto se notan, en primer lugar, contradicciones y la falta de lógica que no son propias del Creador del Universo, Quien nunca contradice a Sí mismo, y, en segundo lugar, la estrechez mental de los falsificadores, quienes, al profanar el Texto Sagrado, no prestan atención a los pequeños detalles del mismo, que los denuncian.

Pero inmediatamente después del texto citado sigue otro, referido al mismo y contrario al anterior. Aquí, con respecto al pacto que el Señor hizo con Noé y sus hijos, y al que todos los hijos de Dios deben seguir, se dice claramente:

“Por eso te ha dicho: «Harás tú también un pacto con los hijos de Israel este mes en el monte, con juramento, y derramarás sobre ellos sangre por todas las palabras de la alianza que ha concluido el Señor con ellos para siempre. Escrito os queda este testimonio, para que lo guardéis siempre: **No comáis nunca sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra. Quien comiere sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra será arrancado de ella, él y su descendencia.** Ordena tú a los hijos de Israel que no coman sangre, para que permanezca siempre su nombre y descendencia ante el Señor vuestro Dios. **Esta ley no tiene término de días, pues es perpetua: quárdenla por todas las generaciones,** para que rueguen por sí con sangre, ante el altar, cada día” (Libro de los Jubileos, 6: 10-14)²

Entonces, según este segundo texto, resulta que el comer carne con sangre (alma) no sólo está prohibido, sino incluso está bajo la maldición, pues, como se ha dicho, el que las coma “será arrancado de (tierra), él y su descendencia”, es decir, Dios no sólo reclamará la sangre de cada hombre, como nos hace pensar el primer texto, sino asimismo la sangre de los animales, aves y peces, porque para comerlos, primero hay que matarlos. Además, se enfatiza, que esta ley es eterna, “no tiene término de días” y debe sostenerse diariamente no solo con la palabra (juramento), sino también con la sangre, es decir, con el sacrificio espiritual, y, como veremos, no con el derramamiento de sangre física, como lo entienden, por desgracia, los que el texto sagrado parabólico consideran desde el punto de vista literal.

Entonces vemos dos mensajes contradictorios sobre lo mismo. ¿Cuál de ellos es autentico? ¿Permite, acaso, o prohíbe el Señor alimentarse con la carne de los seres vivos?

Hay dos respuestas para esta pregunta: respuesta lógica y respuesta textual.

La respuesta lógica proviene de la imagen bíblica del Creador, que es el Padre amoroso para cada su creatura viva, dotada, además, de los mismos sentimientos que tiene el hombre, creado según la imagen y semejanza del Señor, a saber: del amor por sus crías, de la capacidad de experimentar tanto el dolor físico como el del alma, incluso de la capacidad de auto sacrificio por un ser querido, así como de la aversión y el horror a la muerte. El hombre no lo puede ver, porque sus ojos y su conciencia se han oscurecidos por el sabor de la carne de la creatura asesinada.

Así que la respuesta lógica está a favor del segundo mensaje que prohíbe comer la carne y la sangre de todas las creaturas de Dios.

Ahora veamos, como responde a esta pregunta el texto bíblico.

Naturalmente el mismo confirma la conclusión lógica. Por ejemplo, el Señor por la boca del profeta Hababuc, a cualquier asesinato, - ya sea de un hombre o de un animal, - lo cualifica como un crimen que caerá sobre el asesino, como un bumerán, pues dice:

*“La rapiña del Líbano caerá sobre ti, y **la destrucción de las fieras lo quebrantará; á causa de las sangres humanas, y del robo de la tierra, de las ciudades, y de todos los que en ellas moraban.**”* (Hab 2: 17)

Y por la boca del profeta Zacarías predice paga por la explotación de los animales, porque la hacen solo los paganos que no conocen a Dios como su Padre común, pues hablando de los tiempos anteriores de su reinado, el Señor nota que *“antes (...) no había paga para el hombre, **ni paga para la bestia**, ni había paz alguna para el que entraba ni para el que salía, a causa de la aflicción; y yo puse a todo hombre, cada cual contra su compañero.”* (Zac 8: 10 – Reina Valera Gomez). De lo dicho se queda claro, que todo se cambiara en su reinado: El retribuirá a todos, incluso a los animales, por su trabajo. Además, según el Libro de los secretos de Enoc, todas almas de los animales, pájaros y peces están contadas, igual que las de los hombres, y no pueden perecer, porque deben testificar sobre los hombres en el Día del Juicio de Dios.³ Más aun, según el apóstol Pablo, junto con la transformación del hombre se transformarán también ellos y se liberarán, igual que los hombres, *“de la esclavitud de corrupción, a la libertad gloriosa de los hijos de Dios”*. (Rom 8: 19-23) Por eso a los que los cuidan, el Señor, por la boca del profeta Isaías los declara dichosos:

*“¡Dichosos vosotros, los que sembráis junto a todas las aguas y **dejáis sueltos al buey y al asno!**”* (Is 32: 20)

Lo que el cuidar la vida de los animales es agradable a Dios, evidencian también las parábolas, una de las cuales dice: *“El justo cuida de la vida de su ganado, pero el corazón de los malvados es cruel.”* (Prov 12: 10)

La crueldad mencionada se debe a lo que el poder que el Señor le dio al hombre sobre los demás seres vivos, el malvado lo entiende desde el punto de vista del trato arbitrario con ellos, que incluye cualquier aprovechamiento de los mismos por su motu propio, su uso como alimentación, hasta su exterminio, pero nunca desde el punto de vista del cuidado de ellos, como un buen jardinero cuida el jardín que ha plantado. Mientras tanto, el lienzo de la Vida no interrumpida por la Muerte se teje sólo por el que cuida cualquier vida, es decir por el que lleva la imagen de Dios..

Pero si el hombre ignora la Palabra del Creador, que prohíbe matar y consumir a los animales, pájaros y peces, se castiga con la muerte. Por ejemplo, por la boca del profeta Isaías el Señor, reprochando a sus hijos por caer engañados por el diablo, los dice:

*“Mas hubo gozo y alegría matando vacas y degollando ovejas, comiendo carne, bebiendo vino y diciendo: “¡Comamos y bebamos, porque mañana moriremos!” Esto fue revelado a mis oídos de parte de Jehová de los ejércitos: **“Este pecado no os será perdonado hasta que muráis”, dice el Señor, Jehová de los ejércitos.**”* (Is 22: 13-14)

De hecho, son las palabras del segundo texto del Libro de los Jubileos citado arriba, confirmando la veracidad del último y lo que la pena por el matar a los animales, es la muerte. Efectivamente, además de hacerles mortales a los que ignoran su Palabra, el Señor los hace pasar también por todo tipo de sufrimientos, incluso por el perder sus tierras. Y cuando ellos claman por las desgracias que les han sobrevenido, El por la boca del profeta Ezequiel les contesta con ironía:

“Coméis con sangre, a vuestros ídolos alzáis vuestros ojos y derramáis sangre, ¿y poseeréis vosotros la tierra?” (Ezeq 33: 25)

Entonces, el que mata almas, - sean cuyas sean, - no puede vivir y morirá. En la Biblia hay una interesante historia/parábola relacionada con el Éxodo egipcio de los hebreos, a quienes el Señor en lugar de la carne ofreció como alimento maná del cielo. Pero ellos no se satisficieron con ella y después de un tiempo volvieron a desear carne. Y así fue como Dios les respondió:

*“Pero al pueblo dirás: “Santificaos para mañana y **comeréis carne, porque habéis llorado a oídos de Jehová, diciendo: ¡Quién nos diera a comer carne! ¡Ciertamente mejor nos iba en Egipto! Jehová, pues, os dará carne, y comeréis. No comeréis un día, ni dos días, ni cinco días, ni diez días, ni veinte días, sino hasta un mes entero, hasta que os salga por las narices y la aborrezcáis, por cuanto menospreciasteis a Jehová que está en medio de vosotros, y llorasteis delante de él, diciendo: ¿Para qué salimos acá de Egipto?**” (...). Entonces Jehová envió un viento que trajo codornices del mar y las dejó sobre el campamento, un día de camino de un lado y un día de camino del otro lado, alrededor del campamento, y casi dos codos sobre la superficie de la tierra. El pueblo estuvo levantado todo aquel día y toda la noche y todo el día siguiente, recogiendo codornices. El que menos, recogió diez montones, y las tendieron a secar alrededor de todo el campamento. **Aún tenían la carne entre sus dientes, antes de haberla masticado, cuando la ira de Jehová se encendió contra el pueblo, y lo hirió Jehová con una plaga muy grande.** Y llamaron a aquel lugar Kibrot-hataava, por cuanto allí sepultaron al pueblo codicioso.” (Num 11: 18-20, 31-34)*

Entonces, la plaga destructora terminó con la vida del pueblo codicioso.

Pero, ¿qué es lo que el Señor ofrece al hombre como alimento corporal? Él le ofrece (así como a los animales y pájaros) solo alimento vegetal (el que crece). (Génesis 1: 29-30) – Ofrece a todos, y todavía más a los que quieren comunicarse con El. Por ejemplo, a tal deseo del profeta Esdras El responde de la siguiente manera:

*“En cuanto a ti, si ayunas y rezas de nuevo durante siete días. Si vas al desierto donde no hay construida ninguna morada; si sólo comes frutos salvajes; si no te alimentas de carne, si no bebes vino, (no teniendo por alimento más que) los frutos de los árboles, Reza continuamente hacia el Altísimo; **vendré a ti y te hablaré.** Entonces fui al desierto cuyo nombre es Arfad(l) como me había ordenado; permanecí en un prado; me alimenté de frutos salvajes y lo que comía me saciaba”. (4 Esdras 9: 23-26) ⁴*

Significa que el Señor dice: si quieres que te aparezca y te hable, no comáis carne, y te alimentáis solo con vegetales (en este caso, con flores silvestres).

Al mismo mandamiento se refiere también la historia de Daniel, mostrando que el que come alimentos vegetales es más sano, más hermoso y, además, se convierte en profeta de Dios. Según ella, *“Daniel propuso en su corazón no contaminarse con la porción de la comida del rey ni con el vino que él bebía; pidió, por tanto, al jefe de los eunucos que no se le obligara a contaminarse. Puso Dios a Daniel en gracia y en buena voluntad con el jefe de los eunucos; y el jefe de los eunucos dijo a Daniel: --Temo a mi señor el rey, que asignó vuestra comida y vuestra bebida; pues luego que él vea vuestros rostros más pálidos que los de los muchachos que son semejantes a vosotros, haréis que el rey me condene a muerte. Entonces dijo Daniel a Melsar, a quien el jefe de los eunucos había puesto sobre Daniel, Ananías, Misael y Azarías: --Te ruego que hagas la prueba con tus siervos durante diez días: que nos den legumbres para comer y agua para beber. Compara luego nuestros rostros con los rostros de los muchachos que comen de la porción*

de la comida del rey, y haz después con tus siervos según veas. Consintió, pues, con ellos en esto, y probó con ellos durante diez días. Y al cabo de los diez días pareció el rostro de ellos mejor y más robusto que el de los otros muchachos que comían de la porción de la comida del rey. Así, pues, Melsar se llevaba la porción de la comida de ellos y el vino que habían de beber, y les daba legumbres.” (Dan 1: 8-16)

A tales el Señor hasta salva de la muerte que los amenaza. (Daniel 6:16-22)

Pero los que no entienden las parábolas del Señor, se preguntarán: y ¿cómo entonces explicar **los sacrificios** de los animales que abundan en la Sagrada Escritura y que fueron hechos por Noé, Abraham, Isaac, Jacob, y todos los demás patriarcas bíblicos?

Como veremos abajo, en todos esos casos se habla de los sacrificios espirituales, cuyo objetivo es desarraigar los vicios del hombre y multiplicar sus virtudes. Para entenderlo, no debemos olvidar ni por un instante de la sacralidad y de la naturaleza alegórica del texto bíblico escrito en parábolas, donde los vicios y las virtudes frecuentemente se presentan en forma de los animales, pájaros y otras criaturas de Dios. Además, su Palabra está destinada para la revelación de la cualidad de las almas humanas, que se manifiestan precisamente a través de su comprensión *espiritual* o *literal* de la misma. Por eso, destacando la espiritualidad de los sacrificios para la formación del hombre, el apóstol Pedro aconseja:

*“vosotros también, como piedras vivas, sed edificados como casa espiritual y sacerdocio santo, para **ofrecer sacrificios espirituales aceptables a Dios por medio de Jesucristo.**”* (1Ped 2: 5)

Esto significa que al Señor le agradan solo los sacrificios espirituales, porque al hacerlos el hombre en esencia sacrifica los hábitos y deseos viciosos de su carne mortal en el nombre del Padre, que es Espíritu y cuya imagen (Templo) él debe representar.

También los apócrifos del Antiguo Testamento nos enseñan lo mismo. Por ejemplo, según el Testamento de Leví, lo que quiere el Señor de sus hijos, es *“un sacrificio de suave olor, una ofrenda razonable y **sin sangre**”*. (Testamento de Leví, 3:6) ⁵

Lo dicen también los Oráculos sibilinos insistiendo:

*“Rechaza los anteriores preceptos y límpiame de su sangre,⁶ pues él no se aplaca con tus cantos ni tus plegarias, ni atiende a tus sacrificios perecederos, él, que es imperecedero; **preséntale un himno santo surgido de inteligentes bocas y aprende quién es él, y entonces verás al creador**”*. (Or.de Sib. p. 355; libro VIII) ⁷

Así que no hay duda en que el Señor no quiere sacrificios perecederos, es decir, cuerpos de animales y de otras criaturas, no sólo por la crueldad de ellos, sino también porque son absurdos desde Su punto de vista, lo que El no cansa repetir por las bocas de los reyes y profetas. Por ejemplo, lo dice por la boca de David:

*“No tomaré de tu casa becerros ni machos cabríos de tus apriscos, porque mía es toda bestia del bosque y los millares de animales en los collados. Conozco todas las aves de los montes, y todo lo que se mueve en los campos me pertenece. **Si yo tuviera hambre, no te lo diría a ti, porque mío es el mundo y su plenitud. ¿He de comer yo carne de toros o beber sangre de machos cabríos?**” **Sacrifica a Dios alabanza y paga tus votos al Altísimo.**”* (Sal 50: 9-14)

Como vemos, el Señor vincula los sacrificios cruentos con **la ignorancia** del hombre respecto a su Padre celestial o con la incompreensión de sus Palabras. Lo repite también por la boca del profeta Isaías:

*“¿Para qué me sirve, dice Jehová, la multitud de vuestros sacrificios? **Hastiado estoy de holocaustos de carneros y de grasa de animales gordos; no quiero sangre de bueyes ni de***

ovejas ni de machos cabríos. ¿Quién pide esto de vuestras manos, cuando venís a presentaros delante de mí para pisotear mis atrios? No me traigáis más vana ofrenda; el incienso me es abominación. Luna nueva, sábado y el convocar asambleas, no lo puedo sufrir. ¡Son iniquidad vuestras fiestas solemnes! Mi alma aborrece vuestras lunas nuevas y vuestras fiestas solemnes; me son gravosas y cansado estoy de soportarlas. Cuando extendáis vuestras manos, yo esconderé de vosotros mis ojos; asimismo cuando multipliquéis la oración, yo no oiré; **llenas están de sangre vuestras manos.**” (Is 1: 11-15)

Y por la boca del profeta Jeremías:

“Añadid vuestros holocaustos a vuestros sacrificios, y comed la carne! Porque no hablé yo con vuestros padres, ni nada les mandé acerca de holocaustos y de víctimas el día que los saqué de la tierra de Egipto.” (Jer 7: 21-22)

Y por la del profeta Oseas:

“Le escribí las grandezas de mi Ley, y fueron tenidas por cosa extraña. En los sacrificios de mis ofrendas sacrificaron carne y comieron; Jehová no los quiso aceptar. Ahora se acordará él de su iniquidad, castigará su pecado y tendrán que volver a Egipto.” (Os 8: 12-13)

Todo lo citado muestra claramente, que el sacrificio de los animales y la alimentación con su carne no agradan al Señor y se deben a la interpretación errónea de sus Palabras o simplemente a la ignorancia de sus leyes.

Finalmente, por la boca del profeta Isaías, el Señor da una clara definición de estos sacrificios cruentos diciendo:

“El que sacrifica bueyes como si matara a un hombre; el que sacrifica oveja, como si degollara a un perro; el que hace ofrenda, como si ofreciera sangre de cerdo; el que quema incienso, como si bendijera a un ídolo. Pues porque escogieron sus propios caminos y su alma amó sus abominaciones, también yo escogeré para ellos desgracias y traeré sobre ellos lo que temen; porque llamé, pero nadie respondió; hablé, pero no escucharon, sino que hicieron lo malo delante de mis ojos y escogieron lo que no me agrada.”(Is 66: 3-4)

Así que, el Señor por dondequiera no cansa repetir que detesta los sacrificios sangrientos, a los que, a su vez, el Apóstol Pablo incluso define como servicio a los demonios, pues dice: **“aquellos, que los gentiles sacrifican, a los demonios lo sacrifican y no a Dios; y no quiero que vosotros os hagáis partícipes con los demonios.”** (1Cor 10: 20) Significa que al hacer sacrificios sangrientos, los hijos de Dios dejan de ser sus hijos y se vuelven idolatras que no conocen a su Padre.

De hecho, exactamente lo mismo el Señor afirma por la boca de la sibila, diciendo: **“pues queman carnes y huesos llenos de médula cuando sacrifican en sus altares y vierten sangre para las divinidades y encienden candiles para mí, que soy el que da la luz, y ellos, mortales, me hacen libaciones de vino como si fuera un dios sediento, borrachos para nada por ídolos inútiles. No necesito de vuestros sacrificios o vuestra libación, ni la grasa maldita, ni la sangre abominable, pues éstos son las ofrendas que harán para recuerdo de reyes y tiranos a sus espíritus, ya muertos, como si fueran seres celestiales, realizando así un rito impío y pernicioso....El hombre es mi imagen dotada de recta razón. Dispón para él tú una mesa limpia e insanguie, repleta de bienes, y da pan al hambriento, bebida al sediento y vestidos para el cuerpo desnudo: proporciónaselo de tu propio esfuerzo con manos puras”.** (p. 357, Libro VIII)⁸

A través de ella El habla también del modo de rechazar los sacrificios sangrientos y purificar su alma:

“Harás”, dice, “sacrificios a Dios inmortal, grande y excelso; no fundirás el grano de incienso en el fuego ni degollarás con el cuchillo al cordero velludo, sino que, junto con todos aquellos que llevan tu sangre, cogerás unas aves salvajes y, entre plegarias, las dejarás partir, elevando los ojos al cielo; verterás agua en el fuego puro a la vez que exclamarás así: “Igual que el Padre te engendró como Palabra, así solté yo un ave, veloz Palabra, mensajera de palabras, mientras con aguas santas salpiqué tu bautismo, mediante el cual surgiste del fuego”. (p. 341, Libro VII) ⁹

De ahí sigue que tanto los sacrificios cruentos como el fundir el grano de incienso en el fuego son rituales paganos que nada tienen que ver con las exigencias del Espíritu Santo de Dios, las que están expresadas en las siguientes palabras de sus hijos ya renovados, citadas por la misma profetisa:

“...ni nos permitimos enviar gozosos por la compensación, sangre del degüello de ovejas a las libaciones en que se sacrifican toros, como expiación del castigo terreno, ni osamos mancillar el resplandor del éter con el grasiento humo que sale de la pira carnívora, ni con impuras exhalaciones; por el contrario, gozándonos con puros pensamientos, con ánimo cordial, inagotable amor y manos llenas de dones, gratos salmos y divinos cantos, estamos llamados a elevar nuestro himno sin fin y sin falsedad a tí, Dios creador de todo, de profunda sabiduría”. (p. 360, Libro VIII) ¹⁰

La razón de la espiritualidad de los sacrificios se basa en el hecho de que el Señor Mismo es Espíritu, y por Su Espíritu creó a las almas vivas. Y por eso sin importar a quién ellas pertenecen, - al hombre o a otra creatura,- el que las mata, en realidad, está amenazando a Dios Mismo. Además, la esencia del asesinato es tal, que, quien mata al alma viva de los animales, pájaros y peces, matará también al hombre; quien los sacrifica, sacrificará también al hombre. Es por eso que el Evangelio tibetano (aunque sea en su integridad una compilación a ciegas, entre sus mensajes falsos contiene también algunos de inspiración divina) nos aconseja:

“No solo no hagáis sacrificios humanos, sino que tampoco sacrificuéis ningún animal al que se le haya dado vida, porque todo fue creado para el beneficio del hombre.” (Evang. De Tibet 7: 14) ¹¹

Y en efecto, el Señor, que creó el mundo en la base de las correspondencias, las propiedades y los sentimientos del alma humana presentó a través de las imágenes de los animales, pájaros y peces, las que después vivificó., por eso se puede decir que, quien come carne, sin darse cuenta, come su propia carne y su propia sangre hasta su propia destrucción, atestiguando a la vez la crueldad de su corazón.

Como podemos ver, todos los mensajes citados de la Sagrada Escritura corresponden al segundo de los textos en consideración, al que proviene de la lógica de la Biblia. Este segundo texto, como ya se ha dicho, es claro y preciso, mientras que el primero lleva marcas evidentes de una compilación, hecha con el propósito impuro de encaminar el pensamiento humano por un sendero falso, el que, sin duda, agradará a su carne, pero al mismo tiempo lo llevará a la muerte.

Ahora, basándonos en estos dos textos contradictorios, intentemonos restaurar el texto original.

“Creced y multiplicaos en la tierra, aumentad en número y servidle de bendición. He ahí os concedo como alimento todo lo que crece, como las verduras. Comed de todo. **Pero no comáis carne con espíritu, con sangre, pues la vida de todo ser carnal está en la sangre, no sea que se os demande vuestra sangre con vuestra vida. Por eso no comáis nunca sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra. Quien comiere sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra será arrancado de ella, él y su descendencia.** Ordena tú a los hijos de Israel que no coman sangre, para que permanezca siempre su nombre y descendencia ante el Señor vuestro Dios. **Esta ley no tiene término de días, pues es perpetua: quárdenla por todas las generaciones,** para que rueguen por sí con sangre, ante el altar, cada día”

Así fue el sentido del texto original, del cual el compilador del primer texto (falso) quitó algunas partes para complementarlas con sus falsas interpretaciones y pasarlas por la Palabra de Dios. Y lo hizo con el objetivo de confundir y corromper al hombre, porque habitualmente, cuando hay dos mensajes diferentes sobre lo mismo, siempre se elige aquel, que está en sintonía con las exigencias de la carne, por lo que es más comprensible para el pecador. Además, el mensaje falso siempre se coloca antes del mensaje original, pues así la atención del lector psicológicamente se concentra sobre él. Y en este caso es el que permite comer a todos los animales, pájaros y peces. Por la misma razón el que fue introducido en la Biblia, era justamente este texto falso (Gen 9: 1-7) que, de hecho, reemplazó el original. Aferrándose a este texto falso, los intérpretes y los sacerdotes, descuidando la Palabra del Creador, justifican el consumo de la carne, declarando hipócritamente que, aunque antes el Señor, tanto para el hombre como para los animales, tenía como único propósito el alimento vegetal (Génesis 1: 29-30), en los tiempos de Noé cambió Su Palabra y permitió que el hombre comiera carne. Así, sin profundizarse en el sentido del texto de la Sagrada Escritura y sin sacar conclusiones de su contenido general, ellos dieron al Creador una imagen inconstante, y siguiendo a las exigencias de su propio vientre, no impiden comer carne ni a sí mismos, ni a su rebaño. Y no obstante, siguen creyendo que son hijos santos de Dios. Más aun, algunos (de los que no perciben la santidad en absoluto) hasta han encontrado una “solución de compromiso” que, como ellos creen, cumple con la Palabra de Dios y a la vez satisface los deseos de la carne. Estos, ora por la incomprensión, ora por la crueldad de sus corazones, primero, de la manera más cruel que se puede imaginar, derraman la sangre de los animales aún vivos y luego comen su carne exangüe sin pensar de que de todos modos matan a las almas vivas.

¡Ah, este mundo loco e ignorante de su locura y crueldad monstruosa!.. ¿Quién lo hizo así, si no el hombre mismo al apropiarse del espíritu de Can? El mismo alteró el texto bíblico pertenecido a Dios perfecto que exige perfección también de sus hijos, diciendo: "Sed, pues, vosotros perfectos, como vuestro Padre que está en los cielos es perfecto". (Mt 5:48 y Lev 19:2) y no matéis almas vivas.

Está claro que el objetivo de esta alteración es sustraer astutamente al hombre de la voluntad del Creador y obligarlo a cumplir la voluntad del Príncipe de este mundo, que se basa en las exigencias de la carne y no en las del Espíritu Santo de Dios. Y por eso los que insisten en este texto alterado, son los que prefieren las exigencias de la carne matando así su conciencia y con ella, a su alma, o, en otras palabras, sacrificando su vida eterna por la vida temporal.

Entonces se puede decir que los profanadores de los Textos Sagrados no trabajaron en vano, porque han logrado su objetivo: el hombre no se da cuenta de lo que vive, como un monstruo, devorando almas vivas y matando así su propia alma, pero al mismo tiempo

considerándose a si mismo portador de la imagen de Dios. Solo que nadie se pregunta: ¿de qué dios? ...

1.LIBRO DE LOS JUBILEOS (Parte I de IV) Traducción de la versión etiópica
<http://antepasadosnuestros.blogspot.com.ar/2010/07/el-libro-de-los-jubileos-parte-i-de-iv.html>

2.Ibid

3“*El Señor ha hecho, pues, al hombre dueño de todos sus bienes y no juzga ni un alma de las bestias a causa del hombre, sino que juzga a las almas humanas a causa del alma de las bestias en el gran eón. Pues el hombre le ha sido deparado un lugar especial, y de la misma manera que todas las almas humanas están contadas, asimismo las de las bestias, sin que pueda perecer ni una de estas almas creadas por el Señor hasta el día del gran juicio. Y todas las almas de las bestias acusan al hombre que mal las apacienta. Quien se porta mal con el alma de las bestias, se porta mal con su propia alma*” (2 Henoc, o Libro de los secretos de Henoc 15: 5-9) - A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202.

4. <http://es.scribd.com/doc/65293981/IV-Esdras> Apocalipsis de Esdras (IV Esdras). Traducido del etíope al francés por René Basset, y puesto al español por Juli Peradejordi. (Barcelona: Editorial 7 ½, 1980). Versificación arreglada

5. TESTAMENTO DE LOS DOCE PATRIARCAS, HIJOS DE JACOB - (apócrifo pseudoepigráfico) por A. Díez Macho

6. Se refiere al sacrificio venidero de Jesucristo.

7. Oráculos sibilinos (Del III volumen del libro “Apócrifos del AT” de A.Diez Macho)

8-10. Ibid

11. [Электронная библиотека RoyalLib.com](https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0)
https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0

En lugar de la conclusión

He considerado aquí solo algunos ejemplos de dobles estándares que han aparecido en las Sagradas Escrituras como resultado de la intervención humana en ellas. Pero un estudioso atento de sus textos encontrará en ellos también otros ejemplos similares.

En cuanto al motivo, por el cual escribo todo esto, debo destacar que no lo hago para desacreditar la Sagrada Escritura, sino, por el contrario, para limpiarla de toda falsedad que se intervino en ella, y hacerla brillar con su santidad original, cuestionada por diversos tipos de falsificaciones y dobles estándares que pretenden pertenecer a la Palabra del Señor y por los cuales El parece inconsistente y ambiguo, como el mismo hombre. Además, la imagen dañada del Creador invariablemente lleva al hombre a la destrucción, que comenzó a partir de la mentira del diablo (serpiente) y continúa hasta el día de hoy, porque todo lo que sucede en este mundo es el resultado de la lucha del último con Dios, o de la lucha del mundo temporal y material con el mundo espiritual y eterno, por lo que hoy, como en los primeros tiempos de la creación, el hombre se encara con una elección, o más bien, con la necesidad de un sacrificio de su parte, debido a su *elección* a favor de lo temporal o de lo eterno, de la mentira o de la verdad, - la elección que determinará su *vida* o su *muerte* en la eternidad.

Двойные стандарты в Библии и околобиблейских апокрифах. Кто внёс их в священный текст?

Библия, состоящая из книг Старого и Нового Заветов, представляет собой собрание боговдохновенных Писаний, оставленных изгнанному из вечности человеку для его ориентировки в истинных причинах и судьбах творения, необходимой для его постепенного становления как образа и подобия Божиего, спасения и возвращения в нетленный мир. По своей глубинной духовной и логической согласованности оба Завета составляют абсолютное единство в очерёдности. В этом может убедиться всякий добросовестный и непредвзятый исследователь библейских текстов, целиком состоящих из притч, ориентированных одновременно на вечный и временный миры.

И тем не менее, тексты обоих Заветов, как я не раз показывала это в моих книгах, не избежали поздних вкраплений в них, сделанных рукой человека то ли по непониманию, то ли с предвзятой целью отвести от истины тех, кому они предназначены. Вкрапления эти разнообразны и чётко обнаруживаются через несвойственные Слову Творца логические нарушения, полное число которых сейчас трудно определить и о которых я писала в моих книгах *«Шесть дней творения и Седьмой День»* и *«Армения библейская – земля неведомая»*. Но сегодня речь пойдёт лишь об одной из форм этих вкраплений, а именно о появлении в Священных текстах двойных стандартов, таких, например, как следующие:

- 1) Патриарх Енох в родословиях и Каина, и Сифа
- 2) Два противоречивых родословия Сима в 10-ой и 11-ой главах Бытия
- 3) Разные рассказы о получении Иаковом имени Израиль в 32-ой и 35-ой главах Бытия
- 4) Противоречие в отношении к ростовщичеству в Старом Завете
- 5) Противоречия в Завете Ноя относительно пищи человека, проявленные в околобиблейском апокрифе «Книга юбилеев».

Ясно, что Господь, будучи совершенным (Мф 5: 48) и создавшим мир из ничего, не может противоречить Сам Себе. Следовательно, из двух противоречивых сообщений одно явно является ложным. Чтобы убедиться в этом, рассмотрим каждый указанный пункт в отдельности.

1. Патриарх Енох в родословиях и Каина, и Сифа

Прежде, чем перейти к сути вопроса, вспомним, что Бог создал мир Словом. (Ин 1: 1-3) И если каждое Слово Его является отдельным творением, то ясно, что одним и тем же Словом не могут создаваться разные вещи, ибо для каждой из них есть своё особое Слово. Имя также является Словом, поэтому имя, данное человеку Богом (Адам, Ева, Каин, Авель, Сиф, Ной, Иафет, Авраам, Иаков и пр.), отражает его неповторимую суть и, следовательно, то же самое имя не может быть дано Богом разным людям. Такое возможно лишь среди людей.

Теперь, неизменно имея в виду этот факт, посмотрим на родословия Каина (Быт 4: 17-22) и Сифа (Быт 5: 6-32)

Каин
Енох
Ирад (Гайдад)
Мехиаель (Малелеил)
Мафусал
Ламех
Иавал и Иувал, Тувалкаин (Фовел)

Сиф
Енос
Каинан
Малелеил
Иаред
Енох
Мафусал
Ламех
Ной

Сравнив обе родословные мы видим, что в них, фактически, представлены одни и те же имена, но расположенные в ином порядке и с незначительным искажением, обязанным, скорее всего, лингвистическим деривациям.

Деривациями, а иногда и просто повторениями являются *Енох* из родословия Каина и *Енох* (и, может быть, также *Енос*) из родословия Сифа; *Ирад (Гайдад)* из родословия Каина и *Иаред* из родословия Сифа; *Мехиаель (Малелеил)* из родословия Каина и *Малелеил* из родословия Сифа; *Мафусал* и *Ламех* из родословия и Каина, и Сифа; и, вероятно, *Тувалкаин (Иувал/Иавал/Фовел)* из родословия Каина и *Каинан* из родословия Сифа в связи с присутствующим в них общим корнем «Каин». Не повторяется лишь имя Ноя из родословия Сифа.

Но как это может быть, если известно, что Каин и Сиф представляют собой носителей двух противоположных начал? ¹

Каин, - первый сын Адама, убил своего брата Авеля из зависти, ибо духовный дар Авеля понравился Богу больше, чем материальный дар Каина. И сделал он это, согласно Священному Писанию, потому что родился от духовного прелюбодеяния человека со Змеем,² то есть от семени (слова) Змия.

Сиф же был дан Богом Адаму вместо убитого Авеля. (Быт 4: 25) Иными словами, Сиф замещал Авеля. А это значит, что он, как и Авель, был рождён от Семени (Слова) Бога и для Бога.

Таким образом, согласно этим странным родословиям, получается, что у двух противоположных по сути начал, - а именно: добра и зла, - одно и то же потомство. Но это нонсенс, ибо из семени зла не может прорасти добро, как и из семени добра – зло.

«Нет доброго дерева, которое приносило бы худой плод, - говорил Иисус Христос; - и нет худого дерева, которое приносило бы плод добрый, ибо всякое дерево познаётся по плоду своему, потому что не собирают смокв с терновника и не снимают винограда с кустарника. Добрый человек из доброго сокровища сердца своего выносит доброе, а злой человек из злого сокровища сердца своего выносит злое, ибо от избытка сердца говорят уста его.» (Лк 6: 43-45)

Таким образом, совершенно ясно, что Каин и Сиф – это два разных дерева, у которых совершенно разные плоды. Поэтому одни и те же лица в родословиях их «сыновей» являются свидетельством манипуляции человека, его вмешательства в священный текст и внесения в него изменений, что особенно ярко проявляется в присутствии в обеих родословных Еноха, который является самым выдающимся и загадочным из всех патриархов и о котором к тому же нам известно более, чем об остальных.

Итак, чьим же «сыном» был Енох на самом деле: Каина или Сифа, зла или добра, дьявола или Бога?

Дошедший до нас библейский текст уделяет мало внимания Еноху. И это не случайно.

Патриарху Еноху я посвятила целую главу в моей книге *«Шесть дней творения и Седьмой День»*. Здесь же я лишь кратко отмечу, что Бытие называет его *«ходящим перед Богом»* (Быт 5: 22 и 24), то есть не так, как Каин, *«ушедший от лица Божиего на восток от Едема»*. (Быт 4: 16)

«Ходить перед лицом Божиим» означает лицеизреть Правду и отражать её, а *«уйти от лица Божиего на восток от Едема»* значит отказаться от правды и найти убежище во лжи, построив свой материальный «восток» (рай) вдали от глаз Божиих. Уже одни эти сообщения однозначно указывают нам, что Енох не мог быть сыном Каина, тем более, что сам Енох рассказывает о себе следующее:

«И тот ангел пришел ко мне, и приветствовал меня своим гласом, и сказал: «ты – сын человеческий, рожденный для правды», и правда обитает над тобою, и правда Главы дней не оставляет тебя».(...) *И все, которые в будущем пойдут по твоему пути, - ты, которого правда не оставляет вовек, жилища тех будут возле тебя и наследие их около тебя, и они не будут отделены от тебя во век и от века до века. И таким образом возле того Сына человеческого будет долгая жизнь, и мир наступит для праведных, во имя Господа духов от века до века»* (Кн.Еноха 12: 17, 19-20).³

Причём несколько выше он писал, что *«ангелы взяли верёвки, чтобы измерить около меня место для избранных и праведных»* (1 Книга Еноха 12: 3)

Отсюда ясно, что Енох олицетворяет Правду Божию, и рядом с ним будут все те, кто пойдёт по её «пути» и кому принадлежит наследие Жизни.

Приведённые слова Еноха невольно обращают нас мысленно к Господу нашему Иисусу Христу, сказавшему: *«Я есмь путь и истина и жизнь»* (Ин 14: 6) и обещавшему тем, кто пойдёт по Его пути, наследие Тысячелетнего Царствия *«возле Него»*:

«И когда пойду, - сказал Он, - и приготовлю вам место, приду опять и возьму вас к Себе, чтобы и вы были, где Я». (Ин 14: 3)

Как видим, слова Еноха и Христа совпадают. Ясно, что по этому пути правды и справедливости идёт лишь тот, кто осознаёт совершенство Господа Духов, которое Он открывает лишь святым и избранным. У познавшего Его спадает пелена с глаз, и он видит всю ложь и жестокость мира сего, построенного, согласно слову библейского Змея, и, возненавидев этот мир, он отворачивается от него душой. Как говорит Енох, *«премудрость Господа духов открыла Его святым и избранным, ибо Он охраняет жребий праведных, так как они возненавидели и презрели этот мир неправды, и все его произведения и пути возненавидели во имя Господа духов; ибо во имя Его они спасаются, и Он становится мстителем за их жизнь»* (Ап.книга Еноха 8 :25) ⁴

Нетрудно заметить, что и эти слова Еноха соответствуют учению Иисуса Христа, переданному нам как непосредственно Им Самим, когда Он сказал:

«Любящий душу свою погубит ее; а ненавидящий душу свою в мире сем сохранит ее в жизнь вечную.» (Ин 12: 25), так и через апостолов. В частности, апостол Иоанн учил:

«Не любите мира, ни того, что в мире: кто любит мир, в том нет любви Отчей. Ибо всё, что в мире: похоть плоти, похоть очей и гордость житейская, не есть от Отца, но от мира сего. И мир проходит, и похоть его, а исполняющий волю Божию пребывает вовек». (1 Ин 2: 15-17)

То же имел в виду и апостол Иаков, когда сказал:

«не знаете ли, что дружба с миром есть вражда против Бога? Итак, кто хочет быть другом миру, тот становится врагом Богу». (Ик 4:4).

Енох, увидевший и познавший зловещую, трагическую суть мира падшего Адама, был восхищён из него Господом, не познав смерти. Характеризуя Еноха, Сирах так говорил о нём:

«Не было на земле никого из сотворенных, подобного Еноху, - ибо он был восхищен от земли». (Сирах 49: 16)

Зададим себе вопрос: куда же он был восхищён?

Сам Енох это место называет *Ачузаном*.

« (...) и пришли к тому месту (называемому) Ачузан, где находился Енох со своими сыновьями» (Libro de los secretos de Enoc cap. 16: 2).⁵

Относительно местоположения *Ачузана* далее пишется, что **«он находился в центре земли, где был сотворён Адам и где потом он был похоронен»** (Libro de los secretos de Enoc 23: 45-46),⁶ то есть речь здесь идёт о земле райской, которая, по его же словам в его Книге тайн, находилась **«между тлением и нетлением»**, или там, где **кончается земное и начинается небесное**. Именно поэтому, имея в виду местопребывание Еноха, сыны его говорили, что **«он имеет своё жилище возле ангелов»**, у **«пределов земли»** (Кн.Еноха 20: 7-8)⁷

Об этом же свидетельствует тот факт, что царём *Ачузана* Енох называет Мелхиседек:

«Мелхиседек будет священником и царём Ачузана» (Libro de los secretos de Enoc 23: 45-47), - говорит он.⁸

А **«священником вовек по чину Мелхиседека»** Господь назвал Иисуса Христа (Евр 5: 5-6; Пс 109: 4)

Как известно, **«Мелхиседек, - это царь Салимский» и «священник Бога всевышнего»** (Быт 14: 18) Известно также, что под *Салимом* подразумевается *Иерусалим*, но не земной, а невидимый, *Небесный*. Это значит, что под *Ачузаном* подразумевается именно *Небесный Иерусалим*.

Обо всём этом Енох, по его признанию, прочёл на **«скрижалях небесных»** и по велению Божию, записал прочтённое в 366-ти книгах.

«И сидел я, - говорит он в «Книге тайн», - ровно шестьдесят дней и шестьдесят ночей, и записал все точно. И написал я триста шестьдесят шесть книг.»

К сожалению, до нас дошли лишь фрагменты, собранные исследователями в условные три книги.⁹ Большая же, потерянная, часть наследия Еноха, по всей вероятности, и была тем источником, который напитал Священные тексты как собранные в Библии, так и представленные в некоторых апокрифических писаниях.

Итак, мог ли быть Енох – пробраз Христа и Правды Божией, царя и первосвященника Небесного Иерусалима, - сыном лжеца и убийцы Каина, или дьявола? Ясно, что нет, ясно, что это нонсенс. Это значит, что в действительности Енох принадлежал родословию Сифа.

И тем не менее кто-то вписал его ещё и в число сынов Каина и усиленно мулсирует эту мысль среди обычных читателей, хотя бы, например, среди любителей кроссвордов, - во всяком случае об этом свидетельствуют аргентинские кроссворды, в которых патриарх неизменно предстаёт как сын Каина.

Но, как я уже отметила, это касается не только Еноха. В родословной Каина представлена, фактически, родословная Сифа, кроме Ноя.

Возникает вопрос: кто же, когда и зачем внёс в Священное Писание этот двойной стандарт относительно Еноха и прочих, отмеченных в родословиях патриархов и почему из двух противоположных сообщений предпочтение всегда даётся, как мы убедимся и далее, лживому?

На этот вопрос может быть два ответа: или это было сделано и делается до сих пор по непониманию несовместимости представляемых Каином и Сифом начал, или же с целью замести следы Того, под Которым божественная притча подразумевает Иисуса Христа, лишить читателя ясности, посеять в нём сомнение и даже поколебать его доверие к тексту Священного Писания, насадив в нём богохульскую мысль, что и у Каина может родиться сын Божий, которая, несмотря на всю свою чудовищную абсурдность, подавляющему большинству людей, думающих не на духовном, а на материальном уровне, может показаться вполне естественной. Но семя духа неизменно: в зависимости от того, какой это дух, оно представляет собой или семя добра, или семя зла. И не случайно, что Князю мира сего нетерпится скорее стереть всё божественное в человеке, смешав его со злом. Именно с этой целью Енох, по сути своей принадлежащий к сынам Сифа, был приписан ещё и к родословию Каина. По этой же причине почти вся связанная с Енохом информация была стёрта из Священного Писания.

-
1. Этот факт сначала заставил меня думать о присутствии Каина и Сифа в душе человека. См. об этом главу «*Каин и Авель. Сиф*» моего труда «*Шесть дней творения и седьмой день*». Но даже в этом случае имена их «сынов» не могли быть одними и теми же, ибо они относятся к представителям двух непримиримых начал.
 2. Данный факт подчёркивают как канонические тексты Библии, так и апокрифические писания. Например, согласно апокрифическому Евангелию от Филиппа, о нём свидетельствует Христос, говоря: «*Вначале появилось прелюбодейание, затем убийца, и он был порожден от прелюбодейания. Ибо он был сыном змия. Поэтому он стал человекоубийцей, как и его отец, и он убил своего брата. Так, 'всякое сообщество, которое появляется от несхожих друг с другом начал, - прелюбодейание*» (Ап.Ев.от Филиппа, 42). Эту же мысль повторяет и апостол Иоанн, говоря о любви и противопоставляя её поступку Каина: «*не так, как Каин, - говорит он, - который был от лукавого и убил брата своего. А за что убил его? За то, что дела его были злы, а дела брата его праведны*» (1Ин 3: 12).
 3. Книга Еноха (1-ая его книга) – Ветхозаветные апокрифы, СПб, Амфора. 2001 или Библиотека Якова Кротова: http://krotov.info/libr_min/from_1/0008.html

4. Книга тайн Еноха (2-ая его книга) - Ветхозаветные апокрифы, СПб, Амфора. 2001 или Библиотека Якова Кротова: http://krotov.info/libr_min/06_e/no/h.htm
5. Libro de los secretos de Enoc Fuente: A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202. (Привожу этот источник, потому что русский перевод этой книги сокращён) – Здесь и в прочих местах, где ссылка относится к источнику на испанском языке, перевод сделан автором.
6. Там же
7. См. п. 4.
8. См. п. 5.
9. Кроме отмеченных здесь двух книг Еноха, есть ещё третья - Tercer libro de Enoch. - *Apócrifo de origen desconocido*. Опубликована впервые в 1928 году <http://www.scribd.com/doc/6541879/Anonimo-El-Tercer-Libro-de-Enoc> Но на русский язык ещё не переведена.

2. Два противоречивых родословия Сима в 10-ой и 11-ой главах Бытия

Как и в предыдущей главе, так и здесь, прежде чем перейти к сути вопроса, мне придётся начать с нескольких предварительных слов, касающихся значения сыновей Ноя, о котором я говорила почти во всех своих трудах и без осознания которого нельзя понять Священное Писание, ключом к которому они являются. В моих трудах я показала, что Иафет олицетворяет Святого Божиего Духа, Хам – нечистого духа плоти, а Сим – человека, созданного Богом. По замыслу Всевышнего, чтобы Сим стал образом Божиим, в его «шатрах» должен поселиться Иафет, то есть Иафет должен жить в созданной для Него душе Сима. Если же в Симе живёт Хам, - чуждый Господу дух плоти, - то Сим превращается в чудовище в образе человеческом. Так что качество и образ человека определяет именно живущий в нём дух. Это значит, что три сына Ноя отнюдь не равнозначны. Они не представляют собой три плотские расы, как это принято думать, а заключают в себе главнейшую суть творения, состоящую в выборе человеком определённого духа, с которым он вступает в духовный «брак». Выбор Иафета ведёт его к Жизни, а выбор Хама - к смерти и окончательной гибели. Именно непонимание сути сыновей Ноя приводит к неверному толкованию библейских родословий, создающему в них путаницу.

После такого небольшого предисловия и, имея его в виду при чтении данной главы, мы можем перейти к её главной теме.

Итак, как это видно из заглавия, в библейском тексте существуют две разные родословные *Сима (человека)*. Более чёткой, упорядоченной от отца к сыну является родословная, приведённая в 11-ой главе Бытия, в которой читаем:

10 «Вот родословие Сима: Сим был ста лет и родил Арфаксада, чрез два года после потопа; (...)

12 Арфаксад жил тридцать пять [135] лет и родил [Каинана]. По рождении Каинана Арфаксад жил триста тридцать лет и родил сынов и дочерей и умер. Каинан жил сто тридцать лет, и родил] Салу.

13 По рождении Салы Арфаксад [Каинан] жил четыреста три [330] года и родил сынов и дочерей [и умер].

14 Сала жил тридцать [130] лет и родил Евера. (...)

16 Евер жил тридцать четыре [134] года и родил Фалека.(...)

18 Фалек жил тридцать [130] лет и родил Рагава. (...)

20 Рагав жил тридцать два [132] года и родил Серуха. (...)

22 Серух жил тридцать [130] лет и родил Нахора. (...)

24 Нахор жил двадцать девять [79] лет и родил Фарру. (...)

26 Фарра жил семьдесят лет и родил Аврама, Нахора и Арана». (Быт 11: 10-26)

В принципе родословие это вполне веродостоинно, если исключить из него *Каинана*, а также, во всяком случае, одного из двух указанных в нём *Нахоров*. И вот почему.

Что касается имени *Каинан*, то корень его, как уже было сказано в предыдущей главе, указывает на *Каина*, то есть носителя духа плоти, и поэтому оно по всем параметрам должно было относиться к родословию *Каина/Хама*, тем более, что в еврейском тексте этого же родословия *Сима* и во всех сделанных с него переводах имя *Каинан* отсутствует. В них Арфаксад непосредственно рождает Салу.

Но возникает естественный вопрос: откуда же взялся *Каинан* в русском синодальном, греческом, армянском «эч., 0миадзинском» переводах? Дело в том, что имя это было вставлено в родословную Сима ещё семидесятью переводчиками так называемой Септуагинты. Именно вследствие этого всё, связанное с *Каинаном*, в русском переводе, в основном сделанном с текста Септуагинты, взято в квадратные скобки. Но, хотя в 12-ой строке *Каинан* выступает как сын Арфаксада, то есть как отдельное от него лицо, 13-ая строка всё-таки отождествляет его с Арфаксадом. Этот факт противоречия уже сам по себе свидетельствует о том, что *Каинан* является чужим в родословии *Сима* и что в текст Священного Писания внесли его переводчики и толкователи, выдав своё привнесение за Слово Божие, которое, фактически, сфальсифицировали.

Септуагинте же, видимо, обязан и изложенный на «халдейском»¹ языке и хранившийся в царском архиве Ниневии источник, на который ссылается отец армянской историографии Мовсес Хоренаци и в котором приведено именно это родословие Сима.² Здесь непонятна только причина, по которой переводчики Септуагинты, отойдя от логически обоснованного еврейского текста, своевольно вписали туда *Каинана*.

Что же касается имени *Нахор*, то сам факт присутствия в нём двух Нахоров - сына Серуха и сына Фарры, - уже противоречит творящей сути Слова Божиего, ибо, как уже было сказано, одно и то же слово не может творить два разных лица или две разные вещи. А это значит, что и здесь мы сталкиваемся с вмешательством человека в священный текст.³

И тем не менее, если исключить эти два момента, родословие это как упорядоченное от «отца к сыну», в целом представляется веродосто́йным.

Но вот в 10-ой главе Бытия мы находим другое родословие того же *Сима*, отличное от него, в котором читаем:

22 Сыны Сима: *Елам, Ассур, Арфаксад, Луд, Арам [и Каинан]*.

23 Сыны Арама: *Уц, Хул, Гефер и Маиш*.

24 Арфаксад родил [*Каинана, Каинан родил*] Салу, Сала родил Евера.

25 У Евера родились два сына; имя одному: Фалек, потому что во дни его земля разделена; имя брату его: Иоктан.

26 Иоктан родил Алмодада, Шалефа, Хацармавефа, Иераха,

27 Гадорама, Узала, Диклу,

28 Овала, Авимаила, Шеву,

29 Офира, Хавилу и Иовава. Все эти сыновья Иоктана.

30 Поселения их были от Меши до Сефара, горы восточной.

31 Это сыновья Симовы по племенам их, по языкам их, в землях их, в народах их. (Быт 10: 22-31)

Здесь прежде всего мы видим имена, которые не нашли места в упорядоченном родословии 11-ой главы. Это *Елам, Ассур, Луд и Арам*. Указано даже “родословие” Арама: *Уц, Хул, Гефер и Маиш*, - и тоже в простом перечислении, а не от отца к сыну.

Чем же обусловлено присутствие их в одном родословии *Сима* и отсутствие в другом?

Прежде чем ответить на заданный вопрос, обратим внимание на компилятивный характер этого родословия. Первая часть его представляет собой простое перечисление имён, тех самых, которые, кроме двух (*Арфаксада* и *Каинана*), отсутствуют в родословии *Сима* 11-ой главы.

Далее строки 24 и 25 соответствуют строкам 12-16 родословной 11-ой главы, но после *Фалека*, соответствие прерывается, так как вместо продолжения, – *Рагав, Серух, Нахор, Фарра, Аврам*, – по непонятным причинам даётся родословие *Иоктана*, брата Фалека (Строки 26-31), отсутствующее в родословии 11-ой главы, и на этом родословие Сима заканчивается, далеко не доходя до главного лица его – Аврама.

Таким образом, нет сомнения, что это компилятивное родословие является творением человека, причём, как увидим ниже, человека, придумавшего его то ли в связи с определённой целью, то ли по непониманию. Чтобы убедиться в этом, рассмотрим в отдельности все перечисленные в нём лица, которые отсутствуют в родословии 11-ой главы.

Начнём с *Арама*, о котором я уже писала в других моих трудах, в частности, в «*Шести днях творения и Седьмом Дне*», в «*Армении библейской – земле неведомой*», а также в статье «*Арам Паддам и Арам Нахараим*», написанной на армянском языке.⁴ Поэтому здесь, чтобы не повторяться, я лишь вкратце представлю сказанное в них.

Уже одно то, что *Арам* не нашёл места в упорядоченной от отца к сыну родословной *Сима* 11-ой главы Бытия, является весомым знаком того, что он не принадлежит родословию *Сима*. Но тогда какому родословию он принадлежит?

Дошедший до нас библейский текст почти ничего не говорит о нём. Однако один тот факт, что *арамейский язык* Священного Писания называется также *таргумским* языком по имени одного из сыновей *Иафета Форагмы (Togarma, Torgom)*,⁵ свидетельствует о том, что *арамейский язык*, вопреки принятым положениям, также должен принадлежать *иафетянским языкам*. То есть, если *Фогарма* относится к сынам *Иафета*, то и *Арам* должен относиться к ним же. Это сообщение о *Фогарме* зафиксировано в родословии *Иафета*, приведённом в той же 10-ой главе Бытия в виде простого перечисления, и подтверждено отсутствующим в библейском тексте упорядоченным от «отца к сыну» родословием *Иафета*, сохранившимся в источнике, найденном Мовсесом Хоренаци, где *Фогарма* также фигурирует в родословии *Иафета*, причём к нему же относится и *Арам*. Родословие это выглядит следующим образом:

Иафет
Гамер (Гомер)
Тирас (Фирас)
Торгом (Фогарма)
Хайк
Араманеак
Арамаис
Амасия
Гелам
Харм
Арам

Иначе говоря, *Арам* принадлежит родословию Святого Духа Божиего и представляет собой понятие духовное, а не плотское и поэтому он не может быть причислен к родословию *Сима* так же, как *библейские арамеи* не могут быть «семитским» племенем, ибо по библейской сути они представляют собой «племя» *иафетянское*.

И тем не менее богословы всех христианских конфессий как бы по чьей-то негласной указке единодушно подменили понятия, приписав *Арама* и *арамейцев* к родословию *Сима*.

Между тем о Божественном - *иафетянско/арийском* - происхождении *Арама* говорит даже значение его имени, легшего в основу санскритского слова "*Arama*", означающего «сад наслаждений» (или райский сад)⁶ и шумерского слова "*Arammu*", означающего «Любовь» (по всей очевидности, божественную).⁷

О том, что под *Арамом* подразумевается *Едем*, - то же, что *Небесный Иерусалим*, - косвенно свидетельствует и следующее сообщение Евсевия Памфила, епископа Кесарийского (3-4 века нашей эры), написавшего на основе библейского текста *Ономастикон*, который сохранил для нас информацию, как видно, позже вычеркнутую из Библии. В нём, объясняя значение слова *Арам*, епископ говорит:

«Арам, (Ара́м) - город, где жили сыновья Иофора, сына Иовава, тестя Моисея, по середине Израиля» (Ономастикон Евсевия Памфила, епископа Кесарийского, 109)⁸

А тестем Моисея являлся, как известно, давший ему «хлеб» Мадиямский священник, который, как я показала это в главе «*Гора Моисея – гора Божия Арарат*» моей книги «*Армения библейская – земля неведомая*», есть не кто иной, как *Первосвященник Мелхиседек, царь Салима*, называемый также «*Царём Правды*», или *Сам Господь Иафет (Яхве)*, «не имеющий ни начала дней ни конца жизни» (Евр 7: 2-3), - Тот, Который ранее дал «хлеб» Аврааму после его победы над Еламским царём Кедолпаамером (Быт 14: 18-20). Более того, в главе «*Ур халдейский – страна арамейская. Авраам*» той же вышеотмеченной моей книги я показала, что священный *Арам* как город в *Уре халдейском* является духовной родиной Авраама и всех пророков. Так что к родословию *Сима* его мог причислить лишь человек, не вникнувший в суть библейских духовных притч.

Так же абсурдно и «родословие *Арама*» в родословии *Сима* десятой главы Бытия, связывающее с ним *Уца, Хула, Гефера и Маша* (он же *Мешех*). И вот почему.

Уц как сын *Арама* - это нонсенс, потому что, согласно 28-ой строке 36-ой главы Бытия, он является сыном Дишана из рода *Исава*, олицетворяющего мир временный, тогда как *Арам*, как мы видели, представляет собой образ вечности (соответствующий *Иакову*).⁹

О *Хуле* и *Гефере* Библия не содержит более никаких сведений, а теологи, путающие священный текст с текстом историческим, считают их родоначальниками сирийских племён, почему-то названных ими *арамейскими* (хотя сирийцы не являются аборигенами горы Божией) и *семитскими*, тогда как понятие «*семитский*» в действительности означает «*человеческий*», и поэтому *несемитских* народов и племён просто не существует.¹⁰ А придумано всё это с тем, чтобы духовное понятие «*арамейский*» переадресовать на понятие *материальное* и приписать его чужим для горы Божией племенам.

Что же касается *Маша*, или *Мешеха*, то здесь абсурд составителя родословия *Сима* 10-ой главы Бытия доходит до своего апогея, ведь достаточно вспомнить следующие слова Иезекииля, чтобы понять всю чудовищность лжи, относящей его к «потомству» *Арама*:

«И было ко мне слово Господне, - говорит пророк: - сын человеческий! обрати лице твое к Гогу в земле Магоз, князю Роша, Мешеха и Фувала, и изреки на него пророчество и скажи: Так говорит Господь Бог: в тот день придут тебе на сердце мысли, и ты задумаешь злое предприятие и скажешь: "поднимусь я на землю

неогражденную, пойду на беззаботных, живущих беспечно, - все они живут без стен, и нет у них ни запоров, ни дверей, - чтобы произвести грабеж и набрать добычи, наложить руку на вновь заселенные развалины и на народ, собранный из народов, занимающийся хозяйством и торговлею, живущий на вершине земли".... Посему изреки пророчество, сын человеческий, и скажи Гогу: так говорит Господь Бог: не так ли? в тот день, когда народ Мой Израиль будет жить безопасно, ты узнаешь это; и пойдешь с места твоего, от пределов севера, ты и многие народы с тобою, все сидящие на конях, сборище великое и войско многочисленное. И поднимешься на народ Мой, на Израиля, как туча, чтобы покрыть землю: это будет в последние дни, и Я приведу тебя на землю Мою, чтобы народы узнали Меня, когда Я над тобою, Гог, явлю святость Мою пред глазами их» (Иез 38: 1-3, 10-12, 14-16).

Итак, под *Машем* (*Мешехом*) подразумевается не кто иной как сам диавол и его «земля».¹¹

В свете этого представление его в качестве родоначальника одного из «арамейских» племён кажется не чем иным, как зловещей насмешкой.

Таким образом, некогда славящийся *Арам-иафетянин* был «осемичен», а духовное понятие *арамейцы* – заменено *сирийцами*.¹²

Отмеченная историческая лжеусловленность, искажая духовное значение Слова Творца, фактически, все понятия переворачивает с ног на голову.

Зададим себе вопрос: кто же, смешав начала, вложил *иафетянина Арама* в родословие *Сима*? – Ясно, что автором такой фальсификации мог быть лишь тот, кто духовные понятия, то ли по недоступности их ему, то ли по злему умыслу, заменяет понятиями материальными, созвучными с чисто человеческими целями, представлениями и рассуждениями.

Далее к сынам *Сима* причисляется *Елам*. Что можно сказать о нём? - Только то, что вышеотмеченная победа Авраама над Еламским царём Кедолпаамером уже сама по себе (с точки зрения священного текста) свидетельствует о духовном противостоянии Авраама и Еламского царя, то есть о том, что он и Авраам принадлежали разным духовным началам. И если *еврей* Авраам был носителем *арийского/арамейского* духа, почему и был назван *отцом арамейским*,¹³ то *Елам* мог олицетворять лишь носителя духа *Хама*. Именно поэтому победа Авраама над Еламским царём была вознаграждена «хлебом», данным ему таинственным Первосвященником Мелхиседеком, ибо всё описанное в Священном Писании, относится к борьбе этих двух духовных начал за жизнь человека и против неё.

Что же касается имени *Луд* в родословии *Сима*, то достаточно будет вспомнить сообщение пророка Исаи, который этим именем называет страну или людей, никогда не слышавших Слова Божиего, то есть язычников, обладающих лишь плотским мышлением, - тех, которым Слово Божие будет возведено лишь после установления царствия Божиего на Земле, как на Небе, (Ис 66: 19) и которых Господь «будет пасти жезлом железным» (Отк 2: 27). *Луда* к тому же идентифицируют с *Лудимом*, произошедшим от *Мицраима*, символизирующего Египет. (Быт 10: 13) Ясно, что, как и *Мицраим*, он должен был относиться к родословию *Хама*, а не *Сима*. Именно поэтому даже теологи, рассматривающие Священное Писание с исторических позиций, считают его одним из племён, населяющих северную Африку, то есть Египет.

Наконец, потомком Сима 10-ая глава называет ещё и *Ассура*, хотя в родословии *Сима* 11-ой главы он также отсутствует. Но осквернитель текста, внесший в 10-ую главу новое, абсурдное родословие *Сима*, как бы не замечает того, что *Ассур* указан в родословной *Хама*, в которой читаем:

«Сыны Хама: Хуш, Мицраим, Фут и Ханаан. Сыны Хуша: Сева, Хавила, Савта, Раама и Савтеха. Сыны Раамы: Шева и Дедан. Хуш родил также Нимрода; сей начал быть силен на земле; он был сильный зверолов пред Господом [Богом], потому и говорится: сильный зверолов, как Нимрод, пред Господом [Богом]. Царство его вначале составляли: Вавилон, Эрех, Аккад и Халне в земле Сennaар. Из сей земли вышел Ассур и построил Ниневию, (...)» (Быт 10: 6-11), - то есть *Ассур* вышел из земли *Хама*, ибо и *Нимрод* был хамитом.

В испанском переводе *Reina Valera* этого же фрагмента *Ассур* даже прямо отождествляется с *Нимродом* основателем *Вавилона* и *Ниневи*,¹⁴ олицетворяющим правителя мира падшего Адама, или самого дьявола. А если *Ассур* отождествляется с *Нимродом*, это значит, что он так же, как и *Нимрод*, принадлежит роду *Хама*, что подтверждает также 4-ая Книга Царств, в которой *Ассур* предстаёт как правитель, которому вход в Царствие Божие будет воспрещён. А он воспрещён лишь для носителей духа *Хама*, которые являют собой образ дьявола.¹⁵

«Посему так говорит Господь о царе Ассирийском, - читаем мы в ней: - «не войдёт он в сей город, и не бросит туда стрелы, и не приступит к нему со щитою, и не насыпет против него вала. Тою же дорогою, которою пришёл, возвратится, и в город сей не войдёт, говорит Господь. Я буду охранять город сей, чтобы спасти его ради Себя и ради Давида, раба Моего». (4Цв 19: 32-34)¹⁶

Но почему же 10-ая глава всё-таки приписывает его к сынам *Сима*?

А причина всё та же: непонимание библейских притч. В результате *Ассур* воспринимается лишь как исторический основатель Ассирии и Сирии, а народы их относятся к так называемым «семитским» народам, хотя в действительности, как уже было сказано, не существует понятия *семитские народы*. Отмеченный абсурд к тому же просто зашкаливает, когда, выдавая понятия духовные за расовые, осквернитель священного текста «семитским» народам противопоставляет народы «иафетянские» как враждебные им.

Вывод, который исходит из всего сказанного, тот, что родословная Сима 10-ой главы Бытия не имеет никакого отношения к Слову Божию и целиком является созданием человеческим, причём созданием того, кто в лучшем случае, не смог «вместить» Слова Божиего (Мф 19: 12 и др.), а в худшем, - просто постарался осквернить его.

Несмотря на эту очевидность теологи всех конфессий основываются именно на родословии 10-ой главы, вследствие чего самые прославленные имена Священного Писания бездумно (или намеренно?) профанируются. Самым ярким примером такой профанации является приписывание *Арама* к родословной *Сима* и его, фактически, подспудное отождествление с *Ассуром*, - носителем образа дьявола.

Таким образом, наличие двойных стандартов в родословии *Сима* является не чем иным, как следствием дел Противника Божиего, совершаемых руками заблудших или просто злонамеренных людей с целью ввести человека в заблуждение и сбить его с предназначенного ему пути .

1. Слово «халдейский» я заключила в кавычки, так как тот язык, который ныне считается халдейским, несомненно, должен отличаться от древнего халдейского языка, иафетянского по сути своей. Подробности см. в главе «Ур Халдейский – страна арамейская. Авраам» моей книги «Армения библейская – страна неведомая».
2. Источник этот назывался так: «Эта книга была переведена по приказу Александра (Македонского) с халдейского языка на греческий и содержит подлинную историю древних и предков». - Моисей Хоренский «История Армении», см. Библиотеку «Вехи» в интернете.
3. Часто, сталкиваясь с неизвестным словом, толкователи Библии придают ему неверное значение, например, определения принимают за имена, как в данном случае. См. о Нахоре в главе «Ур Халдейский – страна Арамейская. Авраам» моей книги «Армения библейская – страна неведомая», а также в главах, посвящённых Аврааму моей книги «Шесть дней творения и Седьмой День».
4. Речь идёт о статье «*Արշի Պարիսի և Արշի Նիւիւրիսի*», помещенной в книге «*Սուրբ Ժողովուրդի հայ թարգմանություն և ասորական լեզուի վերաբերյալ*», опубликованной на моём сайте: www.criteriocristiano.com.ar
5. Подробнее см. об этом в главе «Харран (евр. Haran) и об арамействе Авраама» моей книги «Шесть дней творения и Седьмой День» и в других моих трудах.
6. Sanskrit-English Dictionary:
<http://bhagavata.org/downloads/SanskritDictionary.html>
7. Sumerian/English <https://doormann.tripod.com/engsum.htm>
8. “Ономастикон” (О названиях местностей, встречающихся в Священном Писании) Евсевия Памфила, епископа Кесарийского:
http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html
9. Подробнее о Иакове смотри в главах «Исав и Иаков» и «Иаков (Изриль). Лия и Рахиль» моей книги «Шесть дней творения и седьмой день».
10. См. мою статью «О понятиях «народ», «арийцы», «семиты» и «хамиты».
11. Подробнее о нём см. в главе «Гог и Магог» моей книги «Шесть дней творения и Седьмой День»
- 12-14. Подробнее см. об этом в главе «Ур Халдейский – страна арамейская. Авраам» моей книги «Армения библейская – страна неведомая».
15. Надо отметить, что сказанное не относится к народам, которые несут его имя, - в этом случае, ассирийцам и сирийцам, названным так людьми, - а ко всем тем, кто носит в себе дух Хама независимо от расы.
16. См. пп. 12-14.

3. Разные рассказы о получении Иаковом имени Израиль

Как и в предыдущих случаях, существует два разных рассказа о получении Иаковом имени Израиль.

Общеизвестным из них является следующий рассказ, содержащийся в 32-ой главе Бытия:

*«И встал в ту ночь, и, взяв двух жен своих и двух рабынь своих, и одиннадцать сынов своих, перешел через Иавок вброд; и, взяв их, перевел через поток, и перевел все, что у него было. И остался Иаков один. **И боролся Некто с ним до появления зари; и, увидев, что не одолевает его, коснулся состава бедра его и повредил состав бедра у Иакова, когда он боролся с Ним. И сказал [ему]: отпусти Меня, ибо взошла заря. Иаков сказал: не отпущу Тебя, пока не благословишь меня.** И сказал: как имя твое? Он сказал: Иаков. И сказал [ему]: отныне имя тебе будет не Иаков, а Израиль, **ибо ты боролся с Богом, и человеков одолевать будешь.** Спросил и Иаков, говоря: скажи [мне] имя Твое. И Он сказал: на что ты спрашиваешь о имени Моем? [оно чудно.] И благословил его там. И нарек Иаков имя месту тому: Пенуэл; ибо, говорил он, я видел Бога лицом к лицу, и сохранилась душа моя. И взошло солнце, когда он проходил Пенуэл; и хромал он на бедро свое. Поэтому и доныне сыны Израилевы не едят жили, которая на составе бедра, потому что Боровшийся коснулся жили на составе бедра Иакова» (Быт 32: 22-32)*

Рассказ этот считается мистическим, ибо непонятно, с каким богом борется здесь Иаков, у кого просит благословения и кого едва не одолевает. Если это Господь, Творец Жизни и Вселенной, то человеку в принципе невозможно «одолевать» Его, да и абсурдно допускать такое, ибо это означало бы бороться с самой Жизнью и даже чуть было не одолеть её. А как можно и для чего это нужно одолеть Жизнь? Единственный, кто старается это сделать, и то по безумию своему, – это диавол, – Князь державы смерти, или временного мира сего.

Во втором рассказе, который мы находим в главе 35-ой Бытия, нет и следа такой борьбы. В нём просто сказано, что Господь, назвав Иакова Израилем, благословил его, как до этого благословлял Авраама и Исаака без всякой их борьбы с Ним. В этом рассказе мы читаем:

«И явился Бог Иакову [в Лузе] по возвращении его из Месопотамии (на самом деле из Паддам Арама ¹), и благословил его, и сказал ему Бог: имя твое Иаков; отныне ты не будешь называться Иаковым, но будет имя тебе: Израиль. И нарек ему имя: Израиль. И сказал ему Бог: Я Бог Всемогущий; плодись и умножайся; народ и множество народов будет от тебя, и цари произойдут из чресл твоих; землю, которую Я дал Аврааму и Исааку, Я дам тебе, и потомству твоему по тебе дам землю сию. И восшел от него Бог с места, на котором говорил ему. И поставил Иаков памятник на месте, на котором говорил ему [Бог], памятник каменный, и возлил на него возлияние, и возлил на него елей; и нарек Иаков имя месту, на котором Бог говорил ему: Вефиль» (Быт 35: 9-15)

Итак, какой же из двух библейских рассказов является подлинным? Боролся или не боролся Иаков с Богом? Вопрос этот очень важен, ибо, как увидим, он касается сути творения. Хотя первый из них и кажется абсурдным, внимание святых отцов церкви сосредоточено именно на нём.

Пытаясь как-то объяснить этот странный рассказ, толкователи предлагают всякого рода измышления, являющиеся продуктом их чисто человеческого ума и не вписывающиеся в логику священного текста. Так, например, православный архимандрит Рафаил (Карелин) в своём труде *«Христианство и модернизм»* пишет по этому поводу:

*«Святые Отцы объясняют, что здесь символически, в иносказательных образах говорится о глубокой, сердечной молитве – молитве, которая становится победоносной. В такой молитве человек как бы так же охватывает своими руками Бога, как борец охватывает борца. Молитва – это та великая сила, которая удерживает наказание Божие, заслуженное человеком».*²

Объяснение надуманно, как и то, которое было предложено Святым Иеронимом и Оригеном, согласно которым, *«дар Божий будет дан только тому, кто мужественно борется и обращается к Богу с настойчивой молитвой».*³

Оно надуманно, потому что, как мы увидим ниже, игнорирует значение Иакова в Священном Писании.

То же самое можно сказать и о версии католического исследователя, который, в свою очередь, видит в *Иакове* врага Божиего, ибо, противопоставляя его Иисусу Христу, пишет: *«Иаков ... борется, чтобы подчинить Бога своей воле; Иисус же борется, чтобы подчинить свою человеческую волю Богу».*⁴

Это последнее объяснение получило большее распространение как среди православных, так и среди католиков. В связи с этим само слово *Израиль* стало объясняться как *«тот, кто борется с Богом».*

Однако ни одно из этих толкований не выдерживает критики, ибо все они представляют собой измышления людей, не осознающих до конца роли *Иакова* в Священном Писании. Чтобы понять её, обратимся к самому тексту, спросив себя: что же мы знаем о нём?

Как известно, *Иаков* был сыном Исаака и Ревекки. Согласно библейской притче, когда настало время Ревекке родить, оказалось, что в утробе её близнецы, о которых говорится: *«Первый вышел красный, весь, как кожа, косматый; и нарекли ему имя Исаав. Потом вышел брат его, держась рукою своею за пяту Исава; и наречено ему имя Иаков».* (Быт 25: 24-26) Последний в отличие от «косматого» брата *Исава* был «человеком гладким», о чём свидетельствует он сам:

«Иаков сказал Ревекке, матери своей: Исаав, брат мой, человек косматый (с хитросплетениями), а я человек гладкий (открытый)». (Быт 27: 11)

Говоря о *Иакове*, Бытие также подчёркивает, что он был «человеком кротким, живущим в шатрах». (Быт 25: 27) Речь здесь идёт о шатрах *Сима*, в которых, по пророчеству Ноя, должен поселиться *Иафет*, то есть Святой Божий Дух, чтобы Сим приобрёл образ и подобие Божие, ибо сказано о них: *«да распространит Бог Иафета, и да вселится он в шатрах Симовых»* (Быт 9: 27) Следовательно, живущий в шатрах *Иаков* эквивалентен *Иафету* в *Симе*. С этой точки зрения интересен и лингвистический фактор, который показывает тождественность имени *Иакова* с именами *Иафет* и *Яхве*. Обратим внимание, что все эти имена двусложные и выглядят следующим образом: *Иак-ов, Ях-ве, (h)Иа-фе(т)*. В последнем усечён несвойственный для русского языка фриктивный звук «h», присутствующий, однако, в иноязычных переводах или как таковой, или в чередующихся с ним звуках. Например, в армянском языке как *Набет*, в испанском языке как *Јафет* и т.д.

Итак, в первом *корне/слоге* этих имён мы видим чередование согласных: *к-х-h*, из которых основополагающим является звук *h*, так как он составляет духовную компоненту корня «ар», указывающего на Дух Отца творения *хайр-а* ⁵ с редуцированным звуком «р». Во втором *корне/слоге* чередуются звуки *в-ф-б*, лежащие в основе имени Евы, которое означает *жизнь* и *животворность*. Так что оба корня вместе относятся к образу Отца Небесного. Поэтому все три *слова/имени* представляют собой лингвистические деривации одного и того же *слова/имени*, которое означает «*вечноживущий*» или «*сущий*», или «*животворящий*» Дух. Отсюда следует, что *Иаков* – это тот же *Иафет*, проявленный в *Симе*, о чём я писала во многих своих трудах. ⁶

Представленное лингвистическое наблюдение целиком подтверждается библейским текстом. Например, говоря о «*доле*» *Иакова*, пророк Иеремия прямо называет Его «*Богом, Творцом всего*», и продолжает: «*Имя Его - Господь Саваоф, и Израиль есть жезл наследия Его*». (Иер 51: 19) О том же свидетельствует и сообщение Господа, сказавшего устами пророка Малахии: «***Я возлюбил Иакова***» (Мал 1: 2), что значит, заключил с ним брачный союз, и позже повторившего эти же слова в отношении к Иисусу Христу: «***Сей есть Сын Мой возлюбленный, в Котором Мое благоволение***». (Мф 3: 17)

Получается, что, как тестуально, так и лингвистически, имя Иаков является определением воплощённого Господа Иисуса Христа, Который называется также Господом Саваофом (Он же Яхве, Он же Иафет).

Что же касается понятий *Иаков* и *Израиль*, то они так же тесно связаны между собой, как понятия *Господь* и *Едем*. Поэтому и пророк Исайя, говоря об их связи, отмечает:

«Один скажет: "я Господень", другой назовется именем Иакова; а иной напишет рукою своею: "я Господень", и прозовется именем Израйля. Так говорит Господь, Царь Израйля, и Искупитель его, Господь Саваоф: Я первый и Я последний, и кроме Меня нет Бога» (Ис 44: 5-6)

Это значит, что, принадлежа без остатка Господу, *Иаков* становится олицетворением (царём) *Едема/Израйля*. Иными словами понятие *Израиль* равнозначно понятиям *Иаков* и *Господь*.

Поняв, кого представляет Иаков на самом деле, обратимся теперь к *Исаву*, первородному брату *Иакова*, и посмотрим какова его роль в Библии.

К сожалению, те, кто рассматривают Библию по человеческому обычаю, зачастую рождение братьев понимают в буквальном смысле - как единовременное, а разделяют их лишь в расовом или религиозном смысле. Однако на самом деле братья определяют разные миры. Об этом нам ясно говорит пророк Ездра:

«От Авраама даже до Исаака. когда родились от него Иаков и Исав, - читаем мы в его 3-ей книге, - *рука Иакова держала от начала пята Исав. **Конец сего века – Исав, а начало следующего – Иаков.** Рука человека – начало его, а конец – пята его*» (3 Ездры 6: 7-10)

Как видим, пророк подчёркивает, что братья указывают на разные «*века*», или точнее, миры. «*Косматый*» Исав олицетворяет беспокойный, полный дремучих грехов и одетый в кожаную временную плоть («*кожаные одежды*») мир сей и его Князя, в то время как родившийся вслед за ним «*гладкий*» Иаков представляет

освобождённый от плена смертной плоти грядущий мир чистой души, облачённой в одежды жизни, или иначе мир Божий и его Господа.

Оба эти мира в корне взаимовраждебны, ибо являются созданием противоположных духов – *Хама* и *Иафета*. Подчёркивая изначальность этой взаимной вражды, библейская притча, рассказывает, что сыновья Ревекки уже «*в утробе ее стали биться*». (Быт 25: 22)

А кто может биться с Господом (*Иаковом*), если не враг Его, если не само зло?

Поэтому неудивительно, что *Иаков* в Библии предстаёт как *Иафет* в *Симе*, тогда как *Исав* проявляется в ней как *Хам* в *Симе*. Фактически, прямо отождествляя *Исав* с *Каином*, Священное Писание говорит, что «*пошел [Исав] в другую землю от лица Иакова, брата своего*», (Быт 36: 6) – то есть точно так же, как говорило о *Каине*, что он ушёл «*от лица Господа*» (Быт 4: 16) Это значит, что, хотя и косвенно, но *Иаков* и *Господь* отождествляются так же, как отождествляются и *Исав* и *Каин*.

Кроме того, описывая *Исав*, Священное Писание употребляет те же определения, которыми характеризует царя мира сего *Нимрода* из сынов *Хама/Каина*, о котором было сказано, что «*он был сильный зверолов пред Господом [Богом]*». (Быт 10: 9) Аналогичным образом определяется и *Исав*, а именно, как «*человек искусный в звероловстве, человек полей*». (Быт 25: 27)

Здесь к месту будет заметить, что в отличие от *Иакова*, «*живущего в шатрах*», то есть в браке с Господом, представление *Исав* как «*человека полей*» подразумевает его самовольность, неподчинение Богу, аналогичное неподчинению Богу *первозданного Адама*. Поэтому неудивительно, что апостол Павел называет его «*блудником и нечестивцем*» (Евр 12: 16-17), который «*за одну снесь отказался от своего первородства*», что безошибочно свидетельствует о его приверженности к материализму и отрицанию духовности, а значит и о его принадлежности к временному миру. Об этом же, кстати, свидетельствует и его определение как *Едом*, что означает «*красный*», то есть, во-первых, «*состоящий из (красных) крови и плоти (косматой кожи)*», которые, согласно апостолу Павлу, «*не могут наследовать Царствия Божия*», поскольку «*тление не наследует нетления*» (1 Кор 15: 50), и, во-вторых, «*кровожадный охотник*», фактически, *убийца*. Именно поэтому Господь сказал о нём, что «*возненавидел Исав и предал горы его опустошению и владения его – шакалам пустыни*». (Мал 1: 2-3)

Именно *Исав*, подвигнутый «*гордостью сердца*» и, завидуя доле брата, - от которой он сам отказался по требованию плоти, - как древний змей, «*живёт в раселинах скал, на возвышенном месте*», и, выдавая себя за Бога, «*говорит в сердце своем: "кто низринет меня на землю?"*» (Авд 1: 3), на что Господь отвечает ему: «*хотя бы ты, как орел, поднялся высоко и среди звезд устроил гнездо твое, то и оттуда Я низрину тебя*».» (Авд 1: 4)

Таким образом, ясно, что в «*кротком*» *Иакове* живёт дух *Иафета*, а в *Исаве*, «*человеке полей*» – дух *Хама*, или библейского Змея, самого хитрого из всех полевых зверей.

Итак, мы видели, что *Иаков* олицетворяет Творца, Который есть *Господь Правды Иафет/Яхве*, живущий в шатре *Сима*, то есть в душе и теле человека, и противостоящий сему миру лжи и его Князю, которых олицетворяет брат его *Исав*. Их противостояние основано на несовместимости представляемых ими миров, которая в притче отмечается как причина ухода *Исав* от лица брата *Иакова*, «*ибо*, -

говорится в ней, - *имение их было так велико, что они не могли жить вместе, и земля странствования их не вмещала их, по множеству стад их. И поселился Исав на горе Сеир, Исав, он же Едом*» (Быт 36: 6-8), - то есть причина была в несовместимости их духовных понятий (стад).

Гора Сеир в Библии символизирует мир сей, построенный на лжи библейского Змея и противостоящий грядущему миру Иакова, - миру Правды Божией.

Отсюда и предназначение *Иакова* быть тем краеугольным камнем, который перевернёт мир с изнаночной стороны на лицевую, разрушив все хитросплетения лжи, все её впадины и возвышения, то есть подняв всё несправедливо униженное и опустив всё возвеличившееся. По словам пророка Исайи, имеющим, как и вся Библия, аллегорический смысл, *Иаков* будет «*острым молотилом, новым, зубчатым*», которое будет «*молотить и растирать горы, и холмы*», превращая их в «*мякину*» (Ис 41: 15) – именно так, как Правда *молотит и растирает* всякую ложь, очищая человека и землю от покрывшей всё и всех скверны до «*гладкости*» (то есть *открытости*) *Иакова* и во исполнение пророчеств Исайи и Иоанна Крестителя, сказавших:

«глас вопиющего в пустыне: приготовьте путь Господу, прямыми сделайте стези Ему; всякий дол да наполнится, и всякая гора и холм да понизятся, кривизны выпрямятся и неровные пути сделаются гладкими; и узрит всякая плоть спасение Божие.» (Лк 3: 4-6)

Иными словами, Господь *Иаковым* – образом Своим, - поставит «суд мерилom и правду весами; и градом истребится убежище лжи, и воды потопят место укрывательства». (Ис 28: 17).

Из всего сказанного следует вывод: *Иаков*, олицетворяя Господа грядущего мира, не может бороться с Самим Собой, ибо, будучи в союзе, или браке, с *Иафетом*, он не разделён в себе. Наоборот, с ним как с Господом борется ненавидящий его брат его *Исав*, Князь мира сего.⁷

Так что в рассматриваемом рассказе из 32-ой главы Бытия мы видим явный подлог, приписывающий *Иакову* действия *Исава*.

А следовательно, рассказ, приведённый в 32-ой главе Бытия, неаутентичен, он не принадлежит Слову Божию. Подлинным же рассказом является тот, который приведён в главе 35-ой Бытия.

Возникает вопрос: кому нужен был этот подлог или почему из двух библейских рассказов предпочтение даётся именно фальшивому (из 32-ой главы Бытия) и игнорируется верный, приведённый в главе 35-ой Бытия?

Ответ на него тот же, что и во всех предыдущих случаях: не потому ли предпочтение даётся рассказу из 32-ой главы Бытия, что он созвучен с намерениями Князя мира сего, выдающего себя за Бога? С незапамятных времён подлог этот был внесён в Священный текст с нечистой целью сбить человека с пути Божиего и сделать это через профанацию *Иакова*, то есть через придание ему образа Князя временного мира сего, тогда как в священном тексте он, как мы видели, символизирует *Святого Господа Правды, Царя грядущего вечного мира Божиего*, или *восстановленного Адама*, который придёт на смену *Адаму падшему*.⁸

1. О *Паддам Араме* и неверности его перевода как *Месопотамия* см. в главе «*Ур Халдейский – страна Арамейская. Авраам*» моей книги «*Армения Библейская – страна неведомая*»
2. Архимандрит Рафаил (Карелин) Христианство и модернизм Глава 1: О молитве. Сокровище, которое всегда при нас.- Православие и современность. Электронная библиотека. [Православие и современность. Информационно-аналитический портал Саратовской епархии Русской Православной Церкви: http://lib.eparhia-saratov.ru/books/16r/rafail/modernizm/5.html](http://lib.eparhia-saratov.ru/books/16r/rafail/modernizm/5.html);
3. См. примечание к 32-ой главе Бытия в Библии, изданной в Брюсселе на русском языке в 1983 году – Издательство «Жизнь с Богом»
4. “*Jacob lucha por lo tanto para plegar a Dios a su voluntad; Jesús lucha para plegar su voluntad humana a Dios*”. Del padre Raniero Cantalamessa O.F.M.Cap., predicador de la Casa Pontificia www.iglesia.org
5. Подробности смотри в главе “*Наур (Отец)* как основа понятия «*ариец*» и связанные с ним топонимы и этнонимы *Армянского/Араратского нагорья*” моей книги «*Армения библейская – земля неведомая*», Б.-А., 2021
6. Об этимологической связи имён *Яхве, Иафет, Иаков* см. в моём труде «*Шесть дней творения и седьмой день*» (гл. «*Загадка сыновей Ноя*» и «*Иаков (Израиль). Лия и Рахиль*») и в других.
7. Подробнее о *Иакове* смотри в главах «*Исав и Иаков*» и «*Иаков (Израиль). Лия и Рахиль*» моей книги «*Шесть дней творения и седьмой день*».
8. Тот же *подлог* наблюдается и в истории благословения *Иакова* Исааком, в которой *Иаков* представляется как обманщик и фальсификатор, тогда как свойства эти присущи его брату *Исаву*, но никак не ему, *Господу Правды*.

4. Протитворечие в отношении к ростовщичеству

Когда библейский текст изучается фрагментарно, особенно под углом общепринятых положений, то логические нарушения в нём чаще всего незаметны.

Ярким примером этого является принятое положение о том, что Старый Завет в отличие от Нового, не осуждает ростовщичество, а, наоборот, даже учит ему. Основывается оно на следующем фрагменте из Второзакония:

«Не отдавай в рост брату твоему ни серебра, ни хлеба, ни чего-либо другого, что можно отдавать в рост; иноземцу отдавай в рост, а брату твоему не отдавай в рост, чтобы Господь Бог твой благословил тебя во всем, что делается руками твоими, на земле, в которую ты идешь, чтобы овладеть ею». (Вт 23: 19-20)

Здесь, фактически, разрешается и даже поощряется отдавать в рост иноземцу. Таким образом, универсальность морали приобретает расовую или религиозную ограниченность. А понимаемая выборочно, она по сути перестаёт быть моралью, которая, исходя от всеобщего Отца, должна была бы распространяться на всё творение. Но вопреки этому логическому заключению, многие, основываясь на вышеприведённом фрагменте, думают, что Старый Завет одобряет ростовщичество, при этом, конечно же, не принимая во внимание тот факт, что это единственный в библейском тексте фрагмент, который его поощряет, ибо все остальные сообщения, касающиеся ростовщичества, по содержанию своему прямо противоположны ему.

Например, в книге Левит, мы читаем:

«Если брат твой обеднеет и придет в упадок у тебя, то поддержи его, пришлец ли он, или поселенец, чтоб он жил с тобою; не бери от него роста и прибыли и бойся Бога твоего; [Я Господь,] чтоб жил брат твой с тобою; серебра твоего не отдавай ему в рост и хлеба твоего не отдавай ему для получения прибыли. Я Господь, Бог ваш, Который вывел вас из земли Египетской, чтобы дать вам землю Ханаанскую, чтоб быть вашим Богом»¹. (Лев 25: 35-38)

Отсюда мы можем сделать два вывода. Первый заключается в том, что под «братом» имеется в виду любой человек, – «пришлец ли он, или поселенец», ибо Бог есть Отец всех, а второй – в том, что добро, сделанное ради прибыли, перестаёт быть достоинством человека, поскольку важен не столько сам поступок, сколько его мотивы.

Более того, согласно Старому Завету, ростовщик, отдающий в рост своё серебро, не может обитать на святой горе Божией. Об этом свидетельствует, например, следующий риторический вопрос Давида, исходящий из осознания великой святости и совершенства Господа, недостижимых для смертного человека: **«Господи! кто может пребывать в жилище Твоем? кто может обитать на святой горе Твоей?»**, на который сам же отвечает, говоря, что на горе Божией может жить лишь тот, **«кто серебра своего не отдает в рост и не принимает даров против невинного»**, и после чего заключает: **«Поступающий так не поколеблется вовек»** (Пс 14: 1, 5), то есть таковой не падёт более и **«войдёт воротами в город»** (Отк 22: 14), наследуя вечность.

Морали сынов Божиих противно и взятие залогов взамен вручённых денег.

«Если ты ближнему твоему дашь что-нибудь взаймы,- читаем мы во Второзаконии, - то не ходи к нему в дом, чтобы взять у него залог, постой на улице,

*а тот, которому ты дал займы, вынесет тебе залог свой на улицу; если же он будет человек бедный, то ты не ложись спать, имея [у себя] залог его: **возврати ему залог при захождении солнца, чтоб он лег спать в одежде своей и благословил тебя, - и тебе поставится сие в праведность пред Господом Богом твоим.*** (Вт 24: 10-13)

Итак, неберущий залог причисляется к праведникам. Об этом же Господь говорит и устами пророка Иезекииля:

«Если кто праведен и творит суд и правду, на горах жертвенного не ест и к идолам дома Израилева не обращает глаз своих, жены ближнего своего не оскверняет и к своей жене во время очищения нечистот ее не приближается, никого не притесняет, должнику возвращает залог его, хищения не производит, хлеб свой дает голодному и нагого покрывает одеждою, в рост не отдает и лихвы не берет, от неправды удерживает руку свою, суд человеку с человеком производит правильный, поступает по заповедям Моим и соблюдает постановления Мои искренно: то он праведник, он непременно будет жив, говорит Господь Бог.» (Иез 18: 5-9)

Отсюда тот же вывод, что Жизнь в Царствии Божием наследует лишь тот, кто, кроме прочего, не отдаёт в рост и не берёт лихвы. Таковой является *праведником*, который, впрочем, на погрязшей во зле земле большей частью не понят и угнетён. Вот, как сетует об этом пророк Иеремия:

"Горе мне, мать моя, - говорит он, - что ты родила меня человеком, который спорит и ссорится со всею землею! никому не давал я в рост, и мне никто не давал в рост, а все проклинаят меня". Господь сказал: конец твой будет хорош, и Я заставлю врага поступать с тобою хорошо во время бедствия и во время скорби». (Иер 15: 10-11)

Сетование пророка и ответ Господа свидетельствуют о том, что мир, в котором мы живём, не есть мир праведников, а есть мир ростовщиков, проклиняющих праведников, ибо им принадлежит грядущее Царствие Божие.

Итак, мы видим, что Старый Завет, как и Новый, не поощряет ростовщичества и залогов, а под ближним понимает любого человека, поскольку у всех один Отец. Конечно же, эти правила в первую очередь касаются тех, кто признавая себя сынами Божиими, руководствуются Святым Духом Иафета (Творца). Таковым предназначена власть над народами земли в грядущем Царстве Божием, в котором всеобщее благоденствие будет обеспечиваться правлением Истины и Справедливости. И хотя язычникам (то же, что хананеям) эти последние понятия чужды, им тем не менее придётся подчиниться воплощённому Господу (*Иафету в Симе*) и Его правилам морали, ибо сказано: **«Проклят Ханаан; раб рабов будет он у братьев своих»**. (Быт 9: 25)

Откуда же в таком случае появился в Слове Божием этот единственный противоречащий ему и оправдывающий ростовщичество фрагмент? Конечно же, от того, кто, как говорится в народе, пожелал в бочку с мёдом положить хотя бы ложку дёгтя. Цель – исказить образ Бога-Отца, смутить человека и отдалить его от Творца, посеять раздор и лицепрятие среди сынов Божиих, а сомневающегося подкрепить вымышленным аргументом в пользу ростовщичества, который позволит ему делать противное Богу, якобы, с Его же позволения и благословения.

К сожалению, как всегда в подобных случаях, во главу угла ставится подпорченный человеком или привнесённый им фрагмент, а те сообщения, что

свидетельствуют о требовании святости, как бы не замечаются, то есть просто игнорируются, наверное, считаясь нежизнеспособными в этом мире.

1. Сообщение о выведении сынов Божиих из *Египта* в *Ханаан*, где они будут жить с Богом, является подлогом, поскольку как Египет, так и Ханаан, принадлежат роду проклятого *Хама/Ханаана*. Так что получается, будто Господь вывел сынов Своих из одного зла, чтобы погрузить их в другое, или точнее, в то же самое зло. Совершенно очевидно, что название *Ханаан* тут не к месту, что оно привнесено человеком, который заменил им подлинные названия *Едем*, или *Арам*. Более подробно см. об этом в главах «*Ур Халдейския – страна Арамейская. Авраам*» и «*Гора Моисея – Гора Божия Арарат*» моей книги «*Армения библейская – земля неведомая*», а также в посвящённых Египту главах моей книги «*Шесть дней творения и Седьмой день*».

4. Противоречия в Завете Ноя относительно пищи человека, проявленные в околوبيблейском апокрифе «Книга юбилеев».

С горечью следует констатировать, что, вмешиваясь в библейский текст, человек то же самое делает и в отношении околوبيблейских апокрифов, стремясь привести их в согласие с изменениями, сделанными им в Библии. С подобным фактом мы встречаемся почти во всех апокрифах, из которых лишь немногие остались пока нетронутыми. Но сейчас речь пойдёт лишь об одном из них, а именно о Книге Юбилеев, и в частности, о присутствующих в ней двух противоречивых и приводящих в замешательство текстов, касающихся завета Ноя о пище человека. В первом из них говорится следующее:

«И вы растите и плодитесь на земле, и размножайтесь на ней, и будьте во благословение на ней! Ваш страх и трепет Я положу на все, что на земле и в море. И вот Я всех диких зверей, и всякий скот, и все, что летает, и все, что движется на земле, и рыб в водах, и все — дал вам в пищу, как зелень травную дал Я вам все, чтобы вы ели. Только плоть, в которой живая душа, вы не должны вкушать с кровию, ибо душа всякой плоти есть кровь, да не взыщется кровь вашей души. От каждого человека, от каждого Я взыщу кровь человека; кто проливает человеческую кровь, того кровь пусть прольётся от руки человеческой, ибо по образу Божию Он сотворил Адама. А вы растите и умножайтесь на земле!» И дети его поклялись, что они не будут есть крови, которая в какой-либо плоти. И он заключил завет пред Господом Богом навечно, на все роды земли, в этом месяце.» (Кн.Юб. гл. 6)¹

Разбирая этот текст, мы прежде всего сталкиваемся с взаимной несовместимостью и алогичностью его сообщений. Так, несовместимы и алогичны уже первые два его сообщения, в первом из которых говорится: *«и будьте во благословение на ней! (земле)»*, в то время как согласно второму, на всех представителей творения накладываются несовместимые с благословенностью на земле *«страх и трепет»* перед человеком, и тем более, что следующее за этим сообщение касается убийства тварей Божиих: *«И вот Я всех диких зверей, и всякий скот, и все, что летает, и все, что движется на земле, и рыб в водах, и все — дал вам в пищу, как зелень травную дал Я вам все, чтобы вы ели.»*. Это означает не что иное, как разрешение употреблять в пищу *«всех диких зверей, и всякий скот, и все, что летает, и все, что движется на земле, и рыб в водах»*, или, иначе говоря, разрешение убивать их, что уже никак не вяжется с благословением на земле.

Но вот затем следует смущающая фраза: *«Только плоть, в которой живая душа, вы не должны вкушать с кровию, ибо душа всякой плоти есть кровь, да не взыщется кровь вашей души,»* - которая, фактически, перечёркивает предыдущее сообщение, запрещая убивать и есть всякую плоть, ибо её кровь взыщется кровью её убийцы. Однако идущее за ним заявление как бы «уточняет» его, пытаясь внушить нам, что сказанное относится лишь к человеку, а не ко «всякой плоти»: *«От каждого человека, - говорится в нём, - от каждого Я взыщу кровь человека; кто проливает человеческую кровь, того кровь пусть прольётся от руки человеческой, ибо по образу Божию Он сотворил Адама. А вы растите и умножитесь на земле.»*

Тем самым получается, или навязывается мысль, что под живой душой, которую нельзя убивать, имеется в виду *только человек*, животные же представляются

бездушными тварями, почему и позволяется убивать их и питаться их плотью. Кстати, при их упоминании, как мы видели, о душе нет речи.

Однако это очевидный абсурд! Во-первых, потому что Сам Создатель назвал всех созданных Им зверей, скотов, птиц и рыб так же, как и человека, «живыми душами» (Быт 1: 20-21, 24), а во-вторых, потому что в рассматриваемом тексте сказано: «душа всякой плоти есть кровь», то есть душа не только человека, но и любой другой живой твари, и повторено в его предпоследней фразе: «И дети его поклялись, что они не будут есть крови, которая в какой-либо плоти», то есть не только человеческой, но и любой другой. И несмотря на это в тексте требуется пролитие крови человека, пролившего кровь другого, ибо сказано: «кто проливает человеческую кровь, того кровь пусть прольётся рукою человеческой», что находится в полном противоречии с одним из пунктов Закона Божиего, который гласит: «Не убивай». (Исх 20: 13)

Итак, во всём этом тексте налицо, во-первых, алогичность и противоречивость, несвойственные Творцу Вселенной, Который никогда не противоречит Себе, а, во-вторых, узорность мышления фальсификаторов, которые, оскверняя Священный текст, не обращают внимания на разоблачающие их мелкие детали его.

Но вот непосредственно вслед за этим довольно-таки зловещим текстом следует второй, представляющий собой его полную противоположность. Здесь в отношении союза, который Господь заключил с Ноем и его сыновьями и которому должны следовать все сыны Божии, говорится ясно и просто:

«И это свидетельство предписано им, дабы и вы соблюдали это во все дни, чтобы вам никогда не есть крови зверей (...). И человек, который ест кровь дикого зверя, и скота, и птиц, пока стоит земля, будет истреблен на земле — он и его семья. И Он повелел сынам Израиля не есть крови, дабы они и их семья существовали пред Господом, Богом нашим, всегда. И для сего закона нет конца времени; вечно они должны соблюдать его вместе с потомками, чтобы непрерывно кровию за вас испрашивалось прощение пред жертвенником; ежедневно, утром и вечером, должно испрашивать у Господа прощение за них, чтобы они соблюдали это и не были истреблены.»²

Итак, согласно этому второму тексту, получается, что употребление в пищу плоти с кровью (душою её) всех животных, птиц и рыб не только запрещено, но ещё и проклято, ибо, как сказано, поедаящий её «будет истреблён на земле, - он и его семья», то есть от каждого человека будет взыщена не только человеческая кровь, как указано в первом тексте, но и кровь зверей, скота, птиц и рыб, ведь чтобы съесть кровь дикого зверя, и скота, и птиц, надо сначала пролить её, то есть убить их. Причём подчёркивается, что это вечный закон, не подлежащий времени и подкрепляемый ежедневно не только словом (клятвой), но и кровью, то есть, душевной (духовной) жертвой, а не кровопролитием, как это, к сожалению, понимается при буквальном рассмотрении состоящего из притч Священного текста.

Таким образом, мы видим два противоречивых сообщения, касающиеся одного и того же. Какое же из них верно? Разрешает или запрещает Господь употреблять мясо живых существ в пищу?

На этот вопрос можно дать два ответа: логический и текстуальный.

Логический ответ исходит из библейского образа Творца, который есть любящий Отец для всякого сотворённого Им живого существа, наделивший каждого из них теми же чувствами, какими Он наделил человека, созданного Им по образу Своему и подобию, а именно: любовью к своему потомству, способностью испытывать как физическую, так и душевную боль, даже способностью самопожертвования ради любимого существа, а также неприятием смерти и ужасом перед ней. Этого не может видеть лишь слепой человек, глаза и ум которого застланы вкусом убитой плоти. Так что логический ответ свидетельствует в пользу второго текста, а именно: в пользу запрета употреблять в пищу плоть и кровь животных, птиц и рыб.

Теперь посмотрим, какой ответ на этот вопрос даёт нам сам текст Священного Писания.

Естественно, он подтверждает этот логический вывод. Например, устами пророка Аввакума Господь называет злодейством всякое убийство, будь то человека или животных, которое бумерангом обрушится на злодея.

«Ибо злодейство твое на Ливане, - говорит Он, - обрушится на тебя за истребление уstraшенных животных, за пролитие крови человеческой» (Аввакума 2: 17).

Устами же пророка Захарии Он предрекает наказание даже тем, кто эксплуатирует животных, ибо так поступают лишь язычники, не знающие Бога. Говоря о временах беззакония, или язычества, Господь отмечает, что тогда *«не было возмездия для человека, ни возмездия за труд животных; ни уходящему, ни приходящему не было покоя от врага; и попускал Я всякого человека враждовать против другого»* (Зах 8, 10). Но всё изменится в Царствование Сына Божиего, когда придёт час возмездия даже за труд животных. Ведь их души, согласно Книге тайн Еноха, все сочтены и не погибнут, так как предназначены для свидетельства о человеке на Суде.³ О том же и даже более, об их преобразовании вместе с человеком и освобождении *«от рабства тлению в свободу славы детей Божиих»*, - говорит и апостол Павел в своём Послании к римлянам. (8: 19-23) Поэтому тех, кто заботится о них, Господь устами пророка Исаяи называет блаженными: *«Блаженны вы, - говорит Он, - сеющие при всех водах и посылающие туда вола и осла»*. (Ис 32, 20)

О том, что забота о жизни животных отрадна Богу, свидетельствуют также притчи, например, следующая: *«Праведный печется и о жизни скота своего, сердце же нечестивых жестоко»*. (Притч 12, 10)

Жестокость эта обуславливается тем, что власть, которую Господь дал человеку над прочими живыми существами, нечестивый понимает с точки зрения своевольного обращения с ними, истребления их, употребления их в пищу и вообще всяческого использования их по своему усмотрению, но никак не с точки зрения заботы о них, подобной заботе садовника о насаженном им саде. Между тем полотно Жизни, не прерываемое Смертью, плетёт только понимающий это, то есть тот, кто представляет собой образ Божий..

Если же человек игнорирует Слово Творца, запрещающее убийство вообще, в том числе и животных, птиц, рыб и употребление их в пищу, то он наказывается смертью. Устами пророка Исаяи, например, Господь упрекает одураченных дьяволом сынов Своих, замечая иронически: *«Но вот какое веселье и радость! Убивают волов и режут овец; едят мясо, и пьют вино ... не будет прощено вам это нечестие, доколе не умрёте»* (Ис 22, 13-14), - то есть расплатой за убийство животных является смерть. Эти слова пророка являются прямым подтверждением

того, что верен второй текст апокрифа, запрещающий убивать и есть живые существа и пророчествующий об истреблении игнорирующих Слово Божие. К тому же последних Господь проводит через множество страданий и часто даже через обездоливание и потерю земель. Когда же они вопиют по поводу постигших их несчастий, Он устами пророка Иезекииля говорит им: *«(...) вы едите с кровью и поднимаете глаза ваши к идолам вашим, и проливаете кровь; и хотите владеть землею?»* (Иезек 33: 25).

Итак, убивающий души не может жить и сам умирает. В Библии есть об этом интересный рассказ-притча, связанный с египетским исходом евреев, которым в качестве пищи Господь предложил манну небесную. Но они не удовольствовались ею и через некоторое время вновь пожелали мяса, и вот как поступил с ними Бог:

«Народу же скажи: очиститесь к завтрашнему дню, и будете есть мясо; так как вы плакали вслух Господа и говорили: кто накормит нас мясом? хорошо нам было в Египте, - то и даст вам Господь мясо, и будете есть [мясо]: не один день будете есть, не два дня, не пять дней, не десять дней и не двадцать дней, но целый месяц [будете есть], пока не пойдет оно из ноздрей ваших и не сделается для вас отвратительным, за то, что вы презрели Господа, Который среди вас, и плакали пред Ним, говоря: для чего было нам выходить из Египта? И поднялся ветер от Господа, и принес от моря перепелов, и набросал их около стана, на путь дня по одну сторону и на путь дня по другую сторону около стана, на два почти локтя от земли. И встал народ, и весь тот день, и всю ночь, и весь следующий день собирали перепелов; и кто мало собирал, тот собрал десять хомеров; и разложили их для себя вокруг стана. Мясо еще было в зубах их и не было еще съедено, как гнев Господень возгорелся на народ, и поразили Господь народ весьма великою язвою. И нарекли имя месту сему: Киброт-Гаттаава, ибо там похоронили прихотливый народ» (Числа 11, 18-20, 31-34).

Так, губительная язва покончила с жизнью целого народа.

Но что же предлагает Господь человеку в качестве пищи? Он предлагает ему (равно как и животным и птицам) только растительную (произрастающую) пищу. (Быт 1: 29-30) Это касается всех, и тем более тех, кто хочет говорить с Ним. Например, на подобное желание пророка Ездры Он отвечает:

«А ты, когда по прошествии семи дней иных, не постясь однако в них, выйдешь на цветущее поле, где нет построенного дома, и станешь питаться только от полевых цветов и не вкушать мяса, ни пить вина, а только цветы, молишь ко Всевышнему непрестанно, и Я приду и буду говорить с тобою. И пошел я, как Он сказал мне, на поле, которое называется Ардаф, и сел там в цветах и вкушал от полевых трав, и была мне пища от них в насыщение» (3 Ездр 9, 23-26).

Иными словами, Господь говорит: если хочешь, чтобы Я явился тебе и говорил с тобой, не ешь мяса, а питайся лишь растительной пищей (в данном случае – полевыми цветами).

Этот же завет заключает в себе и история Даниила, показывающая, что питающийся растительной пищей здоровее и красивее душой, к тому же таковой становится пророком Божиим. Согласно ей, *«Даниил положил в сердце своем не оскверняться яствами со стола царского и вином, какое пьет царь,»* и просил его: *«пусть дадут нам в пищу овощи и воду для питья; и потом пусть явятся перед тобою лица наши и лица тех отроков, которые питаются царскою пищею, и затем поступай с рабами твоими, как увидишь. Он послушался их в этом и испытывал их*

десять дней. По истечении же десяти дней лица их оказались красивее, и телом они были полнее всех тех отроков, которые питались царскими яствами. Тогда Амелсар брал их кушанье и вино для питья и давал им овощи». (Дан 1, 1-16)

Таковых Господь спасает даже от грозящей им смерти. (Дан 6: 16-22)

Непонимающие притчи Господни спросят: а как же жертвоприношения, которыми изобилует Священное Писание и которые совершали и Ной, и Авраам, и Иаков и все остальные библейские патриархи?

Как мы увидим ниже, речь в нём идёт о духовных жертвоприношениях, направленных на то, чтобы искоренить в человеке его пороки и умножить его добродетели. Чтобы понять это, нам не следует ни на минуту забывать о священности, или иносказательности состоящего из притч библейского текста, где как пороки, так и добродетели человека зачастую представлены в образах животных, птиц и прочей Божей твари. Духовный характер Слова Божиего предназначен также для выявления душ, качество которых обнаруживается именно через их духовное или буквальное понимание Слова Творца. Поэтому апостол Пётр, подчёркивая духовность жертв, необходимых для становления человека, завещает нам:

«И сами, как живые камни, устрояйте из себя дом духовный, священство святое, чтобы приносить духовные жертвы, благоприятные Богу Иисусом Христом». (1 Пётр 2, 5).

Это значит, что Господу приятны лишь духовные жертвоприношения, при которых во имя Отца Небесного, Который есть Дух и образом (Храмом) Которого призван быть человек, приносятся в жертву порочные привычки и желания его смертной плоти.

О том же мы читаем в старозаветных апокрифах. Например, согласно Завещанию Левия, Господь хочет от сынов Своих, лишь «жертву мысленную и незапятнанную кровью», которая воспринимается Им как «ароматы благоуханные». (Завещание Левия, 3: 6)⁴

О том же самом нам сообщают Оракулы сивиллы, в которых говорится:

«Откажись от своих прежних ритуалов и очисти себя Его кровью,⁵ ибо Он не смягчается твоими молениями и, будучи вечен, не обращает внимания на твои бранные жертвоприношения; вознеси Ему святое восхваление, исшедшее из разумных уст, и постигни, кто Он,- и тогда увидишь создателя» (Книга 8-я, стр. 355)⁶

Итак, Господь не хочет бранных жертвоприношений, то есть тел животных и прочей твари, не только из-за их жестокости, но ещё и потому что они абсурдны с Его точки зрения, о чём Он неустанно повторяет устами царей и пророков. Например, Он говорит об этом устами Давида:

«Не приму тельца из дома твоего, ни козлов из дворов твоих, ибо Мои все звери в лесу, и скот на тысяче гор, знаю всех птиц на горах, и животные на полях предо Мною. Если бы Я взалкал, то не сказал бы тебе, ибо Моя вселенная и все, что наполняет ее. Ем ли Я мясо волов и пью ли кровь козлов? » (Пс 49, 9-13)

Как видим, кровавые жертвоприношения Господь связывает с незнанием или непониманием Его Слов, о чём говорит также устами пророка Исайи:

«К чему Мне множество жертв ваших? (...) Я пресыщен всесожжениями овнов и туком откормленного скота, и крови тельцов и агнцев и козлов не хочу. Когда вы приходите являться пред лице Мое, кто требует от вас, чтобы вы топтали дворы Мои? Не носите большие даров тщетных: курение отвратительно

для Меня; новомесечий и суббот, праздничных собраний не могу терпеть: беззаконие - и празднование! Новомесечия ваши и праздники ваши ненавидит душа Моя: они бремя для Меня; Мне тяжело нести их. И когда вы простираете руки ваши, Я закрываю от вас очи Мои; и когда вы умножаете моления ваши, Я не слышу: **ваши руки полны крови**». (Ис 1, 11-15)

В порочном понимании Его слов Он упрекает Своих падших сынов и устами пророка Иеремии, говоря им иронически:

«(...) всесожжения ваши прилагайте к жертвам вашим и ешьте мясо; **ибо отцам вашим Я не говорил и не давал им заповеди в тот день, в который Я вывел их из земли Египетской, о всесожжении и жертве**». (Иерем 7, 21-22)

И то же самое повторяет устами пророка Осии:

«Написал Я ему важные законы Мои, но они сочтены им как бы чужие. В жертвоприношениях Мне они приносят мясо и едят его; Господу неуютны они». (Осия 8, 12-13)

Всё это однозначно свидетельствует о том, что жертвоприношение животных и употребление их мяса в пищу неуютны Богу и являются следствием неверного, плотского толкования Его Слов или просто игнорирования Его законов.

Наконец, устами пророка Исаии Он даёт чёткое определение кровавым жертвоприношениям:

«Заколающий вола - то же, что убивающий человека; приносящий агнца в жертву - то же, что задушающий пса; приносящий семидал - то же, что приносящий свиную кровь; воскуряющий фимиам [в память] - то же, что молящийся идола; и как они избрали собственные свои пути, и душа их находит удовольствие в мерзостях их, так и Я употреблю их обольщение и наведу на них ужасное для них: потому что Я звал, и не было отвечающего, говорил, и они не слушали, а делали злое в очах Моих и **избирали то, что неуютно Мне**» (Ис 66, 3-4)

Как видим, везде Господь говорит о неуютности Ему кровавых жертвоприношений, которые апостол Павел даже определяет не иначе как служение бесам, а не Богу.

«Язычники, - говорит он, - принося жертвы, приносят бесам, а не Богу. Но я не хочу, чтобы вы были в общении с бесами» (1Кор 10: 20), - потому что, поступая так, сыны Божие перестают быть сынами Всевышнего и превращаются в идолопоклонников, не знающих Отца своего.

Фактически, то же самое Господь утверждает и устами сивиллы, замечая с горечью:

«...совершают жертвоприношения на своих алтарях, разливают кровь для своих богов, сжигают мясо и кости, полные сути (мозга), и возжигают светильники - для Меня, тогда как Я Сам есть Тот, Кто даёт свет. Смертные, опьянённые всеу бесполезными идолами, они делают мне возлияния вина как если бы Я был жаждущим богом. Не нуждаюсь Я ни в ваших жертвоприношениях, ни в ваших возлияниях, ни в проклятом жире, ни в омерзительной крови, - в этом обряде жестоком и гибельном, совершаемом для духов уже умерших царей и тиранов, выдаваемых за существа небесные. Человек - это Мой образ, наделённый справедливым умом. Приготовь для него стол чистый и бескровный, изобилующий добром, и дай хлеб голодному, питьё жаждущему и одежду нагому: выдели всё это чистыми руками от того, что ты приобрёл своими собственными усилиями.» (Книга 8-я, стр. 357)⁷

Её же устами Он говорит и о том, как отказаться от кровавых жертвоприношений и очиститься душой:

«Будешь приносить жертвы наивысшему бессмертному Богу не воскурением ладана, не закалыванием многошёрстного барашка, а вместе со всеми твоими единокровными поймашь несколько диких птиц и, молясь, отпустишь их в полёт, вознеся при этом глаза к небу, зальёшь водой чистый огонь, воскликнув одновременно: «Также, как Отец зародил тебя как Слово, так и я отпустил птицу – быстрое Слово, вестницу слов, окропив святой водой Твоё крещение, посредством которого Ты возник из огня»» (Книга 7-я, стр. 341).⁸

Отсюда следует также, что и воскурение ладана, и кровавые жертвоприношения – это языческие ритуальные действия, не имеющие ничего общего с требованиями Святого Духа Божиего, которые выражены в следующих словах уже обновлённых сынов Божиих, приведённых той же пророчицей:

«... радостные, не позволяем себе в качестве компенсации посылать кровь заколотых овец для возлияний, в которых приносятся в жертву быки с целью искупления от земного наказания, не осмеливаемся очернять сияние эфира ни жирным дымом, исходящим из плотоядного жертвенного костра, ни нечистыми испарениями; наоборот, радуясь непорочным мыслям, с радушием настроением, неисчерпаемой любовью и руками, полными даров, мы призваны отрадными псалмами и божественными песнопениями без конца и без лжи возносить Тебе наше восхваление, Бог глубочайшей мудрости, творец всего». (Книга 8-я, стр.360)⁹

Смысл духовных жертв в том, что Господь Сам является Духом и Духом Своим создал живые души. И независимо от того, кому они принадлежат, - человеку или прочей твари, - убивающий их замахивается на Бога. К тому же суть убийства такова, что убивший живую душу животных, птиц и рыб - убьёт и человека, принесший их в жертву, - принесёт в жертву и человека. Именно с этим связан следующий совет Тибетского евангелия (которое, хотя и компилятивное и во многом лживое, однако нижеприводимый фрагмент его, несомненно, наущен Святым духом):

«Не только не совершайте человеческих жертвоприношений, но вообще не закалывайте ни одного животного, которому дана была жизнь, ибо все сотворено на пользу человека» . (Тибетское евангелие 7: 14)¹⁰

И в самом деле, Господь, создавший мир на основе соответствий, в лице животных, птиц и рыб дал образы свойствам и чувствам души человеческой и оживил их, так что вполне можно сказать, что вкушающий их мясо, не отдавая себе отчёта в этом, питается собственными плотью и кровью до самого своего разрушения, свидетельствуя одновременно о жестокости своего сердца.

Как видим, все приведённые мысли Священного Писания соответствуют второму из рассматриваемых текстов, который и есть тот, что исходит из логики Библии. Этот текст, как уже было отмечено, ясен и чётко, в то время как первый текст носит на себе следы явной компиляции, сделанной с нечистой целью направить мысль человека по ложному пути, который, хотя и нравится его плоти, но самого его ведёт к смерти.

Теперь на основе этих двух текстов попробуем восстановить подлинный текст.

«Вы растите и плодитесь на земле, и размножайтесь на ней, и будьте во благословение на ней! И вот Я дал вам в пищу всё то, что произрастает, как зелень

травная, чтобы вы ели. Только плоть, в которой живая душа, вы не должны вкушать с кровию, ибо душа всякой плоти есть кровь, да не взыщется кровь вашей души. (Так что вам предписано) никогда не есть крови зверей, ибо человек, который ест кровь дикого зверя, и скота, и птиц, пока стоит земля, будет истреблен на земле — он и его семья. И Он повелел сынам Израиля не есть крови, дабы они и их семья существовали пред Господом, Богом нашим, всегда. И для сего закона нет конца времени; вечно они должны соблюдать его вместе с потомками, чтобы непрерывно кровию (душою) за вас испрашивалось прощение пред жертвенником; ежедневно, утром и вечером, должно испрашивать у Господа прощение за них, чтобы они соблюдали это и не были истреблены.»

Вот смысл подлинного послания, из которого составитель первого фальшивого текста изъясил некоторые части, чтобы дополнить их своими лживыми толкованиями, и, выдав последние за Слово Божие, смутить и развратить человека, ведь обычно, когда есть сомнения в двух текстах, касающихся одного и того же вопроса, всегда выбирается тот из них, который, будучи созвучен с требованиями плоти, более понятен земному жителю. Кроме того, свой фальшивый текст осквернитель всегда располагает прежде подлинного, что психологически концентрирует внимание читателя именно на нём, в то время как подлинный текст остаётся как бы в тени. Так и в этом случае: первым идёт фальшивый текст - тот, что позволяет употреблять в пищу всех животных, птиц и рыб. И понятно, почему именно он был внесён в Библию (Быт 9: 1-7), заменив собой подлинный текст. Уцепившись за этот фальшивый текст, толкователи и священники, не задумываясь над Словом Творца, оправдывают мясоедство, лицемерно заявляя, что, хотя ранее Господь, как человеку, так и животным, предназначил лишь растительную пищу (Быт 1: 29-30), но во времена Ноя Он изменил Своё Слово и позволил человеку есть мясо. Так, придавая Творцу непостоянный образ и не делая выводов из общего содержания библейских текстов или просто путая Его с Князем мира сего, они следуют требованиям своего собственного чрева, не препятствуя ни себе, ни пастве своей питаться мясом и при этом причисляют себя и паству свою к сынам Божиим. Некоторые даже, - из тех, кто вообще не воспринимают святости, - нашли «компромиссный выход», якобы, согласный со Словом Божиим, но при котором удовлетворены ещё и требования плоти. Эти, то ли по непониманию, то ли по особому бессердечию, сначала жесточайшим образом проливают кровь живых ещё существ, а потом поедают их «обескровленную» плоть, не давая себе отчёта в том, что во всех случаях они убивают живые души.

Ах, этот безумный мир, не сознающий своего безумия и чудовищной жестокости!.. Кто его сделал таким, если не сам «человек», исполнившись духом Хама? Он же и исказил библейский текст, в оригинале своём принадлежащий совершенному Богу, Который и от сынов Своих требует совершенства, говоря им: «будьте совершенны, как совершен Отец ваш Небесный». (Мф 5: 48 и Лев 19: 2) и не убивайте живой души.

Ясно, что целью такого искажения является хитростью отстранить человека от воли Творца и заставить его выполнять волю Князя мира сего, врага Божиего и человеческого, основанную на требованиях смертной плоти, а не Духа Святого. Поэтому те, кто настаивают на этом искажённом тексте, по сути требования плоти предпочитают требованиям Духа Святого, и тем самым умерщвляют как свою совесть, так и свою душу, ибо ради временной жизни они жертвуют жизнью вечной.

В итоге можно сказать, что осквернители Святых текстов не зря потрудились и продолжают трудиться, ибо они добились своего: человек не отдаёт себе отчёта в том, что живёт как чудовище, пожирающее живые души и тем самым убивающее свою собственную душу, но при этом считающее себя носителем образа Божиего. Только никто не задаёт себе вопроса: какого бога?...

1. Книга Юбилеев. См. Библиотеку Якова Кротова. Ветхозаветные апокрифы: http://krotov.info/library/bible/comm3/vz_apokr1.htm
2. Там же
3. *Господь сделал человека властелином всех благ и не судит души животных из-за человека, а судит души человеческие из-за души животных в великом эоне. Ибо Он предназначил человеку особое место, и как сочтены все души человеческие, таким же образом сочтены и души животных, так чтобы ни одна из этих созданных Богом душ не могла погибнуть до дня Великого Суда. И все души животных обвиняют человека в том, что он плохой пастырь, который плохо относится к душам животных, плохо относится к своей собственной душе.* (Книга тайн Еноха 15: 5-9) - Fuente: A. Díez Macho, ed. *Apócrifos del Antiguo Testamento*, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202. La letra cursiva, que se observa en el presente documento, refleja un texto propio, típico, diferente de la redacción larga que se ofrece como Henoc 2.
4. «Завещание Левия». - См. Библиотеку Якова Кротова. Апокрифические апокалипсисы. В «Завещаниях двенадцати патриархов» http://krotov.info/acts/01/joseph/apok_01.html
5. Намёк на грядущую жертву Христа и на то, что без жертвы нет спасения.
6. Оракулы сивиллы – Oraculos sibilinos. – Apócrifos del AT por A.Diez Macho, Tomo III
- 7-8. Там же
9. Тибетское евангелие. [Электронная библиотека RoyalLib.com](https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0) - https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0

Вместо заключения

Я рассмотрела здесь всего лишь несколько примеров двойных стандартов, появившихся в Священном Писании вследствие вмешательства в него человека. Но внимательный исследователь текстов найдёт в них и другие подобные примеры.

Пишу же я об этом не для того, чтобы развенчать Священное Писание, а, наоборот, с целью очистить его от всяких лживых наростов, чтобы оно засияло своей первозданной святостью, которая поставлена под сомнение разного рода подлогами и двойными стандартами, якобы, принадлежащими Слову Божию, и из-за которых Создатель представляется непоследовательным и двусмысленным, как сам человек. А повреждение облика Создателя неизменно влечёт за собой и повреждение самого человека, которое так и началось – со лжи библейского Змея-диавола и продолжается по сей день, ибо всё, что происходит в мире сем, является следствием борьбы последнего с Богом, или борьбы временного материального мира с миром духовным и вечным, в результате которой сегодня, как и в первые времена творения, человек стоит перед выбором, точнее, перед необходимостью жертвы со своей стороны, обусловленной его выбором. И от того, что он изберёт и чем пожертвует, - временным или вечным, ложью или истиной, - зависит его *жизнь* или *смерть* в вечности.

**Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և աստվածաշնչյան
պարականոն գրվածքներում. Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի
մեջ:**

Հայտնի է, որ Հին և Նոր Կտակարաններից բաղկացած Աստվածաշունչը Աստծո կողմից ներշնչված գրությունների հավաքածու է, որը տրված է հավերժությունից վտարված մարդուն՝ արարչագործության իրական պատճառների և ճակատագրերի մեջ կողմնորոշվելու համար, ինչն անհրաժեշտ է նրան որպես Աստծո պատկեր և նմանություն աստիճանական ձևավորման, փրկության և անապական աշխարհ վերադարձի համար: Իրենց խորը հոգևոր և տրամաբանական հետևողականությամբ երկու Կտակարանները կազմում են բացարձակ միություն: Դրանում կարող է համոզվել ամբողջովին առակներից բաղկացած և ուղղված միաժամանակ հավերժական և ժամանակավոր աշխարհներին աստվածաշնչյան տեքստերի ցանկացած բարեխիղճ և անկողմնակալ ուսումնասիրող:

Այնուամենայնիվ, երկու Կտակարանների տեքստերը, ինչպես ես բազում անգամ ցույց եմ տվել իմ գրքերում, չեն խուսափել մարդու միջամտություններից, որոնց պատճառը կա՛մ տեքստի իմաստը չմտնելն է, կա՛մ էլ կարդացողին ճշմարտությունից շեղելու կանխորոշված նպատակը: Այդ միջամտությունները բազմազան են և հստակորեն բացահայտվում են Արարչի Խոսքին ոչ բնորոշ տրամաբանական խախտումների առկայությամբ, որոնց ընդհանուր թիվը այժմ դժվար է որոշել: Դրանցից շատերը ես ներկայացրել եմ իմ *«Шесть дней творения и Седьмой День»* և *«Армения библейская – земля неведомая»* գրքերում: ¹ Բայց այսօր կխոսեմ միջամտությունների մեկ այլ ձևի մասին, այն է՝ Սուրբ տեքստերում հայտնված երկակի չափանիշների մասին, ինչպիսին են, օրինակ, հետևյալները.

- 1) Ենոք (Ենո(վ)ք) պատրիարքը Կայենի և Սեթի ծագումնաբանություններում:
- 2) Մեմի երկու հակասական ծագումնաբանությունները Ծննդոցի 10-րդ և 11-րդ գլուխներում:
- 3) Տարբեր պատմություններ Հակոբին Իսրայել անունը շնորհելու մասին Ծննդոցի 32-րդ և 35-րդ գլուխներում:
- 4) Հակասություն վաշխառության վերաբերյալ Հին Կտակարանում:
- 5) Մարդու սնունդի հետ կապված հակասությունները, որ գտնում ենք աստվածաշնչյան պարականոն «Հոբեյանների գրքում»:

Հասկանալի է, որ աշխարհը ոչնչից ստեղծած Տերը, կատարյալ լինելով (Մատթեոս 5.48),² չի կարող հակասել Ինքն Իրեն: Հետևաբար, երկու իրարամերժ հաղորդություններից մեկն ակնհայտորեն կեղծ է: Դրանում համոզվելու համար նշված կետերը առանձին-առանձին դիտարկենք:

1. Ենոք (Ենո(վ)ք) պատրիարքը և Կայենի, և Սէթի ծագումնաբանություններում

Բուն հարցին անցնելուց առաջ հիշենք, որ Աստվածը «Բանով» է (Արարիչ Խոսքով) ստեղծել աշխարհը: (Հվն 1: 1-3) Ուստի, եթե Իրեն ամեն մի Խոսքը առանձին արարչություն է, պարզ է, որ միևնույն խոսքով հնարավոր չէ տարբեր բաներ ստեղծել, քանի որ ամեն բան իրեն հատուկ անվանումն ունի իր էությանը համապատասխան:

Անունը՝ նույնպես խոսք է, հետևաբար Աստծո կողմից մարդուն տրված անունը (Ադամ, Եվա, Կայեն, Անել, Սէթ, Նոյ, Հաբեթ, Աբրահամ, Հակոբ և այլն) արտացոլում է այդ անունը կրողի անկրկնելիությունը, ուստի նույն անունը չի կարող տրվել մեկ ուրիշին: Դա հնարավոր է միայն մարդկանց շրջանակում:

Այժմ, միշտ մտքում պահելով այդ փաստը՝ անդրադառնանք Կայենի (Ծնդ 4: 17-22) և Սէթի (Ծնդ 5: 6-32) ծագումնաբանություններին:

Կայեն
Ենոք
Գայիրադ
Մայիել,
Մաթուսայել
Ղամէք
Յոբել և Յոբալ, Թոբել Կայեն

Սէթ
Ենովս
Կայնան
Մադադիել
Յարեդ
Ենովք
Մաթուսադա
Ղամէք
Նոյ

Համեմատելով երկու ծագումնաբանությունները՝ մենք տեսնում ենք, որ դրանք, ըստ էության, պարունակում են նույն անունները միայն այլ հերթականությամբ դասավորված և ոմանք՝ թեթև աղավաղումով, որ լեզվական խոտորման հետևանք է: Խոտորումներ կամ կրկնություններ են Կայենի *Ենոքը* և Սէթի *Ենովքը* (և, գուցե, նաև *Ենովսը*), Կայենի *Գայիրադը* և Սէթի *Յարեդը*, Կայենի *Մայիելը* և Սէթի *Մադադիելը*, Կայենի *Մաթուսայելը* և Սէթի *Մաթուսադան*, Կայենի և Սէթի *Ղամէքները*, Կայենի *Թոբել Կայենը (Յոբել և Յոբալ)* և Սէթի *Կայնանը*: Չի կրկնվում միայն Սէթի ծագումնաբանության *Նոյը*:³

Սակայն այսօր միայն Ենո(վ)քի մասին կխոսենք, քանզի նա է ամենաճանաչվածը և ամենախորհրդավորը:

Ակնհայտ է, որ Սէթի *Ենովքը*՝ Կայենի *Ենոքի* խոտորումն է, ներկայացված որպես առանձին անուն: Հետաքրքիր է, որ հեբրայական և հունական տեքստերում, որոնցից արվել է հայերեն թարգմանությունը, այդպիսի տարբերություն չկա: Այնտեղ և Կայենի Ենոքը, և Սէթի Ենովքը միևնույն անունով են ներկայացված: Օրինակ, հունական տեքստում մենք երկու դեպքում էլ տեսնում ենք *Ενωχ* անունը:

Նույնը գտնում ենք այլ լեզուներով թարգմանված Աստվածաշնչի տեքստերում:
Օրինակ, ռուսերեն լեզվով թարգմանության մեջ.

Каин
Енох
Ирад (Гайдад)
Мехиаель (Малелеил)
Мафусал
Ламех
Иавал и Иувал, Тувалкаин (Фовел)

Сиф
Енос
Каинан
Малелеил
Иаред
Енох
Мафусал
Ламех
Ной

Կամ իսպաներեն լեզվով.

Caín
Henoc
Irad
Mejuyael,
Metusael
Lámek/c
Yabal y Yubal, Túbal Caín,

Set
Enos
Quenán
Mahalalel
Yéred
Henoc
Matusalén
Lámek
Noé

Հասկանալի չէ այս պարագայում, ինչու են մեր հայրերը Սեթի Ենոքին *Ենուկ* անվանել: Եթե դա արել են Կայենի *Ենոքին* Սեթի *Ենոքից* տարբերելու համար, նշանակում է, որ արդեն միջամտված տեքստում մի նոր միջամտում են արել: Երկու դեպքում էլ այդ անվան ներկայությունը տարբեր ծագումնաբանությունների մեջ կամ մոլորության, կամ էլ խաբեության հետևանք է: Կարող ենք ենթադրել, որ, նկատելով այդ անհեթեթությունը, մեր հայրերը ցանկացել են շտկել տեքստը, բայց դա արել են անհաջող ձևով, որովհետև նույն անունը իր խոտորումով փոխելը ոչինչ չի շտկում, քանզի սխալը նույն անունների կրկնության մեջ է: Նկատի ունենալով այդ փաստը՝ ես այսուհետև **հորինված Ենուկի փոխարեն հանրաձանոթ Ենոք անունը կօգտագործեմ**, որը, անշուշտ, չի կարող պատկանալ երկու ծագումնաբանություններին, այլ միայն մեկին:

Տեսնենք այժմ, դրանցից որի՞ն է նա պատկանում. Կայենի՞ ծագումնաբանությանը թե՞ Սեթի:

Ինչպես գիտենք, Կայենը և Սեթը երկու հակադիր սկզբունքներ են ներկայացնում:

Կայենը՝ Ադամի առաջին որդին, նախանձից սպանեց իր եղբորը՝ Աբելին, քանի որ Աստծուն ավելի շատ դուր եկավ Աբելի հոգևոր պարգևը, քան Կայենի նյութականը: Եվ Կայենը սպանեց Աբելին: Պատժառը, ըստ Սուրբ Գրքի, նրանում

էր, որ Կայէնը ծնվել էր Օձի սերմից (խոսքից), այսինքն՝ Օձի հետ մարդու հոգևոր շնությունից: ⁴

Ինչ վերաբերում է Սէթին, նա Աստծո կողմից Ադամին տրվեց սպանված Աբելի փոխարեն: (Ծննդ 4:25) Այլ կերպ ասած, Սէթը փոխարինեց Աբելին: Իսկ դա նշանակում է, որ նա, ինչպես և Աբելը, ծնվել էր Աստծո սերմից (խոսքից), այսինքն՝ Աստծուց և Աստծո համար:

Բայց չնայաց դրան, ըստ այս տարօրինակ ծագումնաբանությունների, դուրս է գալիս, որ երկու հակադիր սկզբունքները, այն է՝ բարին և չարը, նույն սերունդն ունեն, ինչը ակնհայտ անհեթեթություն է, քանի որ բարին չարի սերմից չի կարող բողբոջել, ինչպես և չարը՝ բարու սերմից: Ըստ Քրիստոսի, *«բարի ծառ չ'կայ, որ չար պտուղ բերէ. եւ ոչ էլ չար ծառ, որ բարի պտուղ բերէ: Որովհետեւ ամեն մէկ ծառ իր պտղիցն է ճանաչվում. Որովհետեւ փշերից թուզ չեն քաղում, եւ ոչ մորենուցը խաղող են կթում: Բարի մարդն իր սրտի բարի գանձիցը բարի է բղխում, եւ չար մարդն իր սրտի չար գանձիցը չար է բղխում»* (Ղուկ 6: 43-45)

Այսպիսով պարզ է, որ Կայէնն ու Սէթը երկու տարբեր ծառերի նման տարբեր պտուղներ ունեն: Ուստի նույն անունները իրենց ծագումնաբանություններում վկայում են մարդու կողմից թույլ տված մանիպուլյացիաների մասին, այն է. միջամտումը Սուրբ տեքստի մեջ և արված փոփոխությունները, որոնք ամենավատ ձևով դրսևորվում են Ենոքի կապակցությամբ:

Մեզ հասած Աստվածաշնչի տեքստը Ենոքին քիչ է անդրադառնում: Եվ դա պատահական չէ:

Ենոք պատրիարքին եւ նվիրել եմ ամբողջ մի գլուխ իմ վերը նշված *«Шесть дней творения и Седьмой День»* գրքում: Ուստի այստեղ միայն կրճատ ձևով կներկայացնեմ նրան:

Ըստ Ծննդոցի, *«Ենովքն Աստուծոյ հետ վարուեցաւ»* (Ծնն 5: 22 և 24), այսինքն՝ ոչ ինչպես Կայէնը, որ *«Եհովայի երեսի առաջից դուրս գնաց եւ Նայիդ երկրումը բնակուեց Եդէմի արեւելքում»* (Ծնն 4: 16)

«Աստուծոյ հետ վարուելը» նշանակում է նայել ճշմարտության և արդարության երեսին և արտացոլել նրանց, իսկ *«Եհովայի երեսի առաջից դուրս գալը եւ Նայիդ երկրում բնակուելը Եդէմի արեւելքում»* նշանակում է հրաժարվել ճշմարտությունից և արդարությունից ու, ստի մեջ ապաստան գտնելով, Եդէմի դիմաց կառուցել մի նոր, նյութական «արեւելք», կամ կեղծ դրախտ:

Միայն այս տեղեկությունները արդեն մեզ միանշանակ ցույց են տալիս, որ Ենոքը չէր կարող Կայէնի «որդին» լինել, մանավանդ որ ինքն վկայել էր իր մասին հետևյալը.

«Այն հրեշտակը եկավ ինձ մոտ և ասած. – Դու եւ մարդու որդին, որ ճշմարտության համար ես ծնվել, ճշմարտությունը քո մեջ է ապրում, և «Օրերի Հոր» ճշմարտությունը քեզ չի լքի (...) և բոլորը քո ճանապարհը կբռնեն: Քո հետ կլինի ճշմարտության բնակությունը և նա քեզնից չի հեռանա հավիտյանս հավետ: Երկար կյանք կլինի և խաղաղություն արդարների համար այդ մարդի»

որդու ժամանակ և նրանք ոգիների Տիրոջ անունով կքայլեն ուղիղ ճանապարհով և հավիտյան խաղաղություն կունենան»: (1 Ենոք 71: 14, 16-17) ⁵

Իսկ դրանից առաջ Ենոքը նաև գրել էր, որ **«հրեշտակները պարաններ վերցրին, որպեսզի ընտրվածների և արդարների համար տեղ չափեն իմ կողքը»** (1 Ենոք 12:3):

Ենոքի վերը նշված խոսքերից պարզ է դառնում, որ նա անձնավորում է Աստծո ճշմարտությունն ու արդարությունը, և բոլոր նրանք, ովքեր կգնան ճշմարտության ճանապարհով, նրա կողքը կլինեն, քանզի նրանց է պատկանում Կյանքի ժառանգությունը:

Ենոքի ասածը ակամա մեզ մտովի ուղղում է դեպի մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը, ով ասաց. **«Ես եմ ճանապարհը և ճշմարտությունը և կյանքը»** (Հովհաննես 14.6), խոստանալով բոլոր նրանց, ովքեր կհետևեն Իրեն, Հազարամյա Թագավորության ժառանգությունը Իր կողքին:

«Եվ եթե գնամ, - ասաց Քրիստոսը, - և ձեզ համար տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ և ձեզ ինձ մոտ կառնեմ, որ ուր ես եմ, դուք էլ լինեք»: (Հովհաննես 14:3)

Ինչպես տեսնում ենք, Ենոքի և Քրիստոսի խոսքերը համընկնում են:

Պարզ է, որ ճշմարտության ու արդարության ճանապարհով գնում են միայն նրանք, ովքեր գիտակցում են Տիրոջ կատարելությունը: Իսկ դրա գիտակցումը, միայն սրբերին և ընտրյալներին է տրվում: Նրանց աչքերից այդ պարագայում ընկնում է մարդկանց աչքերը փակող ժամանակավոր աշխարհի վարագույրը, և նրանք սկսում են տեսնել աստվածաշնչյան Օծի խոսքի համաձայն կառուցված աշխարհի ամբողջ սուտն ու դաժանությունը և, ատելությամբ լցվելով վերջինի հանդեպ՝ հոգով օտարանում են նրան: Ինչպես ասում է Ենոքը, **«Ոգիների Տիրոջ իմաստությունը հայտնաբերում է Իրեն սրբերին և ընտրյալներին, որովհետև Նա պահպանում է արդարների բախտը, քանի որ նրանք ատեցին և արհամարհեցին անիրավության այս աշխարհը և նրա բոլոր գործերն ու ճանապարհները և փրկվում են հանուն Ոգիների Տիրոջը, և նա դառնում է նրանց կյանքի վրիժառուն»** (1 Libro de Enoc 8: 25) ⁶:

Դժվար չէ նկատել, որ Ենոքի նաև այս խոսքերը համահունչ են Հիսուս Քրիստոսի և Նրա առաքյալների ասածներին.

«Իր անձը սիրողը՝, - ասում էր Հիսուսը, - կ'կորցնե նորան, եւ իր անձն ատողը այս աշխարհքումը, յաւիտենական կեանքի մէջ կ'պահէ նորան»: (Հվ 12: 25)

Նրան ձայնաքցում է Հովհաննես առաքյալը, ասելով.

«Եթէ մէկն աշխարհքը սիրէ, Հօր սէրը նորանում չէ. Որովհետեւ ամեն ինչ որ աշխարհքումն է՝ մարմնի ցանկութիւնը, աչքերի ցանկութիւնը եւ այս կեանքի ամբարտաւանութիւնը, Հօրիցը չէ, այլ աշխարհքիցն է: Եւ աշխարհքը անցնում է եւ նորա ցանկութիւնն էլ, բայց Աստուծոյ կամքն անողը մնում է յաւիտեան»: (1Հվ 2: 15-17)

Նաև Հակոբ առաքյալը, որ գրում է. **«Շնացողներ, չգիտէ՞ք որ աշխարհքիս սէրը թշնամութիւն է Աստուծոյ դէմ. արդ ով որ կարողանայ աշխարհքի բարեկամ լինել, իր անձն Աստուծոյ թշնամի կ'անէ»:** (Հկ 4: 4)

Ենոքը, ով հասկացել էր ընկած Ադամի աշխարհի ողբերգական էությունը, Տիրոջ կողմից երկինք տարվեց՝ չտեսնելով մահը: Դրա մասին առաջին հերթին Ծննդոցն է վկայում, որտեղ կարդում ենք.

«Ենոքն Աստծու առաջ քայլեց և չէր գտնվում, որովհետև Աստված նրան վերցրեց»: (Ծն 5: 24) Նույնը Սիրաքն է ասում (Սիր 44: 16), որը հետո ավելացնում է. «Երկրի վրա Ենոքի նման մեկ ուրիշը չի եղել, քանի որ նա առնանգվել է երկրից»: (Սիրաք 49:16)

Ինքներս մեզ հարց տանք՝ որտե՞ղ է նա առնանգվել:

Մեր հարցին ինքն Ենոքն է պատասխանում, *Աչուզան* անվանելով այդ տեղը.

«(...) և նրանք եկան այն տեղը, - գրում է նա, - որ կոչվում էր *Աչուզան* և որտեղ Ենոքն էր բնակվում իր որդիների հետ:» (Libro de los secretos de Enoc cap. 16: 2) ⁷

Աչուզանի գտնվելու վայրի վերաբերյալ նույն գրքում գրված է, որ «*նա գտնվում է երկրի կենտրոնում, որտեղ ստեղծվել է Ադամը և որտեղ նա հետագայում թաղվել է*» (Libro de los secretos de Enoc 23: 45-46)⁸, այսինքն՝ խոսքը դրախտի երկրի մասին է, որը, ըստ նրա Գաղտնիքների գրքի, գտնվում էր «*փտության և անփտության միջև*» (Libro de los secretos de Enoc 5: 4),⁹ կամ որտեղ ավարտվում է երկրայինը և սկսվում է երկնայինը: Ահա թե ինչու, անդրադառնալով Ենոքի բնակավայրին, նրա որդիներն ասացին նաև, որ «*նա բնակվում է հրեշտակների մոտ*», «*երկրի սահմանին*» (1 Libro de Enoc 106: 7-8 կամ 1 ԿԽ. ԵՈՒՅԱ 20: 7-8).¹⁰

Դրա մասին է վկայում նաև այն, որ *Աչուզանի* թագավորին Ենոքը անվանում է *Մելքիսեդեկ*.

«*Մելքիսեդեկը*, - ասում է նա, - *կլինի քահանան և Աչուզանի թագավորը*» (Libro de los secretos de Enoc 23:45-47) ¹¹

Իսկ ո՞վ է *Մելքիսեդեկը*: Տերը այդ անունով Հիսուս Քրիստոսին անվանեց , ասելով Նրան.

«*Պաշտոնայ ես յաւիտեան Մելքիսեդեկի կարգի պէս*» (Եբր 5: 5-6, Սղ 110: 4)

Ինչպես հայտնի է, ըստ Ծննդոցի, «*Մելքիսեդեկը՝ Սաղեմի թագավորն է*» և «*Բարձրյալ Աստծո քահանան*» (Ծննդոց 14.18) Հայտնի է նաև, որ *Սաղեմը՝ Երուսաղեմի* կրճատված ձևն է, բայց ոչ երկրային, այլ անտեսանելի, Երկնային: Սա նշանակում է, որ *Աչուզանը վերաբերում է Երկնային Երուսաղեմին*.

Ենոքի խոստովանությամբ, այս ամենի մասին նա կարդացել էր «*երկնքի տախտակների*» վրա և հետո Աստծո հրամանով գրի էր առել կարդացածը 366 գրքում:

«*Եվ ես նստեցի, - ասում է նա, - ուղիղ վաթսուն օր և վաթսուն գիշեր և ամեն ինչ ճշգրիտ կերպով ներկայացրեցի, գրելով երեք հարյուր վաթսունվեց գիրք*»: (Libro de los secretos de Enoc 10: 9) ¹²

Ցավոք, այդ գրքերից միայն մի քանի հատվածներ են հասել մեզ, որոնք ներկայացվել են հետազոտողների կողմից պայմանականորեն նշված երեք գրքերում:⁷ Ենոքի ժառանգությունը ամենայն հավանականությամբ, այն

աղբյուրն է եղել, որ սնուցել է Սուրբ տեքստերը, ինչպես հավաքված Աստվածաշնչում, այնպես և ներկայացված որոշ պարականոն գրքերում:

Այսպիսով, եթե Ենոքը՝ Աստծո ճշմարտությունն ու արդարությունն ներկայացնող Քրիստոսի, Երկնային Երուսաղեմի Թագավորի ու Քահանայապետի առաջնապատկերն էր, արդյոք, կարո՞ղ էր նա լինել ստախոս ու հանցագործ Կայենի, կամ սատանայի սերմից:

Հասկանալի է, որ ոչ: Հասկանալի է, որ դա անհեթեթություն է: Ուրեմն իրականում Ենոքը Մեթի ծագումնաբանությանն էր պատկանում:

Եվ այնուամենայնիվ, ինչ-որ մեկը նրան նաև Կայենի որդիներին է վերագրել և ինտենսիվորեն պրոպագանդում է այդ միտքը սովորական ընթերցողների շրջանում, - օրինակ, խաչբառեր լուծողների, ինչի մասին համենայն դեպս, վկայում են արգենտինական խաչբառերը, որոնցում պատրիարքը մշտապես հայտնվում է որպես Կայենի որդի:

Բայց, ինչպես արդեն նշեցի, դա վերաբերում է ոչ միայն Ենոքին, քանզի Կայենի ծագումնաբանության մեջ, փաստորեն , ներկայացված են համարյա բոլոր Մեթի որդիները միայն երկու բացառությամբ. *Նոյի*, որը Կայենի ծագումնաբանության մեջ չկա, և *Կայնանի*, որը, չնայաց նրան, որ Մեթի ծագումնաբանության մեջ է ընդգրկված, իրականում պիտի պատկանար Կայենի ծագումնաբանությանը, քանզի այդ անվան արմատը համնկնում է *Թոբել (Յոբել և Յոբալ) Կայենի* արմատի հետ:

Հարց է ծագում. ո՞վ, ե՞րբ և ի՞նչ նպատակով ներդրեց այդ երկակի չափանիշը Ենոքի և մյուս պատրիարքների ծագումնաբանությունների մեջ և ինչու՞ երկու իրար հակասող տարբերակներից միշտ ընտրվում է կեղծ'ը, ինչպես կհամոզվենք առջևում:

Այս հարցին երկու պատասխան կա. Կամ դա արված է և արվում է մինչ այսօր, Կայենին և Մեթին ներկայացնող սկզբունքների անհամատեղելիությունն չհասկանալու պատճառով, կամ էլ Քրիստոսի հետքերը ջնջելու նկատառումով, քանզի Աստվածաշնչյան առակը Ենոքի անվան տակ Քրիստոսի պատկերն է ներկայացնում: Այսպիսով կարդացողը մոլորության մեջ է գցվում, նրա մեջ կասկածներ են սերմանվում , նույնիսկ խախտվում է նրա հավատքը 'սուրբ Գրքի հանդեպ, քանզի նրա մեջ առաջանում է այն միտքը, որ Կայենից էլ կարող են Աստծո զավակներ ծնվել: Եվ չնայաց նրան, որ այդ միտքը հրեշային անհեթեթություն է և նույնիսկ աստվածապղծություն, նա շատ բնական է թվուն այն մեծամասնության համար, որ սովոր է նյութական հարթակի վրա մտածել և ոչ ոգեկան: Սակայն ոգու սերմը անփոփոխ է և ոգին է որոշում բարու կամ չարի սերմը: Այսպիսով պատահական չէ այն համոզմունքը, որ այս աշխարհի Իշխանը ցանկանում է ջնջել աստվածայինը մարդու մեջ, խառնելով այն չարի հետ: Դրա համար էլ Մեթի որդիները ներկայացվում են նաև որպես Կայենի որդիներ: Նույն պատճառով էլ Ենոքի մասին (որ սրբության պատկերն էր) տեղեկությունները հանվել են Սուրբ գրքերից այն մարդկանց կողմից, որ սպասարկում էին և են Կայենի հետաքրքրությունները:

1. Նշված գրքերը եւ գրել եմ երկու լեզվով՝ ռուսերէն («Шесть дней творения и Седьмой День» - Буэнос-Айрес 2013 և «Армения библейская – земля неведомая» -Буэнос-Айрес 2021) և իսպաներէն «Los seis dias de la creacion y el Dia septimo» (2013) և «Armenia biblica – tierra incognita» (2021))
2. Նայել իմ «Каков библейский Бог и каково Его творение. Два райских древа» (Буэнос-Айрес 2019) գիրքը, նույնպէս ռուսերէն և իսպաներէն լեզվով գրված:
3. Այս փաստը սկզբում ինձ ստիպեց մտածել մարդու հոգում Կայենի և Մեթի ներկայության մասին, բայց նույնիսկ այս դեպքում նրանց «որդիների» անունները նույնը չեն կարող լինել, քանի որ Կայենը և Մեթը երկու անհաշտ սկզբունքներ են. Տես այս մասին իմ «Шесть дней творения и седьмой день» գրքի «Каин и Авель. Сиф» գլուխը:
4. Նշված փաստը ընդգծվում է ինչպէս Աստվածաշնչի կանոնական, այնպէս էլ պարականոն տեքստերում: Օրինակ, ըստ Փիլիպոսի պարականոն Ավետարանի, Քրիստոսը, վկայելով այդ մասին՝ ասում է. «Նախ հայտնվեց շնությունը, հետո մարդասպանը, որ շնությունից ծնվեց. Որովհետև նա օձի որդին էր: Այսպիսով, նա դարձավ իր հոր պէս մարդասպան, և նա սպանեց իր եղբորը: Ուստի «յուրաքանչյուր միություն, որ ծնվում է տարբեր սկզբունքներից, - շնություն է» (Պարակ. Ավետ. Փիլիպոսից, 42): Թարգմանությունը հեղինակի հետևյալ աղբյուրներից.

«Вначале появилось прелюбодееяние, затем убийца, и он был порожден от прелюбодееяния. Ибо он был сыном змия. Поэтому он стал человекоубийцей, как и его отец, и он убил своего брата.

Так, 'всякое сообщество, которое появляется от несхожих друг с другом начал, - прелюбодееяние» (Ап.Ев.от Филиппа, 42) Русская апокрифическая

студия . [Библиотека Наг-Хаммади](http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-phil.shtml) | [http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-](http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-phil.shtml)

[phil.shtml](http://apokrif.fullweb.ru/nag_hammadi/ev-phil.shtml) և

“Primero hubo adulterio y luego (vino) el asesino engendrado de adulterio, pues era el hijo de la serpiente. Por ello vino a ser homicida como su padre y mató a su hermano. Ahora bien, toda relación sexual entre seres no semejantes entre sí es adulterio.” (Ap. Ev. de Philip, 42). Fuente: [Los Evangelios Apócrifos](#), por Aurelio De Santos Otero, [BAC](#)

Այս նույն միտքը արտահայտվում է նաև կանոնական գրքերում: Հովհաննէս առաքյալը խոսելով սիրո մասին և այն հակադրելով Կայենի արարքին՝ ասում է. «Ոչ թէ այնպէս ինչպէս որ Կայենն էր չարիքը եւ իր եղբորն սպանեց. Եւ ի նշու համար սպանեց նորան, որովհետեւ իր գործերը չար էին եւ իր եղբորինը արդար:» (Ս Հովհ. 3.12)

5. A. Díez Macho, ed. [Apócrifos del Antiguo Testamento](#), en 5 vols. publicados. Libro 1 de Henoc (etiópico y griego), trad. por Federico Corriente y Antonio Piñero, en vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 39—143. “Llegó a mí aquel ángel, me saludó y me dijo: —Tú eres el Hijo del hombre que naciste para la justicia; ella a morado en ti, y la justicia del «Principio de días» no te dejará..... Todos

marcharán por tu camino, no dejándote la justicia nunca. Contigo será su morada, contigo su suerte, y de ti no se separarán por los siglos de los siglos. Habrá así largura de días (en la época) de ese Hijo del hombre, y tendrán los justos paz e irán por el camino recto en nombre del Señor de los espíritus eternamente” (1Enoc 71: 14, 16-17). Կամ.

«И тот ангел пришел ко мне, и приветствовал меня своим гласом, и сказал: «ты – сын человеческий, рожденный для правды», и правда обитает над тобою, и правда Главы дней не оставляет тебя».(...) И все, которые в будущем пойдут по твоему пути, - ты, которого правда не оставляет вовек, жилища тех будут возле тебя и наследие их около тебя, и они не будут отделены от тебя во век и от века до века. И таким образом возле того Сына человеческого будет долгая жизнь, и мир наступит для праведных, во имя Господа духов от века до века» (Кн.Еноха 12: 17, 19-20). - Книга Еноха (1-ая книга) – Ветхозаветные апокрифы, СПб, Амфора. 2001 или Библиотека Якова Кротова: http://krotov.info/libr_min/from_1/0008.html

6. La sabiduría del Señor “reservó el lote de los justos porque aborrecieron y desecharon este mundo inicuo, y aborrecieron todas sus obras y maneras en el nombre del Señor de los espíritus, por cuyo nombre son salvos, pues ha sido él el vindicador de sus vidas”. (1Enoc 48: 7) - A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc* (2 *Hen [eslavo]*), trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202. Ենոքի գրքերից բերված հատվածների թարգմանությունը այս գրքի հեղինակին է պատկանում:
7. Տեւ համար 5-ը. “ (...) *vinieron al lugar (llamado) Achuzán, donde se encontraba Henoc con sus hijos*” (Libro de los secretos de Enoc 16: 2).
8. Նույնը. “*en el centro de la tierra, donde fue creado Adán, y allí mismo será emplazado luego su sepulcro*” (Libro de los secretos de Enoc 23: 45)
9. Նույնը. “*está situado entre la corrupción y la incorrupción.*” (Libro de los secretos de Enoc 5: 4)
10. “*él habita con los ángeles, a los confines de la tierra.*” (1 Enoc 106: 7-8) –Տեւ համար 5-ի աղբյուրը
11. Տեւ համար 6-ը.“*Melquisedec será sacerdote y rey en el lugar de Achuzán*” (Libro de los secretos de Enoc 23: 45)
12. Նույնը. “*Yo me estuve sentado el doble de treinta días y treinta noches y apunté exactamente todo, llegando a escribir trescientos sesenta y seis libros*”. (Libro de los secretos de Enoc 10: 9)
13. Երրորդ գիրքը (բացի նշվածներից) սա է. Tercer libro de Enoc *Apócrifo de origen desconocido*. Առաջին անգամ հրատարակվեց 1928 թվին: <http://www.scribd.com/doc/6541879/Anonimo-El-Tercer-Libro-de-Enoc>

2. Մեմի երկու հակասական ծագումնաբանությունները Ծննդոցի 10-րդ և 11-րդ գլուխներում:

Ինչպես նախորդ գլխում, այնպես էլ այստեղ, նախքան հարցի էությանը անդրադառնալը, հարկ էմ գտնում մի քանի նախնական խոսք ասել Նոյի որդիների նշանակության վերաբերյալ, ինչի մասին ես գրել եմ իմ գրեթե բոլոր գրքերում, քանզի Նոյի որդիները Սուրբ Գրքի բանալին են ներկայացնում: Ուստի առանց նրանց նշանակությունը հասկանալու հնարավոր չէ հասկանալ նաև Աստվածաշունչը: Այդ գործերի մեջ ես ցույց եմ տվել, որ *Հաբեթը* անձնավորում է Աստծո Սուրբ Ոգուն, *Քամը*՝ նրան հակառակ անմաքուր ոգուն, որ իր ապաստանը մարդու մարմնի մեջ է գտել, իսկ *Սեմը*՝ Աստծո բնակության համար ստեղծված մարդուն: Ըստ Աստծո ծրագրի, որպեսզի *Սեմը* Աստծո կերպարանք ստանա, նրա «*վրաններում*» պիտի *Հաբեթը* հաստատվի, այսինքն՝ *Սեմի* հոգում պետք է *Հաբեթը* ապրի: Հակառակ դեպքում, եթե *Քամն* է ներխուժում Սեմի հոգու մեջ, որ իրեն համար չէ ստեղծված, ապա *Սեմը* վերածվում է մարդու կերպարանք ունեցող մի հրեշի: Այսպիսով, մարդու մեջ ապրող ոգին է որոշում մարդու որակն ու կերպարը: Ուստի Նոյի երեք որդիները համարժեք չեն: Նրանք չեն ներկայացնում երեք մարմնական ցեղեր, ինչպես ընդունված է մտածել, այլ պարունակում են արարչագործության հիմնական էությունը, որը դրսևորվում է մարդու կողմից Աստծո (*Հաբեթի*) կամ մարմնի ոգու (*Քամի*) ընտրությանը: *Հաբեթին* ընտրելը նպաստում է մարդու կյանքին, իսկ *Քամին* ընտրելու պարագայում, մարդն ինքնաքանդման և մահվան ճանապարհին է բռնում: Նոյի որդիների էությունը չհասկանալն է, որ հանգեցնում է աստվածաշնչյան ծագումնաբանությունների սխալ և խառնաշփոթ մեկնաբանմանը:

Այս հակիրճ նախաբանից հետո և միշտ նկատի ունենալով այն, կարող ենք անցնել այս գլխի հիմնական թեմային:

Ինչպես երևում է վերնագրից, աստվածաշնչյան տեքստում ներկա են *Սեմի (մարդու)* երկու տարբեր ծագումնաբանություններ: Ավելի պարզը դրանցից, որը կարգավորված է հորից որդի, տրված է Ծննդոցի 11-րդ գլխում, որտեղ Սուրբ Աթոռի «Էչմիածին» թարգմանության մեջ կարդում ենք.

10 «Սեմի սերունդները սրանք են. Սեմը հարիւրամեայ հասակում, ջրհեղեղից երկու տարի յետոյ ծնեց Արփաքսադին: (...)

12 Արփաքսադը հարիւր երեսունհինգ տարեկան հասակում ծնեց Կայնանին:

13 Արփաքսադը Կայնանին ծնելուց յետոյ ապրեց եւս չորս հարիւր տարի, ծնեց ուստրեր ու դուստրեր եւ մեռաւ: Կայնանը հարիւր երեսուն տարեկան հասակում ծնեց Սադային: Կայնանը Սադային ծնելուց յետոյ ապրեց եւս երեք հարիւր երեսուն տարի, ծնեց ուստրեր ու դուստրեր եւ մեռաւ:¹

14 Սադան հարիւր երեսուն տարեկան հասակում ծնեց Եբերին: (...)

16 Եբերը հարիւր երեսունչորս տարեկան հասակում ծնեց Փադէկին: (...)

18 Փադէկը հարիւր երեսունչորս տարեկան հասակում ծնեց Ռազաւին: (...)

20 Ռազարը հարիւր երեսուներկու տարեկան հասակում ծնեց Սերուքին: (...)

22 Սերուքը հարիւր երեսուն տարեկան հասակում ծնեց Նաքորին: (...)

24 Նաքորը եօթանասունինը տարեկան հասակում ծնեց Թարային: (...)

26 Թարան եօթանասուն տարեկան հասակում ծնեց Աբրամին, Նաքորին եւ Առանին:» (Ծն 11: 10-26)

Հիմնականում այս ծագումնաբանությունը միանգամայն վստահելի է երևում, եթե բացառենք *Կայնանին*, և նշված երկու *Նաքորներից* համենայն դեպս մեկին: Եվ ահա թե ինչու:

Կայնան անվան արմատը, ինչպես արդեն նշվել է նախորդ գլխում, մատնանշում է *Կայենին*, այսինքն՝ մարմնի ոգու կրողին, և, հետևաբար, բոլոր առումներով այն պետք է վերաբերի *Կայենի / Քամի* ծագումնաբանությանը, մանավանդ որ *Սեմի* նույն ծագումնաբանության հեբրայերեն տեքստում և նրանից կատարված բոլոր թարգմանություններում այս անունը բացակայում է և Արֆաքսադը ուղղակիորեն ծնում է Սադային: Այդպես է նաև Աստվածաշնչի «*Արարատ*» հայերեն թարգմանության տարբերակում, որտեղ կարդում ենք. «*Արփաքսադը երեսունեփինգ տարի ապրեց եւ ծնեց Սադային*»: Այսպիսով, *Կայնանի* հետ կապված ամբողջ հատվածը չեղյալ է ստացվում:

Այստեղ մի բնական հարց է ծագում. որտեղի՞ց է այդ դեպքում առաջացել *Կայնանը* Սուրբ Աթոռի թարգմանության մեջ, որը ներկա է նաև ռուսերեն սինոդալ և հունարեն թարգմանություններում:

Բանը նրանումն է, որ այս անունը *Սեմի* ծագումնաբանության մեջ մտցվել է այսպես կոչված Սեպտուագինտայի, կամ Յոթանասնի թարգմանիչների կողմից: Այդ պատճառով էլ *Կայնանի* հետ կապված հատվածը ռուսերեն թարգմանության մեջ քառակուսի փակագծերի մեջ է վերցված:

Հակասության այս փաստն ինքնին վկայում է, որ *Կայնանը* օտար է *Սեմի* ծագումնաբանությանը և որ Սուրբ Գրքի տեքստի մեջ նրան ներդրել են թարգմանիչներն ու մեկնաբանները, ներկայացնելով իրենց ներդրումը որպես Աստծո Խոսք, այսինքն՝ նրանք, փաստորեն, պղծել են վերջինը:

Պարզ չէ այնուամենայնիվ, թե ինչու՞ են Յոթանասնի թարգմանիչները, հեռանալով այս հարցում տրամաբանորեն ավելի ողջամիտ հեբրայերեն «բնագրի» տեքստից, կամայականորեն *Կայնանին* մտցրել իրենց թարգմանության մեջ:

Իսկ ինչ վերաբերում է *Նաքոր* անվանը, ապա արդեն իսկ երկու *Նաքորների՝* Սերուգի և Թարայի որդիների ներկայության փաստն ծագումնաբանության մեջ հակասում է Աստծո Խոսքի ստեղծագործական էությանը, քանի որ, ինչպես վերևը նշվեց, նույն բառը չի կարող ստեղծել երկու տարբեր դեմքեր կամ երկու տարբեր բաներ: Ուստի երկու տարբեր անձեր միևնույն անվան տակ վկայում են այն մասին, որ այստեղ մենք գործ ունենք սուրբ տեքստի մեջ մարդու միջամտության հետ:²

Այնուամենայնիվ պետք է նշել, որ, եթե բացառենք այս երկու կետերը, հորից որդի կարգավորված այս ծագումնաբանությունը իր ամբողջության մեջ արժանի է հավատքի:

Բայց ահա Ծննդոցի 10-րդ գլուխը պարունակում է նույն *Մեմի* մեկ այլ ծագումնաբանություն, որը նույնպես ներկայացնում ենք Սուրբ Աթոռի թարգմանությամբ, միևնույն ժամանակ ընդգծելով չակերտների մեջ անունների «Արարատ» թարգմանության տարբերակները.

«22 Մեմի որդիներն են Ելամը (Եղամը), Ասուրը, Արփաքսադը, Լուղն (Ղուղն) ու Արամը:

23 Արամի որդիներն են Հուսը, Եմուղը (Հուլը), Գադերն (Գաթերը) ու Մոսոքը (Մաշը):

24 Արփաքսադը ծնեց Կայնանին, Կայնանը ծնեց Սադային, իսկ Սադան ծնեց Եբերին[++++]:

25 Եբերը ծնեց երկու որդի. Մեկի անունը Փաղէկ էր, որովհետեւ նրա օրօք ցրուեցին մարդիկ, իսկ եղբոր անունը Յեկտան էր:

26 Յեկտանը ծնեց Էլմոդադին, Սալէքին, Ասարմոդին, Յարաքին,

27 Յոդորամին, Եզէին, Դեկլային,

28 Գեբադին, Աբիմէլէին, Սաբէհին,

29 Ուփիրին, Եւիլային ու Յոբաբին: Սրանք բոլորը Յեկտանի որդիներն են:

30 Նրանք բնակութիւն հաստատեցին Մասէից մինչեւ Սոփերա, որ գտնուում էր արեւելեան լեռան կողմը:

31 Ահա սրանք են Մեմի որդիներն ըստ իրենց ցեղերի, ըստ իրենց լեզուների, իրենց երկրի ու տոհմերի:» (Ծն 10: 22-31)

Այստեղ միանգամից աչքի են ընկնում Ծննդոցի 11-րդ գլխի *Մեմի* կարգավորված ծագումնաբանության մեջ տեղ չգտած նոր անուններ, այն է. *Ելամը (Եղամը), Ասուրը, Լուղը (Ղուղը)* և *Արամը*: Բերված են նույնիսկ *Արամի* ենթադրյալ որդիները, որոնք են. *Հուսը, Եմուղը (Հուլը), Գադերն (Գաթերը) ու Մոսոքը (Մաշը),* - բոլորը՝ ազատ թվարկումով, և ոչ թե հորից որդի կարգավորված:

Բայց ինչո՞վ է պայմանավորված նրանց ներկայությունը *Մեմի* մի ծագումնաբանության մեջ, և բացակայությունը՝ մյուսի:

Նախքան տրված հարցին պատասխանելը, ուշադրություն դարձնենք դիտվող ծագումնաբանության կազմին: Նրա առաջին մասը թվարկում է անուններ, որ, բացի *Արփաքսադից*, բացակայում են *Մեմի* 11-րդ գլխի ծագումնաբանության մեջ:

Այնուհետև, 24 և 25-րդ տողերը համապատասխանում են 11-րդ գլխի ծագումնաբանության 12-16-րդ տողերին, սակայն *Փեղեկից* հետո համապատասխանությունը ընդհատվում է, քանի որ նրան հաջորդող *Ռադամի, Մերուքի, Նաքորի, Թարայի, Աբրամի* փոխարեն՝, անհայտ պատճառներով, տրված է Փեղեկի եղբոր՝ *Յոկտանի* ծագումնաբանությունը (տող 26-31), որը բացակայում է 11-րդ գլխի ծագումնաբանության մեջ: Եվ սրանով ավարտվում է *Մեմի* այս ծագումնաբանությունը, չհասնելով նրա գլխավոր անձին՝ Աբրամին:

Կասկած չկա, որ այս տարբեր կտորներից բախկացած և տարբեր տեղերից հավաքված ծագումնաբանությունը մարդու կողմից է հորինված կա՛մ կոնկրետ նպատակով, կա՛մ էլ չհասկացության պատճառով: Նշվածի մեջ համոզվելու համար, առանձին դիտարկենք այն բոլոր թվարկված անունները, որ բացակայում են Ծննդոցի 11-րդ գլխի *Մեմի* ծագումնաբանության մեջ:

Սկսենք *Արամից*, որի մասին ես արդեն խոսել եմ իմ այլ գործերում, մասնավորապես, ռուսերեն և իսպաներեն լեզուներով գրված իմ «*Шесть дней творения и Седьмой День*» և «*Армения библейская – земля неведомая*» գրքերում նաև հայերեն լեզվով գրված «*Արամ Պաղդամ և Արամ Նախարայիս*» հոդվածում:³ Ուստի այստեղ չկրկնվելու համար ես նրան ամփոփ ձևով կներկայացնեմ:

Արդեն այն փաստը, որ *Արամը* տեղ չի գտել Ծննդոցի 11-րդ գլխի *Մեմի* հորից որդի կարգավորված ծագումնաբանությունում, ծանրակշիռ փաստարկ է, որ նա չի պատկանում *Մեմի* ծագումնաբանությանը: Բայց հարց է ծագում. այդ դեպքում ու՞մ ծագումնաբանությանն է նա պատկանում:

Աստվածաշնչի մեզ հասած տեքստը համարյա ոչինչ չի ասում *Արամի* մասին: Սակայն այն, որ *արամեական լեզուն* կոչվում է նաև *Թորգումի լեզու*⁴ *Հաբեթի* ծագումնաբանությանը պատկանող *Թորգումի* անունով, մեզ միանշանակ ձևով հուշում է, որ նա, ի հակառակ ընդունվածի, պիտի *հաբեթական լեզուների* շարքին պատկանա, այլ ոչ թե այսպես ասած «*սեմիտական*» լեզուներին: Նշանակում է, որ *Արամը* նույնպես պիտի *Հաբեթի* որդիների շարքում լինի:

Որ *Թորգումը Հաբեթի* ծագումնաբանությանն է պատկանում, նշված է Ծննդոցի 10-րդ գլխի *Հաբեթի* ծագումնաբանությունում և հաստատված Մովսես Խորենացու կողմից բերված աղբյուրով, որտեղ *Հաբեթի* որդիների ծագումնաբանությունը տրված է Աստվածաշնչում բացակայող հորից որդի կարգավորված ձևով: Իմիջայլոց, այդ ծագումնաբանության մեջ մենք տեսնում ենք նաև *Արամին*:

Հաբեթ

Գամեր

Փիրաս

Թորգում

Հայկ

Արամանյակ

Արամայիս

Ամասիա

Գեդամ

Հարմա

Արամ

Այսպիսով, *Արամը* պատկանում է *Հաբեթի*, այսինքն՝ Աստծո Սուրբ Ոգու «որդիներին» և, հետևաբար, իրենից հոգևոր հասկացություն է ներկայացնում և ոչ մարմնանյութական: Այդ պատճառով *Արամը* ոչ մի դեպքում չի կարող *Մեմի*

որդիների շարքին պատկանալ, ինչպես նաև *արամեացիները* չեն կարող «սեմիտական» ցեղ լինել, և *Արամի* նման, պիտի *Հաբեթի* «ցեղին» պատկանան:

Այնուամենայնիվ քրիստոնեական բոլոր եկեղեցիները (գուցե, կիսով չափ բացի Հայ եկեղեցուց) ներկայացնող աստվածաբանները, կարծես թե ինչ որ մեկի լուռ հրամանով, մեկ մարդու նման փոխարինել են բուն հասկացությունները և *Արամին* ու *արամեացիներին* *Մեմի* ցեղին են վերագրել:

Մինչդեռ *Արամի հաբեթական/արիական*, այսինքն՝ *աստվածային* ծագման մասին վկայում է նույնիսկ իր անունը, որի արմատից են ծագել սանսկրիտի «*Arama*» բառը, որ (*դրախտային*) «*հաճույքների այգի*» է նշանակում,⁵ և «*սեր*» նշանակող (ամենայն հավանականությամբ *աստվածային*) շումերական «*Arammu*» բառը:⁶

Որ *Արամը* *Եդեմին* է վերաբերում, այսինքն՝ *Երկնային Եռուսադեմին*, անուղղակիորեն վկայում է նաև 3-4-րդ դարերի Կեսարիայի եպիսկոպոս Եվսեբիոս Պամփիլոսի «Օնոմաստիկոնը», հիմնված Աստվածաշնչի տեքստի վրա: Այնտեղ *Արամի* վերաբերյալ ասված է.

«Արամ, (Αράμ) – քաղաք Իսրայելի մեջտեղում, որտեղ ապրում էին Մովսեսի աների՝ Յաբինի որդու Յոթորի որդիները:» (Ономастикон Евсевия Памфила, епископа Кесарийского, 109)⁷

Իսկ Մովսեսի աները, ինչպես հայտնի է, Մադիամի քահանան էր, որը նրան «*հաց*» տվեց պարգևատրելով իր դստերին պաշտպանելու համար և որը, ինչպես ես դա ցույց եմ տվել իմ «*Армения библейская – земля неведомая*» գրքում, ոչ այլ մեկն էր, քան խորհրդավոր *Քահանայապետ Մելքիսեդեկը՝ Սադեմի թագավորը*, որը նաև «*Ճշմարտության թագավոր*» էր կոչվում, կամ Ինքը *Տեր Աստված Հաբեթն* (Եհովան) էր, «*որ ոչ օրերի սկիզբն ունի, եւ ոչ կեանքի վերջ*» (Եբր 7: 2-3), ով մինչ այդ Աբրահամին էր «*հաց*» տվել, երբ «*նա Քողոդագոմորի եւ նորա հետ լինող թագավորների կոտորելուցը ետ էր դառել*»: (Դն 14: 17-20)

Ավելին, նույն իմ գրքի «*Ур халдейский – страна арамейская. Авраам*» գլխում ես ցույց եմ տվել, որ *Արամը*, որպես *Քաղդեական Ուրի քաղաք* Աբրահամի և բոլոր մարգարեների հոգևոր հայրենիքն էր: Ուստի *Արամին* *Մեմի* ծագումնաբանությանը վերագրելը՝ անհեթեթություն է, որը կարող էր թույլ տալ միայն նա, ում համար Աստվածաշնչի առակների իմաստը անընկալելի է մնացել:

Անհեթեթություն է նաև Ծննդոցի 10-րդ գլխի *Մեմի* ծագումնաբանության *Արամի* որդիների թվարկումը, որը նրան կապում է *Հուսի*, *Եմուղի* (*Հուլի*), *Գադերի* (*Գադերի*) և *Մոսոփի* (*Մաշի*) հետ: Եվ ահա թե ինչու:

Հուսը, ըստ Ծննդոցի 36-րդ գլխի 28-րդ տողի, Դիսանի որդին էր *Եսավի* տոհմից, որը ժամանակավոր աշխարհի ցուցանիշն է, մինչ դեռ *Արամը*, ինչպես տեսանք, հավիտյալի պատկերն է *Հակոբին* համապատասխանող: ⁸

Եմուղի (*Հուլի*) ու *Գադերի* (*Գաթերի*) մասին Աստվածաշունչը ուրիշ ոչինչ չի հայտնում, իսկ սուրբ տեքստը պատմականի հետ շփոթող աստվածաբանները համարում են դրանց տարբեր *սիրիական ցեղերի* նախահայրեր, որոնց նրանք անհայտ պատճառով *արամեական* են կոչել, չնայաց նրան, որ սիրիացիները

Աստծո Սարի բնակիչները չեն: Նրանց նույնպես վերագրում են «սեմիտական» ցեղին, երբ իրականում այդպիսի հասկացություն չկա, քանզի բառացիորեն «սեմիտական» բառը նշանակում է «մարդուն վերաբերող», ինչից հետևում է, որ *ռչսեմիտական* ցեղեր և ժողովուրդներ ուղղակի գոյություն չունեն: ⁹ Իսկ հորինված են միայն նրա համար, որ «արամեացի» հոգևոր հասկացությունը վերագրվի մարմնանյութականին, այսինքն՝ Աստծո սարին օտար ցեղերին:

Ինչ վերաբերում է *Մոսոքին (Մաշին)*, այստեղ *Սեմի* հորինված ծագումնաբանության հեղինակի անհեթեթությունը իր գազաթնակետին է հասնում, քանի որ բավական է հիշել Եզեկիել մարգարեի հետևյալ խոսքերը, որ հասկանալ *Մոսոքին (Մաշին)* *Արամի* ցեղին վերագրելու ամբողջ հրեշտությունը.

«Եւ Տիրոջ խօսքը եղաւ ինձ ասելով. Մարդի որդի, երեսդ դէպի Գոգն արա Մագոգի երկրում՝ դէպի Ռովսի, Մոսոքի եւ Թոբէլի իշխանը եւ մարգարեացիը նորա վերայ, Եւ ասիր. Այսպէս է ասում Տէր Եհովան, Ահա ես քեզ դէմ եմ, ով Գոգ Ռովսի, Մոսոքի եւ Թոբէլի իշխան: (...) Այսպէս է ասում Տէր Եհովան. Եւ այն օրը պիտի լինի, որ սրտումդ բաներ պիտի վեր կենան եւ դու պիտի չար խորհուրդներ խորհես, Եւ ասես. Վեր գնամ բաց երկրի վերայ, հասնեմ ապահովների վերայ, որ ապահով բնակուել են, ամենքը բնակվում են առանց պարսպի, եւ նորանք նիզեր ու դռներ չ'ունին, Աւար յափշտակելու եւ կողոպուտ կողոպտելու, որ ձեռքդ դարձնես մարդաշէն դառած աւերակներին, եւ դէպի այն ժողովուրդը որ հաւաքուած է ազգերի միջից, որ խաշինք ու ապրանք է ստացել, որ նստել են երկրի միջին տեղը: (...) Դորա համար մարգարեացիը, մարդի որդի, եւ ասիր Գոգին. Այսպէս է ասում Տէր Եհովան. Ահա այն օրը, երբոր իմ ժողովուրդ Իսրայէլը ապահով կ'բնակուել, կ'իմանաս, Եւ կ'գաս քո տեղերից՝ հիւսիսի ծայրերիցը՝ դու ինքդ եւ շատ ժողովուրդներ քեզ հետ, ամենքը ձիեր հեծած, մեծ բազմութիւնով եւ շատ զօրքով: Եւ դու վեր կ'գաս իմ Իսրայէլ ժողովրդի վերայ իբրեւ ամպ երկիրը ծածկելու. վերջի օրերումը պիտի լինի. Եւ քեզ պիտի իմ երկրի վերայ բերեմ, որպէս զի ազգերը ինձ ճանաչեն, երբոր ես քեզանով կ'սրբուիմ նորանց աչքի առաջին, ով Գոգ:» (Եզեկ 38: 1-3, 10-12, 14-16)

Այսպիսով *Մոսոքի (Մաշի)* կերպարի տակ սատանան է հասկացվում և նրա «կալվածքները»: ¹⁰

Ուստի չարաբաստիկ մի խեղկատակ է թվում այն փաստը, որ ժամանակակից աստվածաբանները *Մոսոքի (Մաշի)* դեմքում «արամեական» ցեղերից մեկի նախահորն են տեսնում:

Այսպիսով, հնուց փառապանծ *Արամ Հաբեթյանը* պարզապես «սեմիտացվել» է, իսկ *արամեացիներին* փոխարինել են *ասորիներն* ու *սիրիացիները*: ¹¹

Նշանակում է, որ պատմական սուտ պայմանավորվածությունը, աղավաղելով Տիրոջ խոսքի հոգևոր նշանակությունը, փաստորեն, այն գլխիվայր է շրջել:

Հարցնենք ինքներս մեզ. ո՞վ է, խառնելով բոլոր սկզբունքները, *Արամին* վերագրել *Սեմի* ծագումնաբանությանը:

Պարզ է, որ այսպիսի կեղծման հեղինակը կարող է լինել միայն այն անձը, որ հոգևոր հասկացությունները կամ չընկալելու, կամ էլ չար նպատակով

փոխարինում է նյութական հասկացություններով, որոնք համահունչ են ընկած մարդուն բնորոշ նպատակներին, պատկերացումներին և դատողություններին:

Այնուհետև *Մեմի* որդիներին է վերագրվում *Ելամը* (*Եդամը*): Ի՞նչ կարող ենք ասել նրա մասին:

Ելամին վերաբերող Աստվածաշնչի բոլոր հաղորդակցություններից ամենակարևորն ու նշանակալիցը՝ վերը նշված նույն Աբրահամի հաղթանակն է Ելամի թագավոր Քադողագոմարի նկատմամբ, որը վկայում է, որ Աբրահամն ու *Ելամի* թագավորը տարբեր հոգևոր սկզբունքների ներկայացուցիչներ են: Եվ եթե *հրեա* Աբրահամը *արամեացիների* (*արիացիների*) ոգու կրողն էր, ինչի համար և *արամեացիների հայրն* էր համարվում, ¹² *Ելամի* թագավորը պիտի հակառակ ոգու, այսինքն՝ *Քամի* ոգու կրողը լիներ: Հենց այդ պատճառով էր, որ Աբրահամի հաղթանակը խորհրդավոր *Քահանայապետ Մելքիսեդեկի* կողմից «*հացով*» պարգևատրվեց, քանզի Սուրբ Գրքում ամեն ինչ վերաբերում է այդ երկու - *Հաբեթի* և *Քամի* - ոգիների պայքարին.՝ մեկի կողմից *Մեմի* (մարդու) կյանքի, իսկ մյուսի կողմից՝ նրա կործանման համար:

Իսկ *Լուդի* (*Ղուդի*) վերաբերյալ բավական կլինի հիշել Եսայի մարգարեին, որը այդ անունով մի հեթանոսներով բնակված երկիր է կոչում, որ երբեք Աստծո Խոսքը լսած չկա, բայց կծանոթանա նրա հետ, երբ երկրի վրա, ինչպես և երկնքում կհաստատվի Աստծո թագավորությունը: (Ես 66: 19) Այդ ժամանակ Տերը «*կ'հովուէ նրան երկաթէ գաւազանով:*» (Հայտն 2: 27) Ավելացնենք, որ *Լուդին* (*Ղուդին*) նույնացնում են *Լուդիմի* հետ, որը *Մեստրաենի* (Եգիպտոսի խորհրդանիշի) որդին էր: (Ծն 10: 13) Ուրեմն, *Լուդը* (*Ղուդը*), ինչպես և *Մեստրաենը*, *Քամի* ծագումնաբանությանը պիտի վերաբերի, այլ ոչ թե *Մեմի*: Այդ պատճառով էլ նույնիսկ այն աստվածաբանները, որ Սուրբ Գիրքը պատմական հարթակից են դիտարկում, նրան նույնացնում են Հյուսիսային Աֆրիկայում (Եգիպտոսում) բնակվող ցեղերից մեկին:

Վերջապես, ըստ Ծննդոցի 10-րդ գլխի *Մեմի* ծագումնաբանության, նրա հետնորդն է *Ասուրը*, որ նույնպես բացակայում է 11-րդ գլխի *Մեմի* ծագումնաբանության մեջ: Բայց Սուրբ տեքստը պղծողը կարծես թե չի նկատում, որ *Ասուրը* հիշատակված է *Քամի* նույն 10-րդ գլխի ծագումնաբանության մեջ, որտեղ կարդում ենք.

«*Եւ Քամի որդիքը՝ Քուշ, Մեստրեն, Փուդ եւ Քանան: Եւ Քուշի որդիքը՝ Սաբա եւ Եփլա եւ Ռիզմա եւ Սեբեթաքա: Եւ Ռիզմայի որդիքը՝ Սաբա եւ Պիթան: Եւ Քուշը ծնեց Նեբրովթին. Սա սկսեց երկրի վերայ զօրաւոր լինել: Սա Եհովայի առաջին մի զօրաւոր որսորդ եղաւ. Նորա համար ասվում է՝ Նեբրովթի պէս զօրաւոր որսորդ Եհովայի առաջին: Եւ նորա թագաւորութեան սկիզբը Բաբիլոնը եւ Արեքը եւ Աքադը եւ Քադանէն էր՝ Սէնաար երկրումը: Այն երկրիցը դուրս եկաւ Ասուրը, եւ շինեց Նինուէն եւ Ռոբովթը եւ Քադան քաղաքը:» (Ծն 10: 6-11)*

Հետաքրքիր է, որ այս նույն հատվածի իսպաներեն Reina Valera թարգմանությունը *Ասուրին* նույնիսկ նույնացնում է Բաբելոնի (և Նինուէի)

հիմնադիր և ընկած *Աղամի* աշխարհի տիրակալ *Նեբրովթի* հետ: ¹³ Իսկ դա նշանակում է, որ երկուսն էլ *Քամի* որդիներն են: *Ասուրի Քամի* որդին լինելը հաստատում է նաև Թագավորությունների 4-րդ (Դ) գիրքը, որտեղ *Ասուրը* ներկայացվում է որպես աշխարհի տիրակալ, որի համար արգելված կլինի մուտքը Աստծո թագավորություն, ինչը նշանակում է, որ նա *Քամի* ոգու այսինքն՝ սատանու կերպարն կրողն է: ¹⁴

«*Սորա համար այսպես է ասում Տերը Ասորեստանի թագաւորի մասին, - կարդում ենք այդ գրքում. - Նա չի մտնիլ այս քաղաքը, Եւ այնտեղ մի նետ չի գցիլ. Եւ վահանով նորա առաջը չի գալ, Եւ նորա դէմ պատնէշ չի կանգնեցնիլ: Իր եկած ճանապարհովը ետ կ'դառնայ. Եւ այս քաղաքի մէջ չի մտնիլ. Ասում է Տերը: Եւ ես կ'պաշտպանեմ այդ քաղաքը, որ ագատեմ՝ Ինձ համար եւ իմ ծառայ Դաւիթի համար:»* (Դ Թագ 19: 32-34) ¹⁵

Բայց այդ դեպքում ինչու՞ է 10-րդ գլխի *Սեմի* ծագումնաբանությունը նրան *Սեմի* հետնորդների շարքին վերագրում:

Պատճառը նույնն է. Աստվածաշնչային առակների չհասկանալը, որի հետևանքով *Ասուրը* դիտվում է միայն ինչպես պատմական Ասորեստանի ու Սիրիայի հիմնադիր, իսկ ասորիացիներն ու սիրիացիները համարվում են «*սեմիտական*» ժողովուրդներ, չնայաց նրան, որ, ինչպես արդեն այստեղ ասվեց, «*սեմիտական*» հասկացություն իրականում գոյություն չունի: Նշված անհեթեթությունը գերազանցում է բոլոր տրամաբանական սահմանները, երբ հոգևոր հասկացությունները նյութական կամ ցեղական ներկայացնելով, Սուրբ գրքի պղծողը «*սեմիտական*» կոչված ժողովուրդներին թշնամորեն հակադրում է «*հաբեթական*» կոչված ժողովուրդներին:

Ուրեմն, այս բոլորից ծագած եզրակացությունն այն է, **որ Օննդոցի 10-րդ գլխի Սեմի ծագումնաբանությունը ոչ մի կապ չունի Աստծո Խոսքի հետ և ամբողջովին մահացո մարդու ստեղծագործություն է**, լավագույն դեպքում հորինված Աստծո Խոսքը «տանել» (Մատթ. 19:12 և այլն) չկարողանալու պատճառով, իսկ վատագույն դեպքում՝ այն պարզապես պղծելու նպատակով:

Չնայած այս ակնհայտություններին, բոլոր դավանանքների աստվածաբանները հիմնվում են հենց 10-րդ գլխի կեղծ ծագումնաբանության վրա, որի հետևանքով Աստվածաշնչի ամենափառավոր դեմքերը անմտածված (կամ միտումնավոր) ձևով զրպարտվում են: Դրա ամենավատ օրինակը՝ *Աղամին Սեմի* ծագումնաբանությանը վերագրելն է, որով, փաստորեն, նա նույնացվում է *Ասուրի* հետ, այսինքն՝ սատանու կերպարը կրողի հետ:

Այսպիսով, Սեմի ծագումնաբանության երկակի չափանիշը ոչ այլ բան է, քան Աստծո հակառակորդի գործունեության հետևանք, որ իրականացվել է չարագործների կողմից մարդկանց մոլորեցնելու նպատակով:

-
12. Այս տողերը սևագրել եմ, քանզի, ինչպես կտեսնենք, Կայանի ներկայությունը այստեղ մարդու միջամտման հետևանք է:

13. Երբեմն, երբ բառի իմաստը անհայտ է, Աստվածաշնչի թարգմանիչները ընկնում են սխալ մեկնաբանությունների մեջ, օրինակ, սահմանումները շփոթում են անունների հետ, ճիշտ այնպես, ինչպես *Նաքորի* դեպքում. Այդ մասին տես իմ «*Армения библейская – земля неведомая*» գրքի «*Ур Халдейский – страна Арамейская. Авраам*» գլխում կամ «*Шесть дней творения и Седьмой день*» գրքի Աբրահամին նվիրված գլուխներում:
14. Նշված հոդվածը տես իմ հայերեն լեզվով գրված «*Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մուր կողմերը*» գրքում, որը տեղադրված է իմ www.criteriocristiano.com.ar կայքի ռուսական բաժնում:
15. Եկեղեցական աղբյուրները այսպիսի անհեթեթ ձևով են այն ներկայացնում: «*Թարգում*» բառը արամերեն նշանակում է թարգմանություն կամ վերարտադրություն: Նեեմիայի ժամանակներում Պարսկաստանի տարածքում բնակվող հրեաների համար արամերենը դարձել էր մայրենի լեզու, այդ պատճառով Եբրայերեն Գրությունների ընթերցանության ժամանակ անհրաժեշտություն էր առաջանում տեքստը թարգմանել արամերեն: Ամենայն հավանականությամբ, թարգումը իր ներկայիս վերջնական տեսքը ստացել է մ.թ. մոտ հինգերորդ դարից ոչ շուտ: Թեև այն ընդամենը եբրայերեն տեքստի ազատ վերապատմում է ու ոչ թե ճշգրիտ թարգմանություն, բավական տեղեկություններ է հայտնում, որոնք պարզաբանում են եբրայերեն տեքստը և օգնում են հասկանալու որոշ դժվար հատվածներ»: Իրականում, սակայն, հակառակն է. *Թարգումը*՝ հաբեթական հոգևոր լեզու է, անհասկանալի մարմնանյութական գիտաբանություն ունեցող մեծամասնության համար, ուստի և թարգմանվում է հասկանալի հեբրայերեն լեզվով:
16. Sanskrit-English Dictionary:
<http://bhagavata.org/downloads/SanskritDictionary.html>
17. Sumerian/English <https://doormann.tripod.com/engsum.htm>
18. «**Арам, (Ара́м) - город, где жили сыновья Иофора, сына Иовава, местя Моисея, по средине Израиля**» Евсевий Памфил, епископ Кесарийский. “Ономастикон” (О названиях местностей, встречающихся в Священном Писании)
http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html
8. Մանրամասնությունները տես իմ «*Шесть дней творения и Седьмой День*» գրքի «[Исав и Иаков](#)» գլխում:
9. Տես իմ «*Ժողովուրդ*», «*արիացիներ*», «*սեմիտներ*» և «*քամյաններ*» *հասկացությունների մասին*» հոդվածը նույն իմ www.criteriocristiano.com.ar կայքի ռուսական բաժնում:
10. Նրա մասին ավելին իմանալու համար տե՛ս իմ «*Шесть дней творения и Седьмой День*» գրքի «*Гог и Магог*» գլուխը:

11-13. Մանրամասնությունները տես իմ *«Армения библейская – страна неведомая»* գրքի *«Ур Халдейский – страна арамейская. Авраам»* գլխում:
14. Ասվածը վերաբերում է ոչ թե նրա անունը կրող ժողովրդներին, - այս դեպքում՝ ասորիներին և սրիացիներին, - այլ բոլոր նրանց, ովքեր կրում են *Քալի* ոգին, անկախ նրանց էթնիկ պատկանելությունից:
14. Տես 11-13 կետերը:

3. Տարբեր պատմություններ Յակոբին Իսրայել անունը շնորհելու մասին Ծննդոցի 32-րդ և 35-րդ գլուխներում:

Ինչպես և նախորդ դեպքերում, գոյություն ունեն երկու տարբեր պատմություններ Յակոբին Իսրայել անունը շնորհելու մասին: Դրանցից հանրաձայնորեն համարվում է Ծննդոցի 32-րդ գլխում տրված պատմությունը, որտեղ կարդում ենք.

«Նոյն գիշերը վեր կենալով՝ նա առաւ իր երկու կանանց, երկու աղախիններին ու տասնմէկ որդիներին, անցկացրեց Յոթով գետի ծանծաղուտով: Նա նրանց ու իրեն պատկանող ամէն ինչ վերցրած՝ անցկացրեց գետով: Յակոբը մնաց միայնակ: Մի մարդ նրա հետ մարտնչեց մինչեւ առաւօտ: Երբ մարդը տեսաւ, որ չի կարողանում յաղթել նրան, կռուի ընթացքում բռնեց Յակոբի ազդրի ջլերը եւ անզգայացրեց դրանք: Մարդն ասաց նրան. «Թո՛ղ ի՞նչ տուր գնամ, որովհետեւ արդէն լուսացաւ»: Յակոբը պատասխանեց. «Թո՛ղ չեմ տայ, որ գնաս, մինչեւ ինձ չօրհնես»: Մարդն ասաց նրան. «Ի՞նչ է քո անունը»: Նա պատասխանեց նրան՝ Յակոբ: Մարդն ասաց նրան. «Այստեղից քեզ Յակոբ թող չկոչեն, այլ Իսրայել թող լինի քո անունը, որովհետեւ դիմացար Աստծու հետ մարտնչիս, ուստի մարդկանց նկատմամբ էլ ուժեղ լինես»: Յակոբը հարց տուեց. «Ասա՛ ինձ քո անունը»: Նա ասաց. «Ինչո՞ւ ես հարցնում իմ անունը»: Եւ նա տեղնուտեղը օրհնեց նրան: Յակոբն այդ տեղն անուանեց Երեւումն Աստուծոյ, որովհետեւ, - ասում է, - Աստծուն տեսայ դէմ առ դէմ, եւ փրկուեց հոգիս»: Երբ անյայտացաւ Աստծու տեսիլքը, նրա վրայ արեւ ծագեց, իսկ նա իր ազդրի պատճառով կաղալով էր գնում: Դրա համար էլ իսրայելացիները մինչեւ օրս կենդանիների ազդրի ջլերը չեն ուտում, քանի որ Աստուած բռնել էր Յակոբի ազդրի ջլերը եւ անզգայացրել դրանք»: (Ծն 32: 22-32)

Այս հատվածը առեղծվածային է համարվում, քանի որ պարզ չէ, թե ինչ աստծո հետ է պայքարում այստեղ Յակոբը, ումից է օրհնություն խնդրում և ում է «համարյա հաղթում»: Եթե դա Տերն է՝ Կյանքի և Տիեզերքի Արարիչը, ապա պետք է համաձայնվել, որ մարդուն անհնար է Նրան հաղթել: Անհեթեթություն կլինի մտածել, որ Յակոբը Աստծո հետ է պայքարում, նաև այն պատճառով, որ դա կնշանակեր պայքարել Կյանքի հետ և այն էլ «գրեթե հաղթել»: Իսկ ինչպե՞ս է դա հնարավոր և ինչո՞ւ է պետք «հաղթել» Կյանքը: Միակն, ով ջանում է դա անել, այն էլ խելագարությունից դրդված, Սատանան է, մահվան զորության, կամ այս ժամանակավոր աշխարհի Իշխանը:

Երկրորդ պատմության մեջ, որ գտնում ենք Ծննդոցի 35-րդ գլխում այդպիսի պայքարի նույնիսկ նշույլ չկա: Այստեղ Տերը Յակոբին Իսրայել անունը տալով, պարզապես օրհնում է նրան, ինչպես մինչ այդ օրհնել էր Աբրահամին ու Իսահակին:

Ըստ այդ պատմության, «Աստուած երեւաց Յակոբին, երբ սա Լուզում էր: Երբ Յակոբը Աստիճանի Միջագետքից ¹ եկաւ Լուզ, Աստուած օրհնելով նրան՝ ասաց.

«Քո անունը Յակոբ է, բայց այլևս Յակոբ չես կոչուելու, այլ Իսրայել կը լինի քո անունը»: Եւ նա կոչուեց Իսրայել:¹ Աստուած ասաց նրան. «Ես եմ քո ամենակարող Աստուածը: Աճի՛ր եւ բազմացի՛ր: Ցեղեր ու ցեղախմբեր պիտի ծնունեն քեզնից, եւ թագաւորներ պիտի ելնեն քո կողից: Այն երկիրը, որ տուել եմ Աբրահամին ու Իսահակին, քեզ եմ տալու, քոնը թող լինի: Քեզնից յետոյ քո սերնդին եմ տալու այդ երկիրը»: Եւ Աստուած վերացաւ նրանից, այն վայրից, որտեղ խօսել էր նրա հետ, իսկ Յակոբը կոթող կանգնեցրեց այն տեղում, որտեղ խօսել էր նրա հետ, քարէ կոթող, նրա վրայ գինի թափեց, իւղով օծեց կոթողը եւ այն տեղը, որտեղ Աստուած խօսել էր իր հետ, կոչեց Բեթէլ»: (Ծն 35: 9-15)

Բայց նշված երկու աստվածաշնչային պատմություններից ո՞րն է բնագրայինը: Հարցը շատ կարևոր է, քանզի, ինչպես կտեսնենք, վերաբերում է արարչության ելությանը:

Չնայած նրան, որ առաջին պատմությունը անհերթեթ է թվում, եկեղեցիների սուրբ հայրերի ուշադրությունը ուղղված է հենց նրա վրա: Փորձելով ինչ-որ կերպ բացատրել այդ տարօրինակ պատմությունը՝ նրանք տարբեր տեսակի հորինվածքներ են առաջարկում, որոնք գուտ մարդկային մտքի արտադրանք են և չեն տեղավորվում սուրբ տեքստի տրամաբանության մեջ: Ցավոք, Հայաստանից հեռու գտնվելու պատճառով չեմ կարող մեջբերել հայ աստվածաբանների կարծիքը այդ առումով, որը, այնուամենայնիվ, շատ չի տարբերվի ուղղափառ և կաթողիկ աստվածաբանների կարծիքից: Ուստի կանդիդատնամ միայն այս վերջիններին:

Ուղղափառ վարդապետ Ռաֆայելը (Կարելինը), օրինակ, իր «Քրիստոնեություն և մոդեռնիզմ» աշխատության մեջ այս հարցի վերաբերյալ գրում է.

«Սուրբ հայրերը բացատրում են, որ այստեղ, խորհրդանշականորեն, այլաբանական պատկերներով ներկայացված է խորը, սրտառուչ աղոթքը՝ որը դառնում է հաղթական: Նման աղոթքում մարդն, ասես, ձեռքերով գրկում է Աստծուն, ինչպես ըմբիշն է գրկում ըմբիշին: Աղոթքն՝ այն մեծ գործությունն է, որը հետ է պահում Աստծո պատիժը մեղավոր մարդուց»²

Պարզ է, որ այս բացատրությունը հորինված է և դուրս չի գալիս մարդու բանականության շրջանակից, ճիշտ այնպես, ինչպես նաև սուրբ Հերոմիոսի և Օրիգենեսի կողմից առաջարկվածը, ըստ որին «Աստծո պարզևր կտրվի միայն նրանց, ովքեր խիզախորեն պայքարում են և համառ աղոթքով դիմում Աստծուն»:

³

Նման բացատրությունները հորինված են, քանզի, ինչպես կտեսնենք առջևում, առհամարիում են Յակոբի նշանակությունը Աստվածաշնչում:

Նույնը կարող ենք ասել կաթողիկ հետազոտողի մասին, որը Յակոբի մեջ Աստծո թշնամուն է տեսնում, քանի որ հակադրելով նրան Հիսուս Քրիստոսին, գրում է. «Յակոբը... պայքարում է Աստծուն իր կամքին հպատակեցնելու համար, իսկ Հիսուսը պայքարում է իր մարդկային կամքը Աստծուն հպատակելու համար»:⁴

Այս վերջին բացատրությունը ավելի մեծ տարածում է գտել թե՛ ուղղափառների, թե՛ կաթողիկոսների շրջանում: Ուստի *Իսրայել* բառը սկսվեց բացատրվել որպես «*Աստծո հետ կովոր*»:

Մակայն այս բոլոր մեկնաբանությունները քննադատությանը չեն դիմանում, քանի որ արված են առանց պարզ գիտակցելու *Յակոբի* դերը Արարչության մեջ: Ուրեմն *Յակոբի* էությունը հասկանալու համար, դիմենք Աստվածաշնչի տեքստին, հարցնելով ինքներս մեզ. Ի՞նչ գիտենք *Յակոբի* մասին:

Ըստ Ծննդոցի, *Յակոբը*՝ Իսահակի ու Ռեբեկայի երկվորյակ որդիներից մեկն է: Ինչպես մեզ հայտնում է Աստվածաշունչը, երբ Ռեբեկայի «*օրերը լրացան որ ծնէր, եւ ահա երկուորեակ էին նորա արգանդումը: Եւ առաջինը ելաւ կարմրագոյն, բոլոր մարմինը մազոտ վերարկուի պէս էր. Եւ նորա անունը Եսաւ դրին, Եւ նորանից յետոյ ելաւ նորա եղբայրը, եւ նորա ձեռքը բռնել էր Եսաւի գարշապարիցը, եւ նորա անունը Յակոբ դրին*»: (Ծն 25: 24-25 - Արարատ թարգ.) Այս վերջինը, ի տարբերություն «*կարմրագոյն, բոլոր մարմինը մազոտ վերարկուի պէս*» *Եսաւի*, «*լերկ*» էր, ինչի մասին հենց ինքն է ասում իր մորը. «*Իմ եղբայր Եսաւը մազոտ (խճճված) մարդ է, իսկ ես՝ լերկ* (պարզ)»: (Ծն 27: 11)

Խոսելով *Յակոբի* մասին՝ Ծննդոցը շեշտում է նաև, որ նա «*համեստ մարդ էր և բնակվում էր վրանների մէջ*»: (Ծն 25: 27) (Արարատ)

Այստեղ խոսքը գնում է *Սեմի* վրանների մասին, որտեղ, ըստ Նոյի մարգարեության, պիտի բնակվի *Յաբեթը*, այսինքն՝ Աստծո Սուրբ Ոգին, որպեսզի Սեմը Աստծո պատկերն ու նմանությունը ստանա, քանզի ասված է նրա մասին.

«*Աստուած քնդարձակէ Յաբեթին, եւ նա Սեմի վրաններումը բնակուի, եւ Քանանը ծառայ լինի նորան*»: (Ծն 9: 27)

Այստեղից եզրակացություն է ծագում, որ *Յակոբը*՝ նույն *Հաբեթն* է *Սեմի* մեջ:

Այս տեսակետից հետաքրքիր է նաև լեզվաբանական գործոնը, որը ի հայտ է բերում *Յակոբի*, *Յաբեթի* ու *Եհովայի/Յահվեի* անունների նույնությունը:

Իրոք, ուշադրություն դարձնենք այն հանգամանքին, որ բոլոր երեք անունները երկու *վանկ/արմատից* են կազմված. *Յակ-ոբ*, *Հա-բե(թ)- Յահ-վե(հ)/Եհ(Յ)ո-վա*: Այս անունների առաջին *վանկ/արմատների* բաղաձայնները, ինչպես տեսնում ենք, *կ-հ* հնչյունների հերթագայություններ են, որոնցից գլխավորը՝ *հ* հնչյունն է, իսկ մյուսը՝ նրա հերթագայությունը: Արմատը մատնանշում է Հոր ⁵ Ոգուն (կրճատված «ր» բաղաձայնով): Ինչ վերաբերում է երկրորդ *վանկ/արմատին*, այստեղ հերթագայություններ են կազմում *բ-վ* բաղաձայնները, որ Եվայի *կյանք* ու *կենդանարարություն* նշանակող անվան բաղաձայնն են: Այսպիսով երկու արմատները միասին Երկնային Հոր պատկերին են վերաբերում: Ուստի բոլոր երեք անունները՝ միևնույն անվան լեզվաբանական հերթագայություններ են ներկայացնում, որը Աստվածաշնչում սահմանվում է, որպես «հավետ», կամ «Նա, ով կա»: Հետևաբար, *Յակոբը*՝ նույն *Հաբեթն* է մարմնավորված *Սեմում*: Մանրամասնորեն ես անդրադարձել եմ դրան իմ այլ գործերում: ⁶

Այս լեզվաբանական դիտարկման ճշտությունը կատարյալ ձևով ապացուցում է Աստվածաշնչի տեքստը: Օրինակ, մարգարե Յերեմիան, խոսելով *Յակոբի «բաժնի»* մասին, նշում է, որ նրա *«բաժինը» «նա է, ով ստեղծեց ամենայն ինչ, եւ նրա անունը Զորությունների Տեր է:»* (Յերեմ 51: 19)

Այս խոսքերով մարգարեն *Յակոբին* ուղղակիորեն *Տիրոջն (Եհովա/Յահվեհին)* է նույնացնում: Համանման եզրակացություն կարող ենք անել նաև Տիրոջ հետևյալ խոսքերից, որ Նա ասաց Մադաքիա մարգարեի շրթերով. *«Էս սիրեցի Յակոբին»* (Մադ 1: 2), - այսինքն՝ նրա հետ ամուսնական կապ հաստատեցի, որը նրան նույնացրեց Ինձ, - և հետո նույնը կրկնեց *Հիսուս Քրիստոսի* վերաբերյալ. *«Ղա՛ է իմ սիրելի Որդին, որն ունի իմ ամբողջ բարեհաճությունը»:* (Մթ 3: 17)

Ստացվում է, որ Յակոբ անունը, ինչպես տեքստի առումով, այնպես էլ լեզվաբանորեն, վերաբերում է մարմնավորված Տեր Հիսուս Քրիստոսին, որի անունն է նաև Զորությունների Տեր (որ նույն Հաբեթն է, նույն Եհովա/Յահվեն)

Իսկ ինչ վերաբերում է *Յակոբ* և *Իսրաէլ* անուններին, դրանք իրար հետ կապված են ճիշտ այնպես, ինչպես կապված են *Տերն* ու *Եղեմը*: Հենց այդ նկատի ունի մարգարե Եսայիան, երբ ասում է.

«Սա պիտի ասե. Ես Տիրոջն եմ. Նա պիտի Յակոբի անունովը կոչուի, եւ միւսը իր ձեռքովը պիտի գրէ. Տիրոջն եմ ես. Եւ Իսրայէլի անունովը պիտի մականուանուի: Այսպէս է ասում Տերը՝ Իսրայէլի Թագաւորը, եւ նորա Փրկիչը՝ Զօրաց Տերը. Ես եմ առաջինը, եւ ես եմ վերջինը. Եւ ինձանից ջոկ Աստուած չ'կայ:» (Ես 44: 5-6)

Այս խոսքերից միանգամայն պարզ է, որ *Յակոբը*, ասելով. *«Ես Տիրոջն եմ»*, արձանագրում է նաև, որ նա *Իսրաէլի (Եղեմի)* թագավորն է: Այսինքն՝ *Իսրաէլ* հասկացությունը համարժեք է *Յակոբ* և *Տեր* հասկացություններին:

Հակոբի էությունը բացահայտելուց հետո անդրադառնանք նրա առաջնեկ եղբոր *Եսավին*, հարցնելով ինքներս մեզ. Իսկ ո՞րն է նրա դերը Աստվածաշնչում:

Ցավոք, նրանք, ովքեր Աստվածաշունչն մարդու տրամաբանության տեսակետից են դիտարկում, անտեսում են աստվածաշնչական առակների իմաստը և հաճախ *Եսավ* ու *Յակոբ* երկվորյակների ծնունդը միաժամանակային են համարում, տարբերելով նրանց միայն էթնիկ կամ կրոնական ձևաչափով, մինչ դեռ նրանք վերաբերում են տարբեր աշխարհներին: Վերջինի մասին մեզ ուղղակիորեն հայտնում է Եզրաս մարգարեն, ասելով.

«Աբրահամից մինչև Իսահակ, երբ Հակոբն ու Եսավը ծնվեցին նրանից, Հակոբի ձեռքը սկզբից բռնեց Եսավի գարշապարը: Այս դարի վերջը Եսավն է, իսկ հաջորդի սկիզբը՝ Հակոբը: Մարդու ձեռքը նրա սկիզբն է, և վերջը նրա գարշապարը» (3 Եսդրաս 6:7-10):

Ինչպես տեսնում ենք եղբայրների առեղծվածը բացահայտվում է նրանց տարբեր *«դարերին»*, այսինքն՝ *աշխարհներին*, պատկանելիությամբ: *«Մազոտ» Եսավը* ներկայացնում է մեղքերի մեջ խրված ժամանակավոր աշխարհի

Իշխանին, իսկ «լերկ» Յակոբը, որ նրանից հետո էր ծնվել,՝ Աստծո գալիք աշխարհի Տիրոջը, - այն աշխարհի, որտեղ մարդը ազատված կլինի իրեն գերացնող մահացո մարմնից («կաշվե զգեստներից») և նրա մաքուր (լերկ) հոգին Կյանքի հագուստներ հագաց կլինի:

Այդ երկու աշխարհները թշնամական են և արմատապես տարբեր, քանզի երկու տարբեր ոգիների ստեղծագործություններ են, այն է. *Քամի* ու *Հաբեթի*: Ակնարկելով դրանց թշնամության ծագումը՝ աստվածաշնչային առակը արձանագրում է, որ Ռեբեկայի որդիները դեռ իրենց մոր «արգանդում իրար էին բախում» (Մն 25: 22), այսինքն՝ ակնարկվում է նրանց իսկզբանե տարբեր հասկացողություններ ներկայացնելը:

Իսկ ո՞վ է բախվում Տիրոջ (Յակոբի) հետ, եթե ոչ Նրա թշնամին, եթե ոչ ինքն չարը:

Այս առումով զարմանալի չէ, որ, եթե Աստվածաշունչը *Յակոբին* ներկայացնում է որպես *Հաբեթի* պատկեր, *Եսավին*, հակառակը, մատուցանում է որպես *Քամի* (*Կայենի*) պատկեր: Փաստորեն, *Եսավին* նույնացնելով *Կայենի* հետ, նա ասում է, որ *Եսավը* «գնաց իր եղբայր *Յակոբի երեսից* մի (այլ) *երկիր*» (Մն 36: 7 – Արարատ տարգ.), - ճիշտ այնպես, ինչպես ասել էր *Կայենի* մասին, որ նա «*Եհովայի երեսի առաջից դուրս գնաց*»: (Մն 4: 16 – Արարատ թարգ.)

Դա նշանակում է, որ նաև այստեղ, չնայաց անուղղակի ձևով, *Յակոբն* ու *Տերը* (*Եհովան/Յահվեն*) նույնացվում են, ինչպես նաև նույնացվում են *Եսավն* ու *Կայենը*:

Բացի դրանից, նկարագրելով *Եսավին*, Սուրբ Գիրքը նույն սահմանումն է օգտագործում, որով բնութագրում է այս աշխարհի Իշխան *Քամի* որդի *Նեբրովթին*, որին անվանում է «*Եհովայի առաջին մի գորավոր որսորդ*» (Մն 10: 9), - այսինքն՝ ճիշտ այնպես, ինչպես բնորոշում է *Եսավին*, կոչելով նրան «*վարպետ որսորդ դաշտի մարդ*»: (Մն 25: 27- Արարատ թարգ.)

Այստեղ պետք է նշեմ նաև, որ ի տարբերություն *վրաններում* ապրող, այսինքն՝ Աստծո հետ ամուսնական կապ հաստատած, *Հակոբի*, նրա առաջնեկ եղբոր *Եսավին* «*դաշտի մարդ*» անվանելով, Աստվածաշունչը նկատի ունի վերջինի ինքնագլուխ, Աստծուն չհնազանդվող տեսակը: Այդ առումով հասկանալի է այն փաստը, որ Պողոս առաքյալը *Եսավին* «*պոռնիկ և պիղծ*» է անվանում, որ «*մի աման կերակրի դիմաց անդրանկությունը վաճառեց*»: (Եբր 12: 15) Սրանով առաքյալը ցույց է տալիս, որ *Եսավը*, ի հակառակ *Յակոբի*, նյութականն է նախընտրում, իսկ Աստծո ոգուն արհամարհում: Դա մեկ անգամ ևս հաստատում է նրան որպես *Ժամանակավոր աշխարհի Իշխան*: Այդ մասին, իմիջայլոց, վկայում է նաև իր երկրորդ, *Եղոմ* անունը, որը թարգմանվում է, որպես «*կարմիր*» և երկու բացատրություն ունի. առաջինը՝ «*բաղկացած (կարմիր) արյունից*» (*Եղոմ*) և *մարմնից* («*թավամազ մորթովն*»), *որոնք*, ըստ Պողոս առաքյալի, «*չեն կարող Աստուծոյ արքայությունը ժառանգել*» (1 Կոր 15: 50), իսկ երկրորդը՝ «*արյունարբու որսորդ*», այսինքն՝ *սպանիչ*: Հենց այդ պատճառով է

Տերն ասում. «Եսալին ատեցի, նրա սահմանները ամայութեան դարձրի եւ նրա ժառանգութիւնը՝ անապատի բաժին»: (Մաղ 1: 2-3)

Նույն Եսալին է, որ հնագույն Օձի նման հալածեց իր եղբորը՝ Յակոբին և հպարտությունից դրդված, ինքն իրեն «վերեւ բարձրացրեց՝ բնակուելով ժայռերի ծմակներում» (և) բարձրացնելով (իր) բնակատեղին, աս(ում է) ինք(ն) (իրեն). «Ո՛վ ինձ գետին կիջեցնի» (Աբդ 1: 3), ինչին Տերն պատասխանեց. «Եթէ արծուի պէս էլ բարձրանաս, եւ եթէ աստղերի մէջ էլ դնես քո բոյնը, այնտեղից անգամ կիջեցնեմ քեզ»: (Աբդ 1: 4)

Որեմն, եթէ «հանգիստ» Յակոբը, Հաբեթի ոգու կրողն է, «դաշտի մարդ» Եսալը՝ Քամի ոգին է կրում, այինքն՝ Օձի, որ ըստ Ծննդոցի, դաշտի բոլոր գազաններից ամենախորամանկն էր:

Այսպիսով, մենք տեսանք, որ Յակոբը ներկայացնում է Արարչին, այսինքն՝ Ճշմարտության Տիրոջը, կամ նույն Նոյի որդի Հաբեթին, որը անվանվում է նաև Եհովա/ Յահվեհ և ապրում մարդու հոգում, հակադրելով իրեն այս աշխարհի ստին ու նրա Իշխանին, որոնց Եսալն է խորհրդանշում:

Նրանց հակադրվելը հիմնված է ներկա և Աստծո աշխարհների անհամատեղելիության վրա, որը առակում ներկայացված է որպէս Եսալի Յակոբի երեսից հեռանալու հետևյալ պատճառ.

«Որովհետեւ իրանց ստացուածքը շատ էին որ չէին կարող մէկտեղ բնակուել. Եւ երկիրը չէր կարողանում տանել նորանց պանդխտութիւնը նորանց հօտերի պատճառովը: Եւ Եսալը Մէիր սարումը բնակուեց.» (Ծն 36: 6-8), - այսինքն՝ պատճառը՝ նրանց հոգևոր հասկացությունների (հօտերի) անհամատեղելիությունն էր:

Եսալի Մէիր սարը Աստվածաշնչում խորհրդանշում է մեր ներկա աշխարհը հակադրված Աստծո սարին, կամ ստի աշխարհը հակադրված Յակոբի ճշմարտության աշխարհին: Ուստի Յակոբին Տիրոջ կողմից վիճակված է լինել այն անկյունաքարը, որը այս ստի աշխարհը տակնուվրա անելով, կշռջի այն թաքս կողմից դեպի երեսի կողմը: Եվ կանի դա, ոչնչացնելով ստի բոլոր խճճվածությունները, նրա բոլոր խոռոչներն ու բարձունքները, այսինքն՝ անարդար ձևով նվաստացվածը կբարձրացնի, իսկ բարձրացրածը կիջեցնի: Ըստ մարգարե Եսայիի այլաբանական նշանակություն ունեցող խոսքերի, Աստվածն ասում է Յակոբին.

«Ահա քեզ դարձրի սղոցատամ կամնասայլի նոր անիւների պէս. լեռները պիտի կալսես, բլուրները պիտի մանրես, փռշու պիտի վերածես դրանք ու քշես տանես»: (Ես 41: 15) – Այսինքն այնպէս, ինչպէս ճշմարտությունն է մանրում, փռշու վերածում ու քշում տանում ստի կառուցվածքները, վերականգնելով պղծված արարչության մաքուր հիմքը, այսինքն նմանեցնելով այն «լերկ» (բաց, ակնհայտ) Յակոբի հոգուն, ըստ առաջնեկ աշխարհի պատկերին ու ի կատարում Եսայա մարգարեի և Հովհաննես Մկրտիչի հետևյալ խոսքերի.

«Ինչպէս Եսայիա մարգարեի խօսքերի գրքումը գրուած է՝ որ ասում է Կանչողի ձայնը անապատումը. Պատրաստ արեք Տիրոջ ճանապարհը, եւ ուղիղ արեք նորա շաւիղները: Ամեն ձոր լցուի, եւ ամեն սար եւ բլուր խոնարհուի. Եւ

դժուարները հեշտ լինեն, և խորտուրորտները հարթ ճանապարհներ լինեն. Եւ ամեն մարմին Աստուծոյ փրկութիւնը կ'տեսնէ:» (Ղուկ 3: 4-6- Արարատ թարգ.) ⁷

Այլ կերպ ասած, *Յակոբով* Աստվածը «իրաւունքը՝ չափին հաւասար, և արդարութիւնը՝ կշռքին հաւասար պիտի անի, և կարկուտը պիտի ստութեան պատսպարանը խորտակէ, և թաքուստը ջուրերը պիտի ողողեն:» (Ես 28: 17)

Ըստ այդմ *Յակոբը*, ներկայացնելով գալիք աշխարհի *Տիրոջը*, չի կարող ինքն իր հետ պայքարել, քանզի *Յաբեթի* հետ միութիւն (ամուսնութիւն) կազմելով, բաժանված չէ ինքն իր մեջ: Հակառակը, նրա հետ, ինչպէս Տիրոջ հետ, պայքարում է նրա հանդէպ ատելութեամբ լցված իր եղբայր *Եսաւը*, որ այս ժամանակավոր աշխարհի Իշխանն է: ⁸

Այնպէս որ Ծննդոցի 32-րդ գլխում *կեղծիք* ենք տեսնում, որը *Եսաւի* գործերը վերագրում է *Յակոբին* : Հետևաբար, 32-րդ գլխի պատմութիւնը բնագրային չէ, այսինքն՝ չի պատկանում Աստծո Խոսքին: Իսկ իրական պատմութիւնը՝ 35-րդ գլխի պատմութիւնն է:

Հարց է ծագում. ու՞մ էր պետք այդ կեղծիքը կամ ինչո՞ւ է այս երկու աստվածաշնչային պատմութիւններից նախընտրվում հենց կեղծը՝ 32-րդ գլխի պատմութիւնը, և առհամարվում ճշմարիտը՝ 35-րդ գլխինը:

Պատասխանը նույնն է, ինչն նախորդ դեպքերում էր. Այն պատճառով չէ՞, արդյոք, որ 32-րդ գլխի պատմութիւնը համահունչ է այս աշխարհի Իշխանի նպատակներին, որ իրեն Աստծո տեղ է դրել: Այդ *կեղծիքը* , որ անհիշատակ ժամանակներից է ներդրվել Սուրբ Գրքի մեջ մարդուն Աստծո ճանապարհից շեղելու նպատակով, փաստորեն, սրբապղծել է *Յակոբին* նրան այս աշխարհի Իշխանի կերպարը տալով, մինչ դեռ նա, ինչպէս տեսանք, *Ճշմարտության Տիրոջն ու Արարչին է ներկայացնում*, որ վերանորոգված *Ադամի* պատկերով պիտի իշխի գալիք աշխարհում: ⁹

1. «*Ասորիների Միջագետքը*» արմատացած սխալ թարգմանություն է, որի անհեթեթության մասին տես «*Արամ Պաղդամ և Արամ Նախարայիս*» հոդվածը իմ հայերեն լեզվով գրված «*Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մութ կողմերը*» գրքում, որը տեղադրված է իմ www.criteriocristiano.com.ar կայքի ռուսական բաժնում, ինչպէս նաև իմ այլ գործերում:

2. Архимандрит Рафаил (Карелин) Христианство и модернизм Глава 1: О молитве. Сокровище, которое всегда при нас.- «Святые Отцы объясняют, что здесь символически, в иносказательных образах говорится о глубокой, сердечной молитве – молитве, которая становится победоносной. В такой молитве человек как бы так же охватывает своими руками Бога, как борец охватывает борца. Молитва – это та великая сила, которая удерживает наказание Божие, заслуженное человеком». Православие и современность. Электронная библиотека.Православие и

современность. Информационно-аналитический портал Саратовской епархии Русской Православной Церкви: <http://lib.eparhia-saratov.ru/books/16r/rafail/modernizm/5.html>;

3. Տե՛ս Библия, изданная в Брюсселе на русском языке в 1983 году –Издательство «Жизнь с Богом». Примечание к 32-ой главе Бытия.

4. «*Jacob lucha por lo tanto para plegar a Dios a su voluntad; Jesús lucha para plegar su voluntad humana a Dios*» Del padre Raniero Cantalamessa O.F.M.Cap., predicador de la Casa Pontificia www.iglesia.org

5. Մանրամասնությունները տես իմ «Армения библейская – земля неведомая», Б.-А., 2021 զրքի «Науг (Отец) как основа понятия «ариец» и связанные с ним топонимы и этнонимы Армянского/Араратского нагорья» գլխում:

6. Տես, օրինակ, իմ «Шесть дней творения и Седьмой День» զրքի «Загадка сыновей Ноя» գլխում:

7. Մանրամասը տե՛ս իմ նույն զրքի V-րդ մասում- որ անվանել էմ «Исаак и Иаков»:

8. Այս տողերը բաց են թողնված «Էջմիածին» թարգմանության մեջ, ուստի այն վերցրել էմ «Արարատ» թարգմանությունից:

9. Նույն կեղծիկը տեսնում ենք *Յակոբին* իր հոր Իսահակի կողմից օրհնության դրվագում, որտեղ *Յակոբը* ներկայացված է, որպես խաբեբա և կեղծարար, մինչդեռ խաբեբայությունն ու կեղծարարությունը բնորոշ են ոչ թե իրեն, այլ իր եղբայր *Եսավին*:

4. Հակասություն վաշխառության վերաբերյալ Հին Կտակարանում:

Երբ աստվածաշնչյան տեքստն ուսումնասիրվում է հատվածաբար, հատկապես՝ ըստ ընդունված դրույթների, ապա մարդու կողմից մեջբերված տրամաբանական խախտումները նրանում հաճախաբար անտեսանելի են մնում:

Դրա վառ օրինակներից է այն ընդունված տեսակետը, որ Հին Կտակարանը, ի տարբերություն Նորի, չի դատապարտում վաշխառությունը, այլ ընդհակառակը, խրախուսում է և նույնիսկ ուսուցանում այն: Այդ տեսակետը հիմնված է Երկրորդ Օրինաց գրքի հետևյալ հատվածի վրա.

«Քո եղբորիցը շահ չ'առնես՝ փողի շահ կամ ուտելիքի շահ եւ կամ որ եւ իցէ քանի, որ շահով տրվում է. Օտարականիցը շահ առնես, բայց քո եղբորիցը շահ չ'առնես, և որ քո Եհովայ Աստուածը քո ամեն ձեռնարկած գործքերումը քեզ օրհնէ այն երկրի վերայ, ուր որ կ'մտնես նորան ժառանգելու համար:» (Երկ. Օրց 23: 19-20- Արարատ)

Այստեղ, փաստորեն, թույլատրվում է և նույնիսկ խրախուսվում է տոկոսներով վարկ տալը օտարերկրացուն: Այսպիսով, բարոյականության համընդհանրությունը ստանում է ռասայական կամ կրոնական սահմանափակում: Իսկ ընտրովի հասկացված՝ բարոյականությունը էապես դադարում է այդպիսինը լինել, քանզի ծագելով համընդհանուր Հորից, պետք է որ տարածվեր ողջ արարչության վրա: Բայց ի հակառակ այս տրամաբանական եզրակացության և ի շնորհիվ տվյալ հատվածի, շատերը կարծում են, որ Հին Կտակարանը հավանություն է տալիս վաշխառությանը, առանց հաշվի առնելով այն փաստը, որ այս վաշխառությունը խրախուսող դրվագը միակն է աստվածաշնչյան տեքստում, քանզի վաշխառությանը վերաբերող բոլոր մյուս հաղորդակցությունները ուղղակիորեն հակառակ են նշվածին:

Օրինակ՝ Ղևտական գրքում կարդում ենք.

«Եւ եթէ քո եղբայրը աղքատանայ՝ եւ նորա ձեռքը քեզ մօտ տկարանայ, նորան պիտի օգնես իբրեւ օտարական եւ պանդուխտ, որ քեզ մօտ ապրի: Վաշխ եւ տոկոսիք չ'առնես նորանից, այլ վախես քո Աստուածանից, որ եղբայրդ քեզ մօտ ապրի: Փողդ վաշխով պիտի չ'տաս նորան, եւ կերակուրդ տոկոսիքով չ'տաս: Ես եմ Եհովան ձեր Աստուածը, որ ձեզ Եգիպտոսի երկրիցը հանեցի՝ Քանանի՝¹ երկիրը ձեզ տալու համար, եւ ձեզ Աստուած լինելու համար:» (Ղեվտ 25: 35-38- Արարատ)

Այստեղից երկու եզրակացություն կարող ենք անել. Առաջինը՝, որ օտարականին ու պանդուխտին պետք է վերաբերվել, ինչպես եղբորը, քանզի *եղբայր* ասելով, Աստվածաշունչը նկատի ունի ցանկացած անձին, չէ՞ որ Արարիչը բոլորի Հայրն է, և երկրորդը՝, որ շահի համար արված բարին դադարում է արժանիք լինել մարդու համար, քանի որ կարևորը ոչ այնքան ինքն արարքն է, որքան նրա շարժառիթները:

Ավելին, ըստ Հին Կտակարանի, վաշխառուն, ով իր արծաթը տոկոսով է պարտք տալիս, չի կարող բնակվել Աստծո սուրբ սարի վրա: Դրա մասին վկայում է, օրինակ, Դավիթի հետևյալ հռետորական հարցը. «Տէր, Տէր, ո՞վ կ'կենայ քո խորանումը, եւ ո՞վ կ'բնակուի քո սուրբ սարումը», որը ծագում է Աստծո անչափ, մահկանացու համար անհասան, սրբության ու սքանչելիության գիտակցությունից, և իր իսկ պատասխանը դրված հարցին, որ Աստծո սարի վրա միայն նա կարող է ապրել, «ով իր արծաթը վարձով չէ տալիս, եւ անմեղի դէմ կաշառք չէ առնում»: Այդպիսինը, եզրափակում է նա, «չի շարժուիլ տեղիցը յաւիտեան» (Սաղ 15: 1, 5- Արարատ), - այսինքն՝ այլևս չի ընկնի և «քաղաքի (Եռուսաղեմի) դռնովը ներս կ'մտնի» (Հայտ 22: 14- Արարատ), ժառանգելով հավերժությունը:

Ինչպես պարզվում է, Աստծո որդիների բարոյականությանը զգվելի է նաև հանձնված գումարի դիմաց գրավ վերցնելը:

«Երբոր քո դրացիին մէկ բան փոխ տաս, - կարդում ենք Երկրորդ Օրինացում, - նորա տունը չ'մտնես գրաւն առնելու համար. Դուրսը կանգնես եւ փոխ առնող մարդը ինքը գրաւը դուրս բերէ քեզ մօտ: Եւ եթէ նա աղքատ մարդ է, նորա գրաւովը չ'պառկես. Նորա գրաւը անպատճառ ետ տաս արեգակը մտնելիս, որ նա իր հանդերձովը պառկէ եւ քեզ օրինէ. Եւ քեզ համար արդարութիւն լինի քո Եհովայ Աստուծոյ առաջին:» (Երկ. Օրց 24: 10-13- Արարատ)

Այսպիսով, նա, ով գրավ չի վերցնում, արդար է համարվում: Նույնը Տերը կրկնում է Եզեկիել մարգարեի շրթերով.

«Եթէ մէկ մարդ արդար է եւ գործէ իրաւունք եւ արդարութիւն, Սարերի վերայ չ'ուտէ, եւ աչքերը չ'բարձրացնէ դէպի Իսրայէլի տան կուռքերը, եւ իր ընկերի կնկանը չ'պղծէ, եւ իր ամսական անմաքրութեան մէջ լինող կնոջ չ'մօտենայ, Եւ q մարդի չ'գրկէ, նորա պարտքի է գրաւը ետ դարձնէ, բոնութիւնով բան չ'յափշտակէ, իր հացը սովածին տայ, եւ մերկին հանդերձ հագցնէ, Վաշխով փող չ'տայ եւ տոկոս չ'առնէ, իր ձեռքը ետ քաշէ անօրէնութիւնից, ճշմարիտ դատաստան անէ մէկի եւ միւսի մէջտեղը, Նա իմ օրէնքներովն է գնում եւ իմ իրաւունքները պահում է որ ճշմարտութիւն անէ. Նա արդար է. նա անպատճառ պիտի ապրէ, ասում է Տէր Եհովան:» (Եզեկ 18: 5-9- Արարատ)

Այստեղից հետևում է, որ Աստծո Արքայությունը ժառանգում են նրանք, ովքեր, բացի այլ առաքելություններից, նաև տոկոսով պարտք չեն տալիս ու գրավ չեն վերցնում: Սա է Աստծուն հաճելի և այսպիսին է արդարների վարքը, չնայաց նրան, որ չարության մեջ թաղված այս աշխարհում այդ չեն հասկանում և արդարներին ճնշման ու հետապնդման են ենթարկում: Ահա թե ինչպես է Երեմիա մարգարեն բողոքում այդ առիթով.

«Վա j ինձ, ով իմ մայր, որ ինձ կռուի մարդ եւ վէճի մարդ ծնեցիր բոլոր երկրի համար. Ոչ շահով փող եմ տուել, ոչ էլ ինձ շահով փող են տուել, բայց ամենքը ինձ անիծում են: Տէրն ասում է. Անշուշտ քեզ պիտի ազատեմ՝ յաջողութեան համար, եւ անշուշտ աղաչել պիտի տամ քո թշնամիին դէպի քեզ՝

ձախորդութեան ժամանակին եւ նեղութեան ժամանակին:» (Երեմ 15: 10-11-Արարատ)

Մարգարեի բողոքը և Աստծո պատասխանը բացահայտում են, որ ներկա աշխարհը արդարներինը չէ, այլ վաշխառուներինը, որոնք *անհծում են* արդարներին, քանզի նրանց է պատկանում Աստծո գալիք Թագավորությունը:

Այսպիսով, մենք տեսնում ենք, որ Հին Կտակարանը, ինչպես և Նորը, չի խրախուսում վաշխառությունն ու գրավը, իսկ մերձավորին հասկանում է որպես ցանկացած մարդու, քանի որ Աստվածը՝ բոլորի Հայրն է: Իհարկե, այս կանոնները հատուկ նրանց համար են, ովքեր իրենց Աստծո որդիներ համարելով, առաջնորդվում են Հաբեթի (Արարչի) Սուրբ Ոգով: Դրանք պիտի թագավորեն երկրի ժողովուրդների վրա Աստծո գալիք աշխարհում: Այս Սուրբ Ոգին, իհարկե, խորթ է հեթանոսներին (որ նույն քանանեացիներն են), բայց այդ ժամանակ նրանք ստիպված կլինեն հնազանդվել մարմնավորված Աստծուն (*Հաբեթին Սէմի* մեջ) և Նրա բարոյական կանոններին, քանզի ասված է. **«Անիծեալ լինի Քանանը, ծառաների ծառայ լինի նա իր եղբայրներին:»** (Ծն 9: 25)

Ուրեմն որտեղից է Սուրբ Գրքում հայտնվել Աստծո Խոսքին հակառակ այս վաշխառությունը խրախուսող միակ հատվածը: Իհարկե, ոմն մեկի կողմից, որի նպատակը՝ Աստծո կերպարը խեղաթյուրելն է, մարդկանց շփոթեցնելն ու Արարչից օտարելը, տարաձայնություններ և կողմնակալություն սերմանելով նրանց մեջ, իսկ վաշխարուին վաշխառության օգտին հորինված փաստարկով աջակցելը, որով նա իր Աստծո Խոսքին հակառակ արարքները այնպես կներկայացնի, իբր թե, արված են Աստծո թույլատվությամբ և օրհնությամբ:

Ցավոք, ինչպես միշտ, նման դեպքերում առաջնագծին է դրվում մարդու կողմից ապականված կամ ներդրված պատառիկը, իսկ սրբության պահանջին վերաբերող Աստծո խոսքը մնում է աննկատ, այսինքն՝ ուղղակի անտեսվում է, որպես գոյություն չունեցող կամ, հավանաբար, համարվելով ոչ կենսունակ այս աշխարհում:

-
1. Այստեղ մենք նորից առնչվում ենք աստվածաշնչյան տեքստի կեղծման հետ, քանի որ և՛ *Եգիպտոսը*, և՛ *Քանանը* պատկանում են *Քամի/Քանանի* անիծված շառավիղին, ուստի ստացվում է, որ Աստված Իր որդիներին չարից հանեց, որ մեկ ուրիշ չարի մեջ գցի, կամ էլ, ավելի ճիշտ, նույն չարի մեջ գցի: Այսպիսով պարզ է դառնում, որ Նոյի կողմից անիծված *Քանանը* օտար է այստեղ և ներդրված է բնագրային *Եդեմին*, կամ *Արամին* փոխարինելու համար: Մանրամասը տես իմ այլ գործերում, օրինակ, իմ *«Արմենիա Բիբլեյսկա – земля неведомая»* գրքի *«Ур Халдейский – страна Арамейская. Авраам»* և *«Гора Моисея – Гора Божия Арарат»* գլուխներում, կամ իմ *«Шесть дней творения и Седьмой День»* գրքի Եգիպտոսին վերաբերող գլուխներում:

5. Մարդու սնունդի հետ կապված հակասությունները, որ գտնում ենք աստվածաշնչյան պարականոն «Հոբելյանների գրքում»:

Դառնությամբ պետք է փաստեն, որ, միջամտելով Սուրբ գրքին, մարդը նույն ձևով է վարվում նաև աստվածաշնչյան պարականոն տեքստերի հետ, փորձելով համաձայնեցնել դրանց Աստվածաշնչում իր կատարած փոփոխությունների հետ: Նմանատիպ «սրբագրություններ» ենք տեսնում գրեթե բոլոր պարականոն գրքերում: Բայց այժմ կխոսենք միայն մեկի, այն է՝ հայտնի Հոբելյանների գրքի մասին, որտեղ գտնում ենք երկու իրար հաջորդող և իրարամերժ տեքստեր՝ Նոյի մարդու սնունդի հետ կապված ուխտի վերաբերյալ: Ահա այդ տեկստերից առաջինը.

«Եվ դուք աճեք, պտղաբերեք և շատացեք երկրի վրա և օրհնություն եղեք նրա համար: Այնպես կանեն, որ վախ ու դող զգա ձեր առջև այն ամենը, ինչ կա ցամաքում և ծովում : Եվ ահա ես ձեզ եմ տվել բոլոր գազաններին, բոլոր անասուններին, թռչողներին, երկրի վրա շարժվողներին, ջրերում գտնվող ձկներին և ամեն ինչ, ես ձեզ տվել եմ, ինչպես կանաչ խոտը, որ սնվեք. Ես ձեզ տվել եմ ամեն ինչ սնվելու համար: Միայն մարմինը, որի մեջ կենդանի հոգի կա, իր արյունով մի՛ կերեք, որովհետև ամեն մարմնի հոգին արյունն է, որպեսզի ձեր հոգու արյունը չպահանջվի: Ամեն մարդուց, ամեն մարդուց կպահանջեմ մարդու արյունը. Ով մարդկային արյուն է թափում, թող նրա արյունը թափվի մարդու ձեռքով. քանի որ Աստծո պատկերով է Նա ստեղծել Ադամին: Եվ դուք աճեք ու բազմացեք երկրի վրա»: Եվ նրա զավակները երդվեցին, որ ուչ մի մարմնի արյունը չեն ուտի: Եվ այս ամսում նա Տէր Աստծու առաջ յալիտեան ուխտ կապեց երկրի բոլոր սերունդների համար»: (Գիրք Յուբիլեևի, գլ. 6) ¹

Այս հատվածը վերլուծելիս՝ առաջին հերթին բախվում ենք նրա հաղորդակցությունների փոխադարձ անհամատեղելիության ու ընդհանուր անտրամաբանականության և ուստի մարդու կողմից տեքստի բացահայտ միջամտության հետ: Անհամատեղելի են արդեն նրա առաջին և երկրորդ ուղերձները, քանզի առաջինում ասվում է. «օրհնություն եղեք (երկրի) համար», ինչը անհամատեղելի է երկրորդ ուղերձի «վախի և դողի» հետ, որ արարածները պիտի զգան մարդու հանդեպ, մանավանդ որ դրան հաջորդող երրորդ ուղերձը կապված է Աստծո արարածների սպանությունների և նրանցով սնվելու հետ: «Եվ ահա, - ասվում է այնտեղ, - ես ձեզ եմ տվել բոլոր գազաններին, բոլոր անասուններին, թռչողներին, երկրի վրա շարժվողներին, ջրերում գտնվող ձկներին և ամեն ինչ, ես ձեզ տվել եմ, ինչպես կանաչ խոտը, որ սնվեք: Ես ձեզ ամեն ինչ տվել եմ սնվելու համար»:

Ինչպես տեսնում ենք, այստեղ հատակորեն խոսվում է բոլոր արարածներին ինչպես կերակուր օգտագործելու և, հետևաբար, սպանելու, *թույլատվության* մասին:

Բայց ահա սրան հաջորդում է չորրորդ, շփոթեցնող ուղերձը, որը արձանագրում է «*Միայն մարմինը, որի մեջ կենդանի հոգի կա, իր արյունով մի՛*

ուտեք, որովհետև ամեն մարմնի հոգին արյուն է, որպեսզի ձեր հոգու արյունը չպահանջվի»: Այս ուղերձը, փաստորեն, ջնջում է նախորդ վերջին երկու ուղերձները, արգելելով սպանել և ուտել կենդանիներին, թռչուններին, ձկներին, քանի որ նրանց արյունը իրենց սպանողից և իրենցով սնվողից կպահանջվի: Բայց հաջորդ, հինգերորդ, ուղերձը, կարծես թե «սրբագրում» է վերջինը, ներշնչելով մեզ, որ ասվածը միայն մարդուն է վերաբերում, այլ ոչ թե ինչպես նշված էր, «ամեն մարմնի հոգուն (արյանը)». *«Ամեն մարդուց, - ասում է այնտեղ, - ամեն մարդուց կպահանջեմ մարդու արյունը. Ով մարդկային արյուն է թափում, թող նրա արյունը թափվի մարդու ձեռքով. քանի որ Աստծո պատկերով է Նա ստեղծել Ադամին»*. – Այսպիսով ստացվում է, կամ պարտադրվում է մտածել, որ կենդանի հոգի ունեցողը միայն մարդն է, մինչ դեռ գազանները, անասունները, թռչուններն ու ձկները ներկայացվում են որպես անհոգի էակներ, երևի, նրանց սպանություններն ու մսակերությունը արդարացնելու համար: Ի դեպ, ինչպես տեսանք, վերջիններիս նշելիս, հոգին չի հիշատակվում:

Սակայն սա ակնհայտ անհերթելիություն է: Նախ, որովհետև ինքն Արարիչը բոլոր կենդանիներին, անասուններին, թռչուններին ու ձկներին, ճիշտ ինչպես Ադամին, «կենդանի շունչ» ունեցողներ, կամ «կենդանի հոգիներ» է անվանում (Ծննդոց 1:20-21, 24, 2: 7), և հետո, որովհետև հենց նույն ուղերձում ասվում է. *«Ամեն մարմնի հոգին արյուն է»*, այսինքն՝ ոչ միայն մարդու մարմնի արյունը, այլև ցանկացած այլ կենդանի արարածի մարմնի արյունը, և նույնը կրկնվում է տեքստի նախավերջին արտահայտության մեջ, որտեղ կարդում ենք. *«երզվեցին, որ ոչ մի մարմնի արյունը չեն ուտի»*: Այնուամենայնիվ, ինչպես տեսնում ենք, այս հատվածում ոչ միայն թույլատրվում է, այլ նույնիսկ պահանջվում է մարդասպանի արյունը թափել, քանի որ ասվում է. *«Ով մարդկային արյուն է թափում, թող նրա արյունը թափվի մարդու ձեռքով»*: Բայց դա հակասում է Աստծո Օրենքի «Մի՛ սպանիր» (Ելք 20.13) պատգամին:

Այսպիսով, այս ամենի մեջ առկա են, առաջինը՝ անտրամաբանականություն և հակասություն, որոնք բնավ բնորոշ չեն Տիեզերքի Արարչին, Ով երբեք չի հակասում Իրեն; և, երկրորդը՝ կեղծարարների մտածողության սահմանափակություն, որ, պղծելով Աստծու Խոսքը, ուշադրություն չեն դարձնում նրա մանր դետալներին, որոնք անհապաղորեն բացահայտում են իրենց կեղծիքը:

Սակայն այս մեջբերված, ես կասեի, չարաբաստիկ տեքստին անմիջապես հաջորդում է երկրորդը, որը լռիվ հակառակ է նախորդին: Այստեղ Նոյի և նրա որդիների ուխտի մասին պարզ ու տրամաբանորեն ասվում է.

«Եվ այս վկայությունը պատվիրված է նրանց, որպեսզի դուք էլ պահեք այն ձեր բոլոր օրերում. որպեսզի երբեք կենդանիների արյուն չուտեք (...): Եվ այն մարդը, ով ուտում է գազանի, անասունների և թռչունների արյունը, քանի դեռ երկիրը կանգուն է, նա և նրա սերունդը կկործանվեն երկրի վրա: Եվ նա պատվիրեց Բսրայելի որդիներին արյուն չուտել, որպեսզի նրանք և նրանց

սերունդը միշտ լինեն մեր Տեր Աստծո առջև: Եվ այս օրենքի համար ժամանակի վերջ չկա. Նրանք պետք է պահեն այն հավիտյան իրենց սերունդների հետ միասին, և զոհասեղանի առջև մշտապես ներում խնդրեն ձեզ համար: Ամեն օր, առավոտյան և երեկոյան, մենք պետք է Տիրոջից ներողություն խնդրենք նրանց համար, որպեսզի նրանք դա պահպանեն և չկործանվեն: » (Գիրք Յուբիլեևի, գլ. 6)

2

Այսպիսով, ըստ երկրորդ տեքստի, ստացվում է, որ կենդանիների մարմինն իր արյունով (հոգով) ուտելը ոչ միայն արգելված է, այլ նաև անիծված, քանի որ, ինչպես ասվում է, նրանցով սնվողը «կկործանվի երկրի վրա», «նա և նրա սերունդը», այսինքն ամեն մարդուց ոչ միայն մարդու արյունը կպահանջվի, - ինչպես փորձում է պնդել առաջին տեքստը, - այլ նաև բոլոր կենդանիների, թռչունների և ձկների արյունը, քանզի նրանց միսը ուտելու համար պետք է նրանց սպանել: Առավել ևս ընդգծվում է, որ այս օրենքը հավերժական է, այսինքն՝ ենթակա չէ ժամանակին և ամեն օր պիտի հաստատվի ոչ միայն բառով (երդումով), այլ և արյունով, այսինքն, ինչպես կհամոզվենք ներքևը,՝ հոգով, կամ հոգևոր զոհաբերությամբ և ոչ մի դեպքում արյունահեղությամբ, ինչպես, ցավոք, զոհաբերությունը հասկանում են նյութապաշտները, որ Սուրբ Գրքի առակները բառացիորեն են ընկալում:

Այսպիսով, մենք տեսնում ենք երկու հակասական հաղորդագրություններ նույն հարցի շուրջ: Դրանցից ո՞րն է բնագրայինը: Թու՞յլ է տալիս, արդյոք, Տերը սնվել կենդանիների մսով թե՞ արգելում է:

Այս հարցին երկու պատասխան կա՝ տրամաբանական և տեքստային:

Տրամաբանական պատասխանը ծագում է Արարչի աստվածաշնչյան կերպարից, ըստ որին Նա իր ստեղծած յուրաքանչյուր կենդանի արարածի համար սիրող Հայր է, որ յուրաքանչյուրին օժտել է նույն զգացմունքներով, որոնցով օժտել է Իր կերպարը կրող մարդուն, այն է՝ սիրով իր ձագուկների հանդեպ, ֆիզիկական և հոգեկան ցավ զգալու ունակությունով և նույնիսկ հանուն սիրելի էակի անձնագոհության պատրաստականությունով, ինչպես նաև զգվանքով ու սարսափով մահու առջև: Դա չի կարող նկատել միայն այն մարդը, ում աչքերն ու միտքը մթագնած են սպանված հոգու մսի համով: Այսպիսով, տրամաբանական պատասխանը երկրորդ տեքստի օգտին է, այսինքն՝ կենդանիների, թռչունների և ձկների միսն ու արյունը ուտելու արգելքի օգտին:

Իսկ այժմ տեսնենք, թե ո՞րն է Սուրբ Գրքի տեքստի պատասխանը նույն հարցին:

Բնական է, որ նա հաստատում է նշված տրամաբանական եզրակացությունը: Օրինակ՝ Ամբակում մարգարեի շրթերով Տերը ցանկացած սպանություն՝ լինի դա մարդու, թե կենդանիների, անվանում է *ամբարշտություն*, որը բուժմեքանգի պես հարվածում է սպանողին:

«Լիբանանի ամբարշտութիւնը կը ծածկի քեզ, գազանների թշուառութիւնը կը զարհուրեցնի քեզ՝ մարդկանց արեան, երկրի, քաղաքի ու նրա բոլոր բնակիչների ամբարշտութեան պատճառով»: (Ամբակ 2: 17)

Իսկ Ջաքարիա մարգարէի շրթերով Նա հատուցում է խոստանում ոչ միայն մարդուն թշվառության հասցնողին, այլ նաև կենդանիներին շահագործողներին, քանի որ այդպես են վարվում միայն իրենց Աստվածային Հորը չճանացող հեթանոսները: Խոսելով անօրինության, այսինքն՝ հեթանոսության, ժամանակների մասին, Տերը նշում է, որ այդ ժամանակներում *«մարդի վարձքը չ'կար, եւ անասունի վարձքը ոչինչ էր, եւ դուրս եկողն ու մտնողը խաղաղութիւն չ'ունէին նեղութեան պատճառովը, որովհետեւ ես ամեն մարդկանց իրար դէմ էի հանել»:* (Չաք 8: 10) Բայց ամեն ինչ կփոխվի Աստծո Որդու թագավորության ժամանակ, Ով, ի թիվս այլ բաների, կհատուցի նույնիսկ անասունների աշխատանքը, որոնց հոգիները, համաձայն Ենոքի Գաղտնիքների Գրքի, բոլորը հաշված են և չափտի կորչեն, քանի որ նրանք Աստծո դատաստանի ժամանակ վկայելու են մարդու մասին: ³ Ավելին, ըստ Պողոս առաքյալի, Աստծո որդիների հայտնության և ապականության ծառայությունից ազատվելու հետ միասին արարածներն էլ կազատվեն նույն ծառայությունից և *«Աստծո որդիների փառավոր ազատությանը կհասնեն»:* (Հրոմ 8: 19-23) Ուստի նրանց, ովքեր հոգ են տանում վերջինների մասին, Տերը Եսայա մարգարէի շրթերով *երանելի է* կոչում. *«Երանի՛ ձեզ,-* ասում է Նա,*- որ ցանում էք ամեն ջրերի մօտ, որ ազատ արձակում էք եզան եւ էշի ոտքերը»:* (Եսայ 32: 20)

Այն, որ կենդանիների կյանքի մասին հոգալը Աստծուն հաճելի է, վկայում են նաև առակները, օրինակ՝ հետևյալը. *«Արդարը խղճում է իր անասունին, բայց ամբարիշտները անողորմ են»:* (Առակ 12: 10)

Այս անողորմությունը պայմանավորված է նրանով, որ այն իշխանությունը, որ Տերը տվել է մարդուն այլ կենդանի արարածների վրա, ամբարիշտները հասկանում են, ըստ իրենց ամբարշտության, այսինքն՝ ինչպես թույլատվություն օգտագործել նրանց, ըստ իրենց քմահաճույքների, ընդհուպ մինչև սնվել նրանց մսով, բայց ոչ թե նրանց մասին հոգալու տեսանկյունից: Մինչդեռ Ադամը «այգեպան» պիտի լիներ Եդէմի պարտեզում, որ, Հոր նման, հոգ տաներ Աստծո բոլոր արարածների մասին, հյուսելով մահով չնդհատվող կյանքի գործվածքը:

Բայց եթե մարդը անտեսում է Արարչի Խոսքը, որն *արգելում է սպանել* ամեն մի կենդանի հոգու,- լինի դա մարդ թե անասուն, գազան, թռչուն կամ ձուկ,- և սնվել նրանց մսով, ապա Տերը պատժում է նրան մահով: Եսայիա մարգարէի շրթերով, օրինակ, Նա նախատում է սատանայի կողմից խաբված Իր որդիներին, հեզնանքով ասելով նրանց.

«Եւ ահա ցնծութիւն եւ ուրախութիւն, արջառներ սպանել՝ եւ ոչխարներ մորթել՝, միս ուտել եւ գինի խմել՝, ասելով. ուտենք եւ խմենք, որովհետեւ էգուց մեռնելու ենք: Բայց Ջօրաց Տէրը յայտնել է իմ ականջներին, անշուշտ պիտի չ'քաուրի ձեր այս տնօրէնութիւնը մինչեւ որ մեռնիք, ասում է Ջօրաց Եհովայ Տէրը»: (Եսայ 22: 13-14) - Այսինքն՝ կենդանիներին սպանելու հատուցումը մահն

է: Նկատենք, որ մարգարեի այս խոսքերը մեկ առ մեկ համընկնում են պարականոն գրքից բերված հատվածներից երկրորդի հետ, որը արգելում է կենդանի արարածներին սպանել և ուտել, իսկ Աստծո Խոսքն անտեսողներին մահվան անեծքի տակ է գցում: Բացի դրանից, Արարիչը ամեն տեսակի դժբախտությունների է արժանացնում այդպիսիներին, ընդհուպ մինչև իրենց երկրի կորուստը: Եվ երբ նրանք աղաղակում են իրենց բաժին ընկած դժբախտությունների առիթով, Նա, հնչեցնելով նույն հեզնանքը, ասում է նրանց Եզեկիել մարգարեի շրթերով.

«Ղուր արիւնովն էր ուտում եւ ձեր աչքերը բարձրացնում էր դէպի ձեր կողքերը եւ արիւն էր թափում. Եւ դուք ժառանգէ՞ք երկիրը:» (Եզեկ 33: 25)

Այսպիսով, Նա, ով հոգիներ է սպանում, չի կարող ապրել և անշեղորեն մեռնում է: Այս մասին Աստվածաշնչում մի հետաքրքիր առակ/ պատմություն կա՝ կապված հրեաների եգիպտական գաղթի հետ, որոնց Տերը երկնքից մանանա մատուցեց որպես կերակուր: Բայց նրանք չբավարարվեցին դրանով և որոշ ժամանակ անց նորից միս ցանկացան, և Աստվածն այսպես վարվեց նրանց հետ.

«Եւ ասիր ժողովրդին, էգուցուայ համար սրբուեցէք որ միս էր ուտելու, որովհետեւ Եհովայի ականջներին լացիք՝ ասելով. Ո՛վ մեզ միս կ'տայ ուտելու. Որովհետեւ Եգիպտոսում լաւ էր մեզ համար. Եւ Եհովան ձեզ միս կ'տայ, եւ դուք կ'ուտէք: Ոչ թէ մենակ մէկ օր պիտի ուտէք, եւ ոչ երկու օր՝ ոչ հինգ օր՝ ոչ տասը օր՝ ոչ էլ քսան օր, Այլ մինչեւ մէկ ամիս ժամանակ, մինչեւ որ ձեր քրթերից դուրս գայ եւ ձեզ համար զգուանք լինի. Որովհետեւ ձեր մէջտեղը եղող Եհովային արհամարհեցիք, եւ նորա առաջին լացիք՝ ասելով. Ի՞նչու մենք Եգիպտոսիցը դուրս եկանք: (...)Եւ Եհովայի կողմանէ մի հողմ վեր կացաւ եւ ծովի կողմից լորամարգիներ բերաւ եւ բանակի վերայ մէկ օրուայ ճանապարհ մէկ կողմից՝ եւ մէկ օրուայ ճանապարհ միւս կողմից բանակի շուրջը տարածեց, երկրի երեսի վերայից երկու կանգունի չափ բարձր: Եւ ժողովուրդն այն բոլոր օրը եւ բոլոր գիշերը եւ հետեւեալ բոլոր օրը վերկացաւ լորամարգիներ ժողովեցին. Քիչ ժողովողը տասը քոռ ժողովեց. Եւ իրանց համար բանակի շուրջը փռեցին, որ չորանայ: Ղեռ միսն իրանց աստամների վերայ էր՝ տակաւին չ'ծամուած, որ Եհովայի բարկութիւնը ժողովրդի վերայ բորբորուեց եւ Եհովան խիստ մեծ հարուածով զարկեց ժողովրդին: Եւ այն տեղի անունը Կիբբօթ-հաթթաւայ դրուեցաւ, որովհետեւ այնտեղ թաղեցին ցանկացող ժողովրդին: Կիբբօթ-հաթթաւայից Ասերովթ չուեց ժողովուրդը, եւ Ասերովթի մէջ էին:» (Թվ 11: 18-20, 31-34)

Այսպիսով, Նա մահով պատժեց ողջ միս ցանկացող ժողովրդին:

Բայց ի՞նչ է տալիս Տերը մարդուն որպես կերակուր: Նա առաջարկում է նրան (ինչպես նաև կենդանիներին և թռչուններին) միայն աճող բուսական սնունդ: (Ծննդոց 1:29) Նա պահանջում է այդ բոլորից ու հատկապես նրանցից, ովքեր ցանկանում են շփվել Իր հետ: Օրինակ, մարգարե Եզրասի նման ցանկությանը Նա արձագանքում է հետևյալ ձևով.

«Իսկ դու, երբ ուրիշ յոթ օր հետո, սակայն, առանց ծով պահելու, դուրս գաս մի ծաղկած դաշտ, որտեղ կառուցված տուն չկա, և սկսես սնվել միայն վայրի ծաղիկներով և միս չուտես, ոչ էլ գինի խմես, այլ միայն ծաղիկներ, անդադար աղոթելով Ամենակարողին, Ես կգամ և կխոսեմ քեզ հետ: Եվ ես գնացի, ինչպես նա ասաց ինձ, Արդաֆ կոչվող դաշտը և այնտեղ նստեցի ծաղիկների մեջ և սնվեցի դաշտի խոտաբույսերից, և այդ կերակուրով կշտացա»: (3 Եզրաս 9, 23-26)

4

Այլ կերպ ասած, Տերն ասում է. եթե ուզում ես, որ Ես հայտնվեմ քեզ և խոսեմ քեզ հետ, միս չուտես, միայն բույսերով սնվիր (այս դեպքում՝ վայրի ծաղիկներով):

Նույն պատգամն է արտացոլում նաև Դանիելի պատմությունը, ի ցույց բերելով, բուսական սնունդի օգուտը, որը առողջություն տալով մարդու մարմնին, նպաստում է նույնիսկ նրա Աստծո մարգարեությանը: Ըստ այդ պատմությանը, «Դանիելը որոշեց իր սրտումը, որ իրան չ'պղծէ թագաւորի կերակրովը եւ նորա խմած գինիովը, եւ խնդրեց ներքնապետիցը, որ իրան չ'պղծէ: Եւ Աստուած Դանիելին շնորհք եւ ողորմութիւն տուաւ ներքնապետի առաջին: Եւ ներքնապետը ասեց Դանիելին. Ես վախենում եմ իմ տէր թագաւորից, որ որոշել է ձեր ուտելիքը եւ խմելիքը. Որովհետեւ ի նշու համար նա ձեր երեսները վատ տեսնէ այն տղերանց երեսներից որ ձեզ հասակակից են, եւ ինձ գլխապարտ անէք թագաւորի մօտ: Եւ Դանիելն ասեց Մելսարին, որին ներքնապետը դրել էր Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի եւ Ազարիայի վերայ, Աղաչում եմ՝ փորձիր ծառաներիդ մի տասն օր, եւ մեզ ուտելու համար ընդեղէն եւ խմելու համար ջուր տան. Եւ երեսն քո առաջին մեր դէմքը եւ այն տղերանց դէմքը որ թագաւորի կերակրիցն ուտում են, եւ ինչպէս որ տեսնես, նորա համեմատ արա ծառաներիդ հետ: Եւ նա լսեց նորանց այս բանի համար, եւ նորանց փորձեց տասն օր: Եւ տասն օրից յետոյ նորանց դէմքը աւելի լաւ եւ մարմնով գէր էին քան թէ այն ամեն տղերքը, որոնք ուտում էին թագաւորի կերակրիցը: Եւ Մելսարը վեր էր առնում նորանց թագաւորական կերակուրը եւ նորանց խմելու գինին եւ նորանց ընդեղէն էր տալիս:» (Դան 1: 8-16)

Տերը այդպիսի մարդկանց նույնիսկ իրենց սպառնացող մահից է փրկում: (Դան 6:16-22)

Բայց նրանք, ովքեր չեն հասկանում Տիրոջ առակները, կհարցնեն. իսկ ինչպե՞ս բացատրել այն գոհաբերությունները, որոնցով լեցուն է Սուրբ Գիրքը, և որոնք կատարվել են Նոյի, Աբրահամի, Հակոբի և մյուս բոլոր աստվածաշնչյան պատրիարքների կողմից:

Ինչպես կտեսնենք ներքևը, այդ գոհաբերությունները բացառապես հոգևոր են և ուղղված են ոչնչացնելու մարդու արատները և բազմապատկելու նրա առաքինությունները: Սակայն դա հասկանալու համար մենք ոչ մի պահ չպետք է մոռանանք աստվածաշնչյան տեքստի սրբության և այլաբանության մասին, որտեղ, ինչպես արատները, այնպես էլ առաքինությունները, հաճախ ներկայացված են կենդանիների, թռչունների և այլոց պատկերներով: Բացի այդ, Աստծո Խոսքի նպատակն է նաև հոգիների որակի բացահայտումը, որը

դրսևորվում է նրանց այդ Խոսքի *հոգևոր* կամ *բառացի* ըմբռնման միջոցով: Ուստի Պետրոս առաքյալը շեշտելով հոգևոր գոհաբերությունների կարեկցությունը մարդու ձևավորման համար, ասում է Աստծո որդիներին.

«Դուք էլ կենդանի քարերի պես շինուեցէք հոգևոր տաճար, սուրբ քահանայութիւն, որ հոգևոր պատարագներ մատուցանէք Աստուծոյ ընդունելի Յիսուս Քրիստոսի ձեռովը:» (1 Պետր 2: 5)

Սա նշանակում է, որ միայն *հոգևոր գոհաբերություններն են հաճելի Տիրոջ*, քանի որ դրանք վկայում են մարմնին ծառայող արատավոր սովորությունների և ցանկությունների գոհաբերման մասին, որը արվում է հանուն Երկնային Հորը, Որ Ոգի է և Որի պատկերն (Տաճարն) է կոչված լինել մարդը:

Նույնը մեզ հաղորդում են նաև Հին Կտակարանի պարականոն գրքերը: Օրինակ, ըստ Ղևիի Կտակարանի, Տերն Իր որդիներից ցանկանում է միայն *«մտավոր գոհաբերություն, արյունով անբիծ»*, որը Նա ընկալում է որպես Իրեն հաճելի *«բուրմունք»*: (Ղևիի կտակ 3:6) ⁵

Նույնը մեզ հաղորդում են Սիբիլայի օտակույները, որ հետևյալ խորհուրդն են պարունակում.

«Հրաժարվեք ձեր նախկին ծեսերից և մաքրվեք Նրա արյամբ, ⁶ որովհետև Նա չի մեղմանում ձեր աղոթքներից և, լինելով հավերժ, ուշադրություն չի դարձնում ձեր եղծանելի գոհաբերություններին. բարձրացրո՛ւ Նրան սուրբ գովասանքը, բխած խելացի շուրթերից և հասկացիր, թե ով է Նա, - այն ժամանակ կտեսնես արարչին:» (Գիրք 8, էջ 355) ⁷

Այսպիսով, Տերը չի ցանկանում եղծալի գոհաբերություններ, այսինքն՝ մահկանացու այլ արարածների մարմիններ, ոչ միայն այդ գոհաբերությունների դաժանության պատճառով, այլ նաև նրանց անհեթեթության պատճառով, ինչի մասին Նա անխոնջ կրկնում է թագավորների և մարգարեների շուրթերով: Օրինակ, Դավթի շրթերով Նա ասում է.

«Քո տանիցն արջառ չեմ առնում, եւ ոչ այծեր՝ քո փարախներիցը: Որովհետեւ իմն են անտառի ամեն գազանները եւ հազարաւոր սարերի անասունները: Ես գիտեմ սարերի բոլոր թռչունները, եւ վայրի գազաններն իմ առաջին են: Եթէ սովածանամ, քեզ չեմ ասիլ, որովհետեւ իմն է աշխարհքս եւ նորա լիութիւնը: Մի՞թէ ես արջառների միս կ'ուտեմ եւ այծերի արիւն կ'իմեմ: Պատարագիր Աստուծուն գոհութիւն, եւ վճարիր Բարձրելոյն քո ուխտերը» (Սաղ 50: 9-14)

Ինչպես տեսնում ենք, Տերը արյունալի գոհաբերությունները կապում է Իր մասին *անտեղյակության* կամ Իրեն չհասկանալու հետ: Նույնը Նա ասում է նաև Եսայա մարգարեի շրթերով.

«Ի՞նչ պէտք է ինձ ձեր գոհերի շատութիւնը, ասում է Տերը. Ես կշտացել եմ խոյերի ողջակէզներիցը, եւ պարարտների ճարպիցը. Եւ գուարակների ու ոչխարների ու նոխազների արիւնը չեմ ախորժում: Երբոր գալիս էք, իմ երեսը տեսնելու. Դա ո՞վ է պահանջում ձեր ձեռքից՝ կոխատել իր սրահները: Այլ եւս ունայն ընծաներ մի բերեք, ձեր խունկը ինձ համար պիղծ է. Ամսագլուխներին եւ շաբաթներին ու ժողովներ գումարուելուն չեմ տանիլ. Անօրէնութիւն եւ

տօնախմբութիւն: Ձեր ամսագլուխներից եւ տօներից զգուել է հոգիս, նորանք ինձ վերայ բեռ են. յոգնել եմ տանելուց: Եւ դուք ձեր ձեռքերը տարածելիս՝ եւ աչքերս ծածկում եմ ձեզանից. նաեւ երբոր աղօթքը շատացնում էք, եւ չեմ լսում. ձեր ձեռքերը լիքն են արիւնով:» (Եսայ 1: 11-15)

Իր խոսքերի արատավոր ըմբռնման համար Արարիչը նախատում է Իր որդիներին նաև Երեմիա մարգարեի շրթերով, երբ հեզնանքով ասում է նրանց.

«Այսպէս է ասում Զօրաց Տէրն՝ Իսրայէլի Աստուածը. Ձեր ողջակէզները աւելացրէք ձեր զոհերի վերայ, եւ միս կերէք: Որովհետեւ եւ չեմ խօսել ձեր հայրերի հետ եւ նորանց պատուէր չեմ տուել, այն ժամանակ երբոր նորանց դուրս հանեցի Եգիպտոսի երկրիցը ողջակէզի եւ զոհի վերաբերութեամբ:» (Երեմ 7: 21-22)

Եվ նույնը կրկնում է Օսեե մարգարեի շրթերով.

«Եւ եւ նորան գրեցի իմ բիրաւոր օրէնքները. Իսկ նորանք օտարոտի բանի պէս համարուեցան: Իբրեւ իմ ընծաների զոհեր նորանք միս են զոհում եւ ուտում, Տէրը նորանց չէ հաւանում. հիմա նա պիտի յիշէ նորանց անօրէնութիւնը եւ պատժէ նորանց մեղքերը. նորանք Եգիպտոս պիտի ետ դառնան:» (Օսեե 8: 12-13)

Այս ամենը հստակ ցույց է տալիս, որ կենդանիների զոհաբերությունը և նրանց միսը ինչպէս սնունդ օգտագործելը տհաճ է Աստծուն և Նրա խոսքի սխալ, մարմնական մեկնաբանության կամ պարզապէս Աստծո օրէնքներն անտեսելու արդյունք է:

Վերջապէս, Եսայիա մարգարեի շրթերով Նա այսպէս է սահմանում արյունոտ զոհաբերությունների էությունը.

«Արջառ մորթողը մարդասպան է, գառը զոհողը շուն մորթող է, նուէր մատուցանողը խոզի արիւն մատուցանող է, կնդրուկ յիշեցնողը կուռք օրհնող է: Նորանք էլ են ընտրել իրանց ճանապարհները, եւ իրանց սրտին հաճելի են իրանց կուռքերը. Ես էլ եմ ընտրում իրանց թշուառութիւնները, եւ նորանց վախեցած բաները պիտի բերեմ նորանց վերայ, որովհետեւ եւ կանչեցի եւ պատասխանող չ'կար, խօսեցի եւ նորանք չ'լսեցին, եւ չարութիւն արին իմ աչքի առաջին, եւ իմ չ'ուզած բանը ընտրեցին:» (Եսայ 66: 3-4)

Այսպիսով, Տէրն ամենուր ընդգծում է, որ չի ընդունում արյունոտ զոհաբերությունները, որոնց Պողոս առաքյալը նույնիսկ հավասարեցնում է դևերին, և ոչ թէ Աստծուն, ծառայությանը: «Այն որ հեթանոսները զոհում են, - ասում է նա, - դեւերին են զոհում, եւ ոչ թէ Աստուծուն, Իսկ եւ չեմ կամենում, որ դուք դեւերին մասնակից լինէք. չէք կարող Տիրոջ բաժակը խմել եւ դեւերի բաժակը:» (1 Կոր 10: 20), որովհետև, կատարելով այդ դաժան ծեսերը, Աստծո որդիները իրականում հրաժարվում են իրենց Հորից և վերածվում Աստծուն չճանաչող հեթանոսների.

Փաստորեն, նույնը Տէրը հաստատում է նաև սիբիլայի շրթերով, երբ ասում է.

«...նրանք զոհաբերություններ են անում իրենց զոհասեղանների վրա, արյուն են թափում իրենց աստվածների համար, վառում են էությունը (ուղեղով) լի միս ու ոսկորներ; վառում են ճրագներ՝ Ինձ համար, մինչդեռ եւ եմ լույս տվողը:

Մահկանացուները, ունայն կուռքերից արբած, ինձ գինու լիբացիաներ են ուղղում, կարծես թե Ես մի ծարավ աստված լինեմ: Ինձ պետք չեն ոչ ձեր զոհաբերությունները, ոչ ձեր լիբացիաները, ոչ անհօջալ ճարպը, ոչ էլ զգվելի արյունը, այս դաժան ու աղետալի ծեսում, որը կատարվում է արդեն մահացած թագավորների և բռնակալների հոգիների համար, որոնք ղիմակավորված են որպես երկնային էակներ: Մարդը՝ իմ կերպարն է, երբ նա օժտված է արդար մտքով: Ուստի մարուր և անարյուն, բարությամբ առատ սեղան պատրաստեք, հաց տվեք քաղցածին, խմելիք՝ ծարավին, իսկ մերկին՝ հագուստ» (Գիրք 8, էջ 357) ⁸

Ավելին, նույն մարգարետուհու շրթերով Նա սովորեցնում է, ինչպես հրաժարվել արյունոտ զոհաբերություններից և հոգով մաքրվել.

«Զոհեր կմատուցես բարձրագույն անմահ Աստծուն, - ասում է Նա, - ոչ թե խունկ ծխելով, ոչ թե բազմաբուրդ գառ մորթելով, այլ քո բոլոր ազգակիցների հետ կրոնք մի քանի վայրի թռչուններ և, աղոթելով, բաց կրողներ նրանց՝ բարձրացնելով ձեր աչքերը դեպի երկինք, ջրով կլցնես մաքուր կրակը՝ բացականչելով միաժամանակ. «Ինչպես Հայրը քեզ ծնեց որպես Խոսք, այնպես էլ ես բաց թողեցի թռչունը՝ արագ Խոսքը, խոսքերի լրաբերը, սուրբ ջուր շաղ տալով Քո մկրտությանը, որով դու կրակից գոյացար» (Գիրք 7, էջ 341) ⁹

Այստեղից հետևում է նաև, որ և՛ խնկարկումը, և՛ արյունոտ զոհաբերությունները՝ հեթանոսների ծիսական գործողություններ են, որոնք ոչ մի կապ չունեն Աստծո Սուրբ Ոգու պահանջների հետ, որ արտահայտված են նույն մարգարետուհու կողմից բերված արդեն նորոգված Աստծո որդիների հետևյալ խոսքերում.

«...ոչ էլ թույլ ենք տալիս մեզ ցնծությամբ, որպես փոխհատուցում, մորթված ոչխարի արյունն ուղարկել լիբացիաների համար, որոնցում ցուլեր են զոհաբերվում՝ երկրային պատիժը քաղելու համար, չենք համարձակվում սևացնել նաև եթերի փայլը ոչ եղծանելի զոհաբերության կրակից բխող յուղոտ ծխով, ոչ անմաքուր գոլորշիներով. ընդհակառակը, անարատ մտքերով ուրախանալով, սրտաբուխ տրամադրությամբ, անսպառ սիրով և նվերներով լի ձեռքերով, կանչված ենք ուրախ սաղմոսներով և աստվածային օրհներգերով անվերջ և առանց ստերի՝ զովաբանելու քեզ, ամենախոր իմաստության Աստված, արարիչ ամեն ինչի» (Գիրք 8, էջ 360) ¹⁰

Այս զոհաբերությունների հոգևոր լինելը ակնհայտվում է նաև նրանով, որ Տերն Ինքն Ոգի է, ու Իր Ոգով է ստեղծել բոլոր կենդանի հոգիները:¹¹ Եվ անկախ նրանից, թե վերջինները ում են պատկանում՝ մարդուն, թե մեկ այլ արարածին, նրանց սպանողը սպառնում է հենց Իրեն՝ Աստծուն : Բացի այդ, սպանության էությունն այնպիսին է, որ նա, ով սպանում է կենդանիների, թռչունների և ձկների կենդանի հոգին, կսպանի նաև մարդուն: Նրանց զոհաբերողը՝ կզոհաբերի նաև մարդուն: Դրա հետ է կապված Տիբեթյան Ավետարանի (որը, թեև, իր ամբողջության մեջ կեղծ հավաքացու է ներկայացնում իրենից, այնուամենայնիվ

պարունակում է իր մեջ նաև Սուրբ Գրքի մտքին համահունչ մի քանի դրվագներ) հետևյալ խորհուրդը.

«Ոչ միայն մարդկային զոհեր մի կատարեք, այլև մի մորթեք ոչ մի կենդանու, որին կյանք է տրված, քանի որ ամեն ինչ ստեղծված է մարդու օգտին»: (Տիբեթյան Ավետարան 7:14) ¹²

Եվ իրոք, Տերը, ով աշխարհը ստեղծեց համապատասխանությունների հիման վրա, ի դեմս կենդանիների, թռչունների և ձկների պատկերներ տվեց մարդկային հոգու հատկություններին ու զգացմունքներին և հետո կենդանացրեց դրանք, այնպես որ կարող ենք ասել, որ նա, ով սնվում է վերջինների մսով, առանց գիտակցելու, սնվում է իր սեփական մսով ու արյունով ու մահանում, վկայելով միևնույն ժամանակ իր սրտի դաժանության մասին:

Ինչպես տեսնում ենք, Սուրբ Գրքի բոլոր մեջբերված մտքերը համահունչ են քննարկվող տեքստերից երկրորդին, որը բխում է Աստվածաշնչի տրամաբանությունից: Այն, ինչպես արդեն նշվեց, պարզ է և ճշգրիտ, մինչդեռ առաջին տեքստը կրում է ակնհայտ հավաքածուի նշաններ, որը ստեղծվել է մարդու միտքը կեղծ ճանապարհով ուղղորդելու անմաքուր նպատակով: Այդ ճանապարհը, ուրախացնելով մարդու մարմինը, ամենայնիվ հանգեցնում է նրան մահվան:

Այժմ, հիմնվելով այդ երկու տեքստերի վրա, փորձենք վերականգնել բնօրինակը:

«Եվ դուք աճեք, պտղաբերեք և շատացեք երկրի վրա և օրհնություն եղեք նրա համար: Ահա ձեզ եմ տվել որպես կերակուր, ամենը, ինչ աճում է, կանաչ խոտի նման: Միայն մարմինը, որի մեջ կենդանի հոգի կա, իր արյունով մի՛ կերեք, որովհետև ամեն մարմնի հոգին արյունն է, որպեսզի ձեր հոգու արյունը չպահանջվի: (Ուրեմն) երբեք կենդանիների արյուն չուտեք (քանզի) այն մարդը, ով ուտում է գազանի, անասունների և թռչունների արյունը, քանի դեռ երկիրը կանգուն է, նա և նրա սերունդը կկործանվեն երկրի վրա: Եվ նա պատվիրեց Իսրայելի որդիներին արյուն չուտել, որպեսզի նրանք և նրանց սերունդը միշտ լինեն մեր Տեր Աստծո առջև: Եվ այս օրենքի համար ժամանակի վերջ չկա. Նրանք պետք է պահեն այն հավիտյան իրենց սերունդների հետ միասին, և զոհասեղանի առջև մշտապես ներում խնդրեն ձեզ համար: Ամեն օր, առավոտյան և երեկոյան, մենք պետք է Տիրոջից ներողություն խնդրենք նրանց համար, որպեսզի նրանք դա պահպանեն և չկործանվեն:»

Սա է բուն տեքստի իմաստը, որից կեղծիկի կազմողը որոշ հատվածներ է հանել, որպեսզի լրացնի դրանք իր մեկնաբանություններով և, ներկայացնելով դրանց որպես Աստծո Խոսք, մարդուն շփոթեցնի և ապականի, քանի որ սովորաբար երկու նույն հարցին վերաբերող տեքստերից միշտ ընտրվում է այն տեքստը, որը, համահունչ լինելով մարմնի պահանջներին, ավելի հասկանալի է մեղավոր մարդուն: Բացի դրանից, կեղծ տեքստը միշտ առաջինն է դրվում, որ մարդուն հոգեբանորեն կենտրոնացնի իր վրա: Զարմանալի չէ, ուրեմն, որ հենց այն է ներդրվել Աստվածաշնչի մեջ, փաստապես, փոխարինելով բնագրաինը:

(Ծննդոց 9:1-7) Կառչելով այդ Աստվածաշնչում տեղադրված կեղծ տեքստից և անտեսելով Արարչի Խոսքը՝ թարգմանիչներն ու քահանաները, արդարացում են մասկերությունը, կեղծավորությամբ հայտարարելով, որ, թեև ավելի վաղ Տերը մարդկանց ու կենդանիների համար, նախատեսել էր միայն բուսական սնունդ (Ծննդոց 1:29-30), Նոյի ժամանակներում փոխել է Իր Խոսքը և թույլ տվել մասկերությունը: Այսպիսով, Արարչին տալով անկայուն պատկեր և եզրակացություններ չանելով աստվածաշնչյան տեքստերի ընդհանուր բովանդակությունից, կամ պարզապես շփոթելով Արարչին այս աշխարհի Իշխանի հետ, նրանք հետևում են սեփական արգանդի պահանջներին՝ չխանգարելով ոչ իրենց, ոչ էլ իրենց հոտին հոգեւպան լինել և միննույն ժամանակ համարձակվում են դասել իրենց և իրենց հոտը Աստծո սուրբ որդիների շարքում: Նույնիսկ նրանցից ոմանք (ովքեր ընդհանրապես չեն ընկալում սրբությունը) այդ հարցում, այսպես ասած, «փոխզիջումային լուծում» են գտել, որտեղ, իբր թե, ի համաձայն Աստծո Խոսքի, բավարարում են նաև իրենց մարմնի պահանջները: Նրանք կամ չհասկանալու պատճառով, կամ էլ իրենց սրտի հատուկ դաժանության շնորհիվ, նախ ամենադաժան ձևով թափում են դեռ կենդանի արարածների արյունը, իսկ հետո ուտում արյունաքամ արված միսը, չնկատելով, որ ամեն դեպքում կենդանի հոգիներ են սպանում:

*Այն, այս խելագար աշխարհը, անտեղյակ իր խելագարությունից ու հրեշավոր դաժանությունից... Ո՞վ է այդպես սարքել նրան, եթե ոչ Քամի ոգով ուղեցվող մարդը: Նա է նաև աստվածաշնչյան տեքստի աղավաղովը, որը ի սկզբանե կատարյալ Աստծո Խոսքն է ներկայացրել, իսկ Աստվածը կատարելություն է պահանջում նաև Իր որդիներից՝ ասելով. «*դուք կատարեալ եղիք, ինչպես ձեր Հայրը որ երկնքումն է, կատարեալ է*»: (Մտ 5:48 և Ղևտ 19:2) և մի սպանեք կենդանի հոգիներին:*

Ակնհայտ է, որ այսպիսի խելաթյուրման նպատակը մարդուն խորամանկորեն հեռացնելն է Արարչի կամքից ու ստիպելը նրան կատարել այս աշխարհի Իշխանի կամքը, որ հիմնված է մահացո մարմնի և ոչ թե Սուրբ Ոգու պահանջների վրա: Ուստի նրանք, ովքեր հետևում են այս խելաթյուրված տեքստին, իրականում գերադասում են իրենց մարմնի պահանջները,՝ դրանով իսկ սպանելով իրենց խիղճը և խղճի հետ միասին՝ իրենց հոգին, որովհետև հանուն աշխարհիկ ժամանակավոր կյանքի, նրանք զոհաբերում են իրենց հավիտենական կյանքը, որին պարզապես չեն հավատում:

Այսպիսով, կարելի է ասել, որ սուրբ տեքստը պղծողները իզուր չեն աշխատել ու աշխատում են մինչ օրս, քանի որ հասել են իրենց նպատակին. մարդը չի գիտակցում, որ ապրում է հրեշի կյանքով՝ խժեղելով կենդանի հոգիներ ու դրանով իսկ սպանելով սեփական հոգին, բայց չնայաց դրան համարելով իրեն Աստծո պատկերի կրողը: Միայն թե ոչ որ չի հարցնում իրեն, թե ո՞ր աստծո...

 1.LIBRO DE LOS JUBILEOS (Parte I de IV) Traducción de la versión etiópica
<http://antepasadosnuestros.blogspot.com.ar/2010/07/el-libro-de-los-jubileos-parte-i-de->

[iv.html](#) - “Creced y multiplicaos en la tierra, aumentad en número y servidle de bendición. Os haré temidos y terribles a cuantos hay en ella y en el mar. Os otorgo todas las bestias, los animales volátiles, réptiles de la tierra y los peces en las aguas, todos, como alimento. También os concedo las verduras: comed de todo. Pero no comáis carne con espíritu, con sangre, pues la vida de todo ser carnal está en la sangre, no sea que se os demande vuestra sangre con vuestra vida. De mano de cualquier hombre, de mano de todos reclamaré la sangre humana. Todo el que derrame sangre de hombre, por mano de hombre será su sangre derramada, pues a su imagen hizo el Señor a Adán. Creced vosotros y multiplicaos sobre la tierra.” Noé y sus hijos juraron no comer sangre alguna de ningún ser carnal, e hizo pacto eterno ante el Señor Dios para siempre en este mes.». (Libro de los Jubileos, 6: 5-10)

Чшў «Книга Юбилеев». См. Библиотеку Якова Кротова. Ветхозаветные апокрифы: http://kroto.v.info/library/bible/comm3/vz_apokr1.htm - «И вы растите и плодитесь на земле, и размножайтесь на ней, и будьте во благословение на ней! Ваш страх и трепет Я положу на все, что на земле и в море. И вот Я всех диких зверей, и всякий скот, и все, что летает, и все, что движется на земле, и рыб в водах, и все — дал вам в пищу, как зелень травную дал Я вам все, чтобы вы ели. Только плоть, в которой живая душа, вы не должны вкушать с кровию, ибо душа всякой плоти есть кровь, да не взыщется кровь вашей души. От каждого человека, от каждого Я взыщу кровь человека; кто проливает человеческую кровь, того кровь пусть прольется от руки человеческой, ибо по образу Божию Он сотворил Адама. А вы растите и умножайтесь на земле!» И дети его поклялись, что они не будут есть крови, которая в какой-либо плоти. И он заключил завет пред Господом Богом навечно, на все роды земли, в этом месяце.» (Кн.Юб. гл. 6)

2. Տէս նոյն գիրքը. “Por eso te ha dicho: «Harás tú también un pacto con los hijos de Israel este mes en el monte, con juramento, y derramarás sobre ellos sangre por todas las palabras de la alianza que ha concluido el Señor con ellos para siempre. Escrito os queda este testimonio, para que lo guardéis siempre: No comáis nunca sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra. Quien comiere sangre de bestia, animal o ave en todos los días de la tierra será arrancado de ella, él y su descendencia. Ordena tú a los hijos de Israel que no coman sangre, para que permanezca siempre su nombre y descendencia ante el Señor vuestro Dios. Esta ley no tiene término de días, pues es perpetua: guárdenla por todas las generaciones, para que rueguen por sí con sangre, ante el altar, cada día” (Libro de los Jubileos, 6: 10-14) , կամ ոռուերեն տարբերակը. «И это свидетельство предписано им, дабы и вы соблюдали это во все дни, чтобы вам никогда не есть крови зверей (...). И человек, который ест кровь дикого зверя, и скота, и птиц, пока стоит земля, будет истреблен на земле — он и его семья. И Он повелел сынам Израиля не есть крови, дабы они и их семья существовали пред Господом, Богом нашим, всегда. И для сего закона нет конца времени; вечно они должны соблюдать его вместе с потомками, чтобы непрерывно кровию за вас испрашивалось прощение пред жертвенником; ежедневно, утром и вечером, должно испрашивать у Господа прощение за них, чтобы они соблюдали это и не были истреблены.» (Кн.Юб. гл. 6)

3. “El Señor ha hecho, pues, al hombre dueño de todos sus bienes y no juzga ni un alma de las bestias a causa del hombre, sino que juzga a las almas humanas a causa del alma de las bestias en el gran eón. Pues el hombre le ha sido deparado un lugar especial, y de la

misma manera que todas las almas humanas están contadas, asimismo las de las bestias, sin que pueda perecer ni una de estas almas creadas por el Señor hasta el día del gran juicio. Y todas las almas de las bestias acusan al hombre que mal las apacienta. Quien se porta mal con el alma de las bestias, se porta mal con su propia alma” - (2 Henoc, o Libro de los secretos de Henoc 15: 5-9) - A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en V vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202.

«Ուրեմն Տէրը մարդուն դարձրեց իր ողջ ունեցվածքի տերը և մեծ էրնում մարդու պատճառով զազանների հոգին չի դատում, այլ դատում է մարդկանց հոգիները զազանների հոգիների պատճառով: Որովհետև մարդուն հատուկ տեղ է տրվել, և ինչպես հաշված են բոլոր մարդկային հոգիները, այնպես էլ հաշված են զազանների հոգիները, և այս Տիրոջ կողմից ստեղծված հոգիներից ոչ մեկը չի կարող կորչել մինչև մեծ դատաստանի օրը: Եվ բոլոր զազանների հոգիները մեղադրում են մարդուն իրենց հանդեպ վատ վերաբերմունքի համար: Ով վատ է վարվում զազանների հոգու հետ, վատ է վարվում իր սեփական հոգու հետ»: - Հայերեն թարգմանությունը հեղինակինն է:

4. <http://es.scribd.com/doc/65293981/IV-Esdras> Apocalipsis de Esdras (IV Esdras). Traducido del etíope al francés por René Basset, y puesto al español por Juli Peradejordi. (Barcelona: Editorial 7 ½, 1980). Versificación arreglada, կամ La Sagrada Biblia según la Vulgata, Ntaduccion del Dr. Felix Torres Amat, revisada y anotada por Mons. Dr. Juan Straubinger. Tercer y cuatro libros de Esdras, publicada por los Padres del Verbo Divino. “En cuanto a ti, si ayunas y rezas de nuevo durante siete días. Si vas al desierto donde no hay construida ninguna morada; si sólo comes frutos salvajes; si no te alimentas de carne, si no bebes vino, (no teniendo por alimento más que) los frutos de los árboles, Reza continuamente hacia el Altísimo; vendré a ti y te hablaré. Entonces fui al desierto cuyo nombre es Arfad(l) como me había ordenado; permanecí en un prado; me alimenté de frutos salvajes y lo que comía me saciaba”.(4 Esdras 9: 23-26) կամ Третья книга Ездры в Библии, издана тельства 1983 года в Брюсселе в Издательстве «Жизнь с Богом»...стр. 1460-1494: «А ты, когда по прошествии семи дней иных, не постясь однако в них, выйдешь на цветущее поле, где нет построенного дома, и станешь питаться только от полевых цветов и не вкушать мяса, ни пить вина, а только цветы, молись ко Всевышнему непрестанно, и Я приду и буду говорить с тобою. И пошел я, как Он сказал мне, на поле, которое называется Ардаф, и сел там в цветах и вкушал от полевых трав, и была мне пища от них в насыщение» (3 Езд 9, 23-26)

5. TESTAMENTO DE LOS DOCE PATRIARCAS, HIJOS DE JACOB - (apócrifo pseudoepigráfico) por A. Díez Macho: “un sacrificio de suave olor, una ofrenda razonable y sin sangre”. (Testamento de Leví, 3:6) կամ «Завещание Левия». - См. Библиотеку Якова Кротова. Апокрифические апокалипсисы. В «Завещаниях двенадцати патриархов» http://krotov.info/acts/01/joseph/apok_01.html : «жертву мысленную и незапятнанную кровью», которая воспринимается Им как «ароматы благоуханные». (Завещание Левия, 3: 6)

6. Նկատի ունի Քրիստոսի գալիք ինքնագովաբերությունը:

7. Oraculos sibilinos. – Apócrifos del AT por A.Diez Macho, Tomo III: “Rechaza los anteriores preceptos y límpiate de su sangre, pues él no se aplaca con tus cantos ni tus plegarias, ni atiende a tus sacrificios perecederos, él, que es imperecedero; preséntale un

himno santo surgido de inteligentes bocas y aprende quién es él, y entonces verás al creador”. (Or.de Sib. p. 355; libro VIII)

8. Նույնը. *“pues queman carnes y huesos llenos de médula cuando sacrifican en sus altares y vierten sangre para las divinidades y encienden candiles para mí, que soy el que da la luz, y ellos, mortales, me hacen libaciones de vino como si fuera un dios sediento, borrachos para nada por ídolos inútiles. No necesito de vuestros sacrificios o vuestra libación, ni la grasa maldita, ni la sangre abominable, pues éstas son las ofrendas que harán para recuerdo de reyes y tiranos a sus espíritus, ya muertos, como si fueran seres celestiales, realizando así un rito impío y pernicioso....El hombre es mi imagen dotada de recta razón. Dispón para él tú una mesa limpia e insangüe, repleta de bienes, y da pan al hambriento, bebida al sediento y vestidos para el cuerpo desnudo: proporciónaselo de tu propio esfuerzo con manos puras”.* (p. 357, Libro VIII)

9. Նույնը. *“Harás sacrificios a Dios inmortal, grande y excelso; no fundirás el grano de incienso en el fuego ni degollarás con el cuchillo al cordero velludo, sino que, junto con todos aquellos que llevan tu sangre, cogerás unas aves salvajes y, entre plegarias, las dejarás partir, elevando los ojos al cielo; verterás agua en el fuego puro a la vez que excluirás así: “Igual que el Padre te engendró como Palabra, así solté yo un ave, veloz Palabra, mensajera de palabras, mientras con aguas santas salpiqué tu bautismo, mediante el cual surgiste del fuego”.* (p. 341, Libro VII)

10. Նույնը. *“...ni nos permitimos enviar gozosos por la compensación, sangre del degüello de ovejas a las libaciones en que se sacrifican toros, como expiación del castigo terreno, ni osamos mancillar el resplandor del éter con el grasiento humo que sale de la pira carnívora, ni con impuras exhalaciones; por el contrario, gozándonos con puros pensamientos, con ánimo cordial, inagotable amor y manos llenas de dones, gratos salmos y divinos cantos, estamos llamados a elevar nuestro himno sin fin y sin falsedad a tí, Dios creador de todo, de profunda sabiduría”.* (p. 360, Libro VIII)

11. Հոգու և Ոգու մասին տես «Ψυχή և πνεῦμα - Հոգի և...(Հոգի³)» հոսվածք, տեղադրված իմ «Աստվածաշնչի հայ թարգմանություն և աստվածաբանության մոլթ կողմերը» գրքում (2020)

12. [Электронная библиотека RoyalLib.com](https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0) Тибетское евангелие:

https://royallib.com/read/neizvesten_avtor/tibetskoe_evangelie.html#0 - «Не только не совершайте человеческих жертвоприношений, но вообще не закалывайте ни одного животного, которому дана была жизнь, ибо все сотворено на пользу человека» . (Тибетское евангелие 7: 14).

Եզրակացության փոխարեն

Այստեղ ես դիտարկեցի միայն մի քանի երկակի չափանիշներ ունեցող օրինակներ, որ Սուրբ Գրքում հայտնվել են մարդու միջամտության արդյունքում: Բայց տեքստերի ուշադիր ուսումնասիրողը նաև ուրիշ նմանատիպ օրինակներ կգտնի:

Իսկ նշում եմ ես դրանք ոչ թե Սուրբ Գիրքը պատվագրելու նպատակով, այլ, ընդհակառակը, մաքրելու այն բոլոր կեղծ մեջբերումներից, որ տարբեր տեսակի կեղծիքներով ու երկակի չափանիշներով կասկածի տակ են դնում Աստծո Խոսքի սրբությունը և որոնց պատճառով Արարիչը ներկայանում է, մարդու նման, անհետևողական և երկիմաստ:

Իսկ Արարչի պատկերի վնասվածությունը վնաս է պատճառում նաև մարդուն, որը ի սկզբանե հենց աստվածաշնչյան Օձի/սատանայի ստից վնասվեց և վնասվում է մինչ օրս, քանզի այն ամենը, ինչ տեղի է ունենում այս աշխարհում, վերջինի Աստծո հետ պայքարի արդյունքն է, կամ այլ կերպ ասած, այն պայքարի, որ ժամանակավոր աշխարհը տանում է հավիտենական աշխարհի դեմ: Այդ պայքարի արդյունքում այսօր, ինչպես նաև արարչագործության առաջին ժամանակներից սկսած, մարդն ընտրության առջև է կանգնած, ավելի ճիշտ, զոհաբերության անհրաժեշտության առջև: Եվ այն, ինչ նա կնտրի և ինչը կզոհաբերի՝ - ժամանակավորը թե հավերժականը, սուտը թե ճշմարիտը, - - կորոշի նրա *կյանքը* կամ *մահը* հավերժության մեջ: